

Giới thiệu Đứa Con Bị Chối Bỏ

Tôi cùng với chị của mình là những đứa con bị chối bỏ. Mùa xuân năm 1991, tôi đến với thế giới. Quê tôi ở Thái Bình, nơi đó nghèo lắm, ai ai cũng lam lũ, cực khổ làm lụng, thế nhưng vẫn chẳng có đủ miếng ăn.

Mẹ sinh ra hai chị em tôi, cực khổ như vậy, nhưng người mang trách nhiệm làm bố, lại chẳng hề đoái hoài, ông ấy biết tin thì vội vàng bỏ đi lấy vợ khác. Mẹ tôi bị ruồng bỏ, chúng tôi bị chối bỏ. Ông ta bỏ mặc mẹ tôi một mình xoay sở với cái thai đôi còn mình thì thản nhiên đi lấy vợ.

Bao cay đắng, tủi nhục, sự chi trả của miếng đời mẹ đều giấu cả và tìm, gắng gượng sinh ra chị em tôi. Những tưởng ba mẹ con chúng tôi sẽ nương tựa vào nhau mà sống qua ngày, thì một lần nữa vì sự độc ác của người đời, vì cái nghèo, cái đói của làng quê mẹ bỏ lại chúng tôi mà đi.

Mẹ đi khi chị em tôi còn chưa đầy 3 tháng, còn chưa hiểu thế nào là nhớ thương thì đã bị bỏ lại với ông bà Ngoại.

Cuộc đời tôi ngoài quãng thời gian sống cùng ông bà ngoại thì toàn nhuộm 1 màu xám tro u uất. Chị em tôi cứ thế hồn nhiên mà lớn lên cùng cái đói cái nghèo của người dân nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tôi là Ngọc Lệ, và cuộc đời tôi cũng toàn nước mắt giống cái tên mà mẹ đã đặt cho. Tôi có 1 chị gái song sinh, chị tên Ngọc Lan, nếu đem so sánh với những đứa trẻ cùng trang lứa thì cuộc đời của chị cũng buồn chẳng kém tôi.

Chị em tôi ra đời trong sự hắt hủi của gia đình bên nội, bố tôi nghe đâu là 1 thầy giáo dạy cấp 2 ở làng bên, sau khi ruồng bỏ mẹ con tôi ông cũng nhanh chóng cưới người khác. Trong tâm trí của một đứa nhóc khi ấy, ngoài việc đôi lần tủi thân khi thấy bạn bè được bố bế ẵm, cưng nựng ra thì tôi cũng không nghĩ nhiều về bố. Những thông tin mà tôi biết về ông là qua những lời kể vụn vặt của bà ngoại, hay một vài lần vô tình nghe thấy ông bà nói chuyện với nhau.

Sau khi sinh chị em tôi thì mẹ tôi cũng bỏ lại chúng tôi mà đi tìm cuộc sống mới. Mẹ quyết định gạt nước mắt sang bên Trung Quốc làm ăn. Ký ức của tôi về mẹ chỉ mờ nhạt như thế, dù cho lâu lâu mẹ có về thăm và mua nhiều quần áo đẹp, thì số lần chúng tôi được gặp mẹ cũng chẳng thể nào phủ kín hết 10 đầu ngón tay.

Hai chị em tôi cứ thế hồn nhiên lớn lên trong sự yêu thương đùm bọc của ông bà ngoại, Cuộc sống khi ấy tuy nghèo đói, nhưng lại chính là quãng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.

Khi vào vụ mùa thì chúng tôi sẽ theo ông bà ra đồng, chị em tôi ngồi trên đầu bờ tha thẩn chơi cùng nhau, phía dưới là ông bà đang mải làm cho kịp thời vụ.

Vụ mùa kết thúc thì ai thuê gì ông làm đấy, cốt để kiếm thêm đồng ra đồng vào lo cho chúng tôi ăn học, còn bà ở nhà trồng rau, nuôi gà và chăm cháu. Việc của chị em tôi khi ấy chỉ là ăn ngoan và lớn lên khỏe mạnh để ông bà yên tâm.

Cho đến năm tôi lên 7 thì bà trải qua 1 cơn bạo bệnh rồi bỏ lại ông và chúng tôi mà đi. Mặc cho ông gọi tên, mặc chị em tôi gào khóc bên cạnh, bà vẫn cứ lặng lẽ mà đi. Bỏ lại ba ông cháu buồn tủi ôm nhau khóc.

Tiền của trong nhà dồn cả để chữa bệnh cho bà, nên cuộc sống vốn đã khó khăn nay lại càng cơ cực. Ông cũng không còn cười như trước mà chỉ ngồi ngoài hiên nhìn ra xa xăm, ông gầy lắm, lại nhớ thương bà nên chẳng thiết tha ăn gì cả. Nhiều đêm tôi giật mình thức giấc sau cơn mộng mị, vẫn thấy ông đứng đó. Bên cạnh ban thờ của bà bà thì thầm điều gì đó, lâu lâu lại rít lên từng cơn ho mà xót xa.

Bà đi rồi, bao nhiêu tình cảm chị em tôi dồn cả cho ông, ngày nào cũng cầu mong cho ông sống mãi với chúng tôi. Biết ông buồn nên chị em tôi luôn cố gắng bày trò cho ông vui, vậy nhưng ông chỉ ôm chị em tôi vào lòng rồi xoa đầu rồi nói:

- Ông nhớ bà tội bay quá, ở dưới kia chả biết bà ấy thế nào rồi, ông thương cho cả tội bay nữa, ông chỉ sợ, sợ không lo được cho tội bay thôi. Ông mà đi thì tội bay sống với ai, mẹ tội bay bên kia liệu có biết mà về lo cho tội bay không nữa?

Tôi biết, bao năm qua chị em tôi vẫn luôn là nỗi lo canh cánh trong lòng ông, chúng tôi thì còn nhỏ, ông lại đã già. Thời gian và tuổi già tàn nhẫn lắm, nó đâu có chừa một ai. Lúc trước còn có bà cạnh bên cùng ông cố gắng, bây giờ chỉ có mình ông chèo chống nuôi chúng tôi, làm sao mà ông không chênh vênh cho được.

Thế rồi vì những lo lắng cho hai đứa cháu nhỏ, cộng với nỗi nhớ thương người vợ đã khuất, chỉ vài tháng sau đó ông cũng đi theo bà, bỏ lại chị em tôi bơ vơ trên cuộc đời.

Cuối cùng thì hai người mà tôi mang ơn nhất đời cũng đã đi xa, chị em tôi còn chưa báo đáp được công ơn của ông bà, mà ông bà đã đi xa, xa mãi, xa tới mức không còn nhìn thấy nữa. Năm ấy chị em tôi còn đang học đang dở lớp 1.

Đêm ấy nằm cuộn tròn trong lòng chị tôi mơ thấy ngày ông bà vẫn bên tôi. Chị đang chăm chú xem ông đan rổ còn tôi thì nằm gối đầu lên đùi bà, được bà quạt mát. Tôi ngửa mặt hỏi bà:

- Bà, trên đời này bà thích nhất điều gì?

Bà nhỏ toẹt bả trâu xuống sân lau miệng rồi trả lời:

- Thích gì á, bà chỉ thích nhìn hai chị em bay khoẻ mạnh mà lớn lên, mong cho ông trời thương cho ông bà già cái sức khoẻ để còn lo cho tụi bay khôn lớn. Tụi bay thiệt thời quá rồi.

- Bà con chả thấy thiệt thời gì cả, tụi bạn con, thằng Lâm á, nó còn không có ngoại, ngoại nó mất từ hồi nó bé xíu à. Chị em con có ông thương, bà quý thì có gì mà thiệt thời.

Chị Lan nhanh nhẩu đáp lại, chị vẫn vậy rất khéo nói và nhanh nhẹn chứ chẳng cục mịch như tôi. Ông nghe cô cháu gái cưng nói thì cũng ngẩng đầu lên bảo:

- Cha bố tụi bây, ăn gì mà khéo nịnh dữ.

- Ông tụi con nói thật mà ông, con thương ông lớn từng này này.

Chị vừa nói vừa dang rộng cánh tay hết sức để cho ông thấy tình thương của mình, tôi phá lên cười mà trêu chị:

- Chị Lan không nghe cái cô phát thanh viên trên đài nói à, tình yêu thì làm sao mà đong đếm được bà nhỉ?

- Phải rồi, con Lệ nói đúng, vậy nên bà chỉ lo không sống mãi với chị em bay được thôi.

- Cái bà này chỉ độc nói gở mồm, cháu nó còn bé mà cứ nói chuyện không đâu cho nó buồn.

Tôi cũng ngồi dậy kéo tay bà những nhẹo nói:

- Bà, bà hứa đi, bà phải luôn bên cạnh con, không được bỏ đi đâu đâu nhé. Sau này con lớn, con sẽ đi làm, kiếm thật nhiều tiền để về chăm lo cho ông bà. Sẽ xây 1 cái nhà thiệt lớn, lớn hơn cả nhà ông Lý ở đầu làng để 4 người nhà mình cùng sống. Rồi mua tặng cho bà 1 chiếc đài như của bà Thom này, cho ông bộ quần áo lụa thật oách. Nên ông bà đừng lo gì cả nhé.

Bà không đáp lại mà cứ ngồi lắc đầu, bỗng nhiên bóng bà nhoè dần, nhoè dần đi. Tôi sợ hãi nhìn sang bên cạnh cũng chẳng thấy ông đâu. Cuống quýt chạy đi tìm thì bị vấp vào góc sân mà ngã nhào. Đau đớn, sợ hãi cứ thế tôi khóc nức lên, bên cạnh hình như chị Lan đang lay gọi:

- Lệ, Lệ, dậy đi em, mơ cái gì mà sao khóc to thế?

Nặng nề mở đôi mắt đang nhoè nhoẹt nước ra nhìn chị, hoá ra ban nãy là mơ, mơ nhưng sao lòng bàn tay tôi vẫn cảm nhận rõ hơi ấm từ cái nắm tay của bà. Mơ thôi mà sao tôi buồn đến thế, tôi nhớ ngày hôm ấy bà đã hứa sẽ sống mãi với chị em tôi cơ mà. Bà là người lớn, có sao lại nuốt lời?

Chị em tôi cứ thế ôm nhau mà khóc nức nỏ, bởi chỉ lát nữa thôi, khi trời sáng rõ rồi chị em tôi sẽ phải xa nhau.

Dân gian vẫn có câu: “Xây cha còn chú, xây mẹ bú dũ”, chị em tôi còn cha, còn mẹ nhưng lại phải mỗi đứa 1 nơi.

Sau cuộc họp gia đình thì tôi được đẩy đến nhà cậu mợ ở đầu làng sống, còn chị Lan được bác Hà (chị gái mẹ tôi) curu mang, nên phải chuyển xuống tận cuối làng ở.

Tôi nhớ rõ khi ấy, là đầu những năm 2000 cuộc sống ở vùng quê nghèo vô cùng khó khăn, gia đình cậu mợ cũng có 2 người con, các em còn nhỏ nên mợ không thể đi làm. Kinh tế trong nhà dồn cả lên đôi vai của cậu, hàng ngày cậu đi từ sáng sớm đến tối mịt với về, nên chẳng biết tôi ở nhà bị chửi bới, hắt hủi thế nào.

Về nhà cùng cậu mợ chưa đầy 1 tháng mà số lần tôi bị đòn roi còn nhiều hơn số lần tôi được gặp mẹ suốt 7 năm qua cộng lại. Chị Lan thì ở tuốt dưới cuối làng, hàng ngày còn phải lo com nước và chăm đàn lợn, đàn gà nên cũng chẳng có thời gian mà tới thăm tôi.

Bữa cơm đầu tiên ở nhà cậu mợ, tôi vẫn theo thói quen ngày còn sống với ông bà nên ăn 2 bát cơm. Kết quả sáng hôm sau khi cậu vừa đi khỏi tôi bị mợ lôi ra đập nghiền:

- Mày ăn rồi chơi không thì ăn làm gì cho lấm để mà mập thây, com gạo tao còn để nuôi con tao chứ không phải thừa thãi đâu mà mày ăn cho có.

Ngước ánh mắt khó hiểu lên nhìn mợ, trước đây tôi mà chưa ăn đủ 2 bát nhất định ông sẽ ép tôi ăn cho đủ, ông bảo phải ăn nhiều mới lớn, mới có sức mà đi học. Còn ở đây, đến thờ tôi cũng không dám thờ mạnh, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt của mợ mà làm. Ăn chẳng dám ăn no, quần áo thì độc mấy bộ cũ mang từ nhà ông bà tới, mùa đông thì đang tới gần, mấy chiếc áo bông được ông mua cho từ năm kia đã cộc cả.

- Còn đứng đó mà nhìn à, cứ ra ngoài kia trông em để tao còn nấu bột, chả được cái tích sự gì cả.

Lục lục đi ra phía ngoài ngồi nhìn hai em đang cười đùa mà tôi lén lau đi dòng nước mắt tủi hờn. Sao đứa trẻ nào cũng có mẹ, có cha bên cạnh mà chị em tôi lại không? Ngày tháng ấy tôi sống gần như 1 chiếc bóng vô hình tuyệt vọng.

Những lúc buồn tủi tôi chỉ biết trốn nơi góc bếp mà khóc một mình, tôi luôn ước mình sẽ giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích bà hay kể. Sẽ được 1 chàng hoàng tử tốt bụng tới đón đi, giúp tôi thoát khỏi nơi đây.

Nhưng Hoàng tử nào có thật, chỉ có bác cả Nam (anh trai lớn nhất của mẹ tôi) đón tôi về nuôi dưỡng, sau khi mẹ Liên nhất định không chịu nuôi tôi nữa. Nhắc bác thì có tới 4 anh chị em, cuộc sống có phần còn khó khăn hơn cậu mẹ, nhưng vì thương tôi nên bác vẫn cố gắng gồng gánh để lo cho tôi ăn học đầy đủ như các anh, các chị.

Nhà bác ở giữa làng, cách nhà bác Hà độ dặm chực nhà, nhưng chị em tôi cũng chẳng có nhiều thời gian mà gặp nhau.

Ở đây tôi được ăn no hơn, mặc ấm hơn lại còn được đi học trở lại. Chị út Liên nhà bác cũng lớn hơn tôi 2 tuổi, còn anh Hoàng, anh lớn nhất thì hơn tôi 6 tuổi lận. nên anh chừng chặc mà thương tôi lắm. Chỉ có điều bác gái hình như không ưa tôi, cũng phải thôi, con mình ăn còn chẳng đủ no, tự dưng lại phải lo thêm cho 1 đứa con người, làm sao bác không khó chịu cho được.

Tôi biết hết, cảm nhận được hết nhưng ngoài khóc ra thì cũng chẳng biết phải làm gì khác. Dầu sao thì tôi cũng chỉ là 1 đứa bị cha mẹ bỏ rơi, sống nương nhờ ở nhà bác. Bác cho ăn, cho học là hạnh phúc lắm rồi, làm sao mà dám đòi hỏi thêm.

Chỉ buồn một nỗi chị em tôi ngoài mỗi buổi sáng gặp nhau ở lớp học thì hiếm khi nào được gặp nhau. Vì buổi chiều chị còn phải đi chăn trâu cắt cỏ, rồi về cho lợn ăn, gà và lo com nước, làm gì còn thời gian mà dành cho tôi nữa.

Tôi sống tại nhà bác cả thì thoải mái hơn chị, do nhỏ nhất nhà nên công việc của tôi chỉ có trông nhà và nấu cơm. Thương chị lắm nhưng bản thân tôi còn quá nhỏ, còn gia đình bác cả còn đang phải chạy bữa ăn từng ngày, làm sao mà lo thêm cho chị được nữa. Chị đen lại gầy hơn tôi rất nhiều, nhìn chị ôm cái cặp to tướng mà dáng người cứ liều siêu như sắp đổ.

Có mấy lần tôi trốn sang thăm chị, theo chị ra đồng chăn trâu, bác gái về không thấy, ngờ tôi trốn đi chơi với lũ trẻ trong xóm. Kết quả tôi đó ăn nguyên 1 trận đòn quần mông từ bác trai. Từ sau lần ấy tôi sợ lắm, chẳng dám bén mảng đi đâu, thành ra ở chung 1 làng nhưng chẳng mấy khi chị em tôi được trò chuyện với nhau.

Những tháng ngày thơ ấu cũng dần dần trôi qua, chị em tôi cũng lớn dần, tuy nước da chị bị rám nắng vì công việc, nhưng bù lại, chị lại xinh hơn tôi. Ngày hai chị em bước chân vào cổng trường cấp 3 chị đã da dẻ 1 thiếu nữ lắm rồi, chị xinh mà mang 1 nét duyên ngầm. Chị lại đảm đang nên có nhiều mối đề mắt tới lắm, nhưng chị vẫn luôn bảo với tôi:

- Lệ này, em phải cố gắng mà học thật giỏi, chỉ có con đường học mới giúp cho chị em mình thoát khỏi nơi đây mà tìm một cuộc sống mới được.

- Ngộ nhờ cuộc sống mới mà chị nhắc tới lại vất vả hơn ở đây thì sao hà chị?

- Không đâu, em học giỏi rồi sẽ dễ dàng kiếm được 1 công việc tốt, có lương cao. Chỉ cần có tiền, có tiền thôi thì nhất định chị em mình sẽ hạnh phúc mà sống bên nhau em nhớ chưa?

Tôi nghiêng nghiêng cái đầu mà hỏi lại:

- Vậy còn mẹ thì sao hà chị?

Chị nhìn tôi, buồn bã đáp:

- Mẹ có cuộc sống riêng của mẹ rồi, chúng ta phải tự lo cho bản thân mình em ạ.

Chị nói đúng, mẹ tôi bên ấy đã có gia đình mới, còn sinh thêm 2 em một gái, một trai nữa, làm sao mà trở về lo cho chúng tôi được. Mà hình như lâu lắm rồi chị em tôi cũng chẳng gặp mẹ, lần gần đây nhất là năm chị em tôi bắt đầu vào cấp hai. Khi chúng tôi cùng đạt học sinh xuất sắc, và được tuyển thẳng vào lớp chọn mà không phải thi như các bạn.

Hôm ấy mẹ về có mua cho chúng tôi mỗi đứa 1 chiếc cặp mới cùng 1 ít sách vở để chuẩn bị cho năm học mới. Tôi thích lắm cười mãi, còn chị Lan cứ nhìn mẹ chăm chăm rồi hỏi:

- Lần này mẹ có ở lại với chúng con không?

Mẹ sừng sờ nhìn chị không đáp, Sáng hôm sau mẹ lại vội vã dời đi, chẳng thể đợi để cùng dự khai giảng với chị em tôi.

Không sao, chị em tôi vốn đã quen với cuộc sống thiếu vắng mẹ cha từ nhỏ. Có hay không mẹ bên cạnh thì chúng tôi cũng phải tự đi trên đôi chân của chính mình.

Hình như có ai đó đã hỏi tôi rằng:

- Mẹ mày bỏ lại chúng mày để đi tìm hạnh phúc riêng như vậy thì mày có ghét mẹ mày không?

Ghét mẹ, giận mẹ ư, để làm gì, tôi chưa từng nghĩ tới, dầu sao thì mẹ cũng vất vả mang nặng đẻ đau chị em tôi chín tháng mười ngày, chứ không ruồng rẫy như người cha bội bạc kia. Mẹ cũng là người, cũng có mưu cầu hạnh phúc, nếu bắt mẹ hi sinh cả đời để lo cho chị em tôi thì bất công với mẹ quá.

Người mà cuộc đời này tôi hận nhất chính là người đã cùng mẹ tạo ra chị em tôi, rồi lại vội vàng chối bỏ. Ngày ngày ông ta vẫn nhìn thấy chúng tôi, thậm chí còn dạy chúng tôi ở trường, nhưng tuyệt nhiên chưa 1 lần ông ấy hỏi thăm chị em tôi.

Nếu ngày ấy ông ta không ích kỉ bỏ rơi mẹ, thì chắc hẳn mẹ đã có 1 bờ vai để nương tựa, có một người chồng bên cạnh lúc vượt cạn khó khăn. Mẹ cũng sẽ không vì sinh chúng tôi mà bị người đời đàm tiếu rằng không chồng mà chửa. Không bị bất kì ai chỉ trích khi ra đường. Và càng không bế tắc đến mức bỏ lại chị em tôi mà ra đi.

Cả đời này nhất định tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta, người cha bội bạc.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thế rồi chị em tôi cũng lớn, nhờ luôn có chị động viên mà cả hai cùng đỗ vào đại học Thương Mại Hà Nội. Ngoài niềm vui, niềm hạnh phúc khi cầm trên tay giấy báo nhập học ra thì trong lòng chúng tôi cũng mang một nỗi lo giống nhau. Đó là không có tiền đi học, chúng tôi đã lớn, đã đủ 18 tuổi, bởi vậy các bác nói từ nay chị em tôi phải tự lập.

Ừ thì tự lập, việc khó việc khổ tôi chẳng sợ, điều tôi sợ là xã hội ngoài kia tình người mong manh quá. Liệu rằng tới nơi phồn hoa đô thị chị em tôi có hay không bị cám dỗ mà lầm đường lạc lối.

Chưa bao giờ tôi thấy chị mạnh mẽ và quyết tâm đến vậy, chị nắm chặt tay tôi mà nói:

- Chị em mình lớn rồi, chị cũng tìm hiểu rồi, trên Hà Nội nhiều việc làm, lên đó chị em mình sẽ xin đi làm thêm. Còn 1 tháng nữa mới đến thời gian nhập học, chị nghĩ nếu bây giờ đi ngay chắc hẳn chị em mình sẽ tiết kiệm đủ tiền học phí.

Hình như chị nghĩ đơn giản quá rồi, đành rằng là Hà Nội ngoài kia nhiều việc để mưu sinh, nhưng còn tiền xe đi lại, rồi tiền ăn, tiền phòng trọ thì sao. Ai người ta cho ăn, cho ở để chờ đến khi chị em tôi lấy lương đây? Ngộ nhỡ chưa tìm được việc ngay thì hít khí trời mà sống qua ngày hay sao?

Nghe tôi phân tích gương mặt chị lại chùng xuống, tôi biết chị ham học lắm, ước mơ của chị là được bước chân vào cánh cổng trường đại học. Được chứng minh cho mọi người thấy dù không có cha mẹ ở bên thì chị em tôi vẫn có thể cùng nhau lớn lên, cùng nhau thành đạt.

Nhưng những thứ ấy với 2 đứa trẻ bị bỏ lại như chị em tôi thì đâu có dễ dàng, chị băn khoăn 1 hồi thì bảo:

- Lệ này, chị có 1 cách này, không biết có được không nhưng cứ thử xem.

- Cách gì hả chị?

- Các bác đã nuôi chị em mình bao năm qua, lại còn phải lo cho anh chị, cũng chẳng lo cho chị em mình mãi được. Mẹ thì ở xa, lâu lắm rồi chẳng thấy về, vậy là chúng ta chỉ còn 1 người thân mà chưa nhờ cậy đến.

Người thân, chị đang muốn nhắc đến ai, cậu ư, mợ Hiền chắc hẳn sẽ không đồng ý đâu, còn dì Hoa thì nghèo đến nỗi mấy em nhà dì còn đang chẳng được đi học nữa là chúng tôi. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn hỏi lại:

- Chị định nhờ ai?

- Bố

Tôi giật mình hỏi lại:

- Chị nói ai, Bố, chị nghĩ bao năm qua ông ta bỏ rơi mình mà bây giờ lại chu cấp cho mình học hành hay sao?

Chị vội vàng bịt miệng tôi mà bảo:

- Suyt, nói nhỏ thôi, bác cả mà nghe thấy lại chết đòn bây giờ. Chưa thử thì làm sao mà biết được, mình cứ thử một lần, dù gì cũng là máu mủ chắc ông ấy không tuyệt tình đến nỗi không thể cho chị em mình vài trăm đi đường đâu.

Tôi gỡ tay chị ra khó chịu đáp:

- Em không đồng ý, em có thể quý gởi van xin cả cái làng này, nhưng riêng ông ta thì không. Em cảm hận ông ta còn chưa hết, nên chị đừng mong em xin ông ta.

- Lệ, chị biết, chị cũng chẳng yêu quý ông ấy, nhưng dẫu có chối bỏ thì sự thật ông ấy vẫn mãi là người sinh ra chị em mình. Hiện tại chị em mình cùng đường rồi, em muốn có tương lai, muốn được học thì em phải chịu thiệt một chút chứ.

- Em nói không là không, chị thích thì tự đi mà gặp ông ấy.

Nói rồi tôi 1 nước bỏ đi, mấy ngày sau lần nào gặp nhau chị Lan cũng đem chuyện qua gặp bố để thuyết phục tôi. Tôi suy nghĩ nhiều lắm, mơ ước từ nhỏ đến lớn của chị là được học hành thành tài. Nay đồ đạc rồi không lẽ chỉ vì nghèo mà không được đi học hay sao. Cuối cùng tôi đành chấp thuận với lời đề nghị của chị:

- Được rồi, em chỉ đi cùng thôi, còn sang bên ấy chị tự đi mà nói đấy nhé.

Chị hớn hờ nói:

- Hìhì, chị biết Lệ của chị ngoan nghe lời chị mà, thế bọn mình đi luôn nhé, 3 tuần nữa là nhập học rồi.

Tôi mệt mỏi gật đầu rồi lảo đảo theo chị sang làng bên, hỏi thăm nhà thầy giáo Khanh không ai là không biết. Trước mắt tôi là 1 căn nhà cấp 4 năm gian với phần mái ngói đỏ tươi và khoảng sân gạch phẳng phiu. Nếu đem so nó với nhà của các bác tôi thì quả thật nó to và đẹp hơn nhiều.

Nghe tiếng chó sủa phía trong nhà có người mở cửa bước ra, chị Lan lễ phép nói:

- Cháu chào cô ạ, cô ơi cho cháu hỏi thầy Khanh có nhà không ạ?

- Không có nhà đâu, có việc gì không?

Người phụ nữ kia chắc là vợ của ông ta, nghe giọng của bà ta đến là khó chịu. Thế mà chị Lan vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời, phải tôi á, tôi đã bỏ về luôn không thèm đáp rồi.

- Dạ cũng không có gì quan trọng đâu ạ, cháu chỉ muốn hỏi về lịch học ở trường giúp em cháu thôi ạ. Thế cô có biết bao giờ thầy về không ạ?

- Không biết đâu, giờ giấc của ông ấy lộn xộn lắm.

- Vâng cháu cảm ơn cô, bọn cháu sẽ ra kia đứng chờ thầy 1 lát xem sao ạ.

Bà ta không đáp lại mà đi một mạch vào trong, hình như bên trong ấy còn có 2 đứa trẻ con đang nô đùa. Chị kéo tay tôi ra gốc sấu ngoài đầu cổng đứng chờ, chờ lâu lắm mới thấy bóng ông ta đạp xe về từ đầu ngõ.

Thấy chị em tôi ông ta ngạc nhiên lắm, nhìn đảo đảo xung quanh rồi hỏi:

- Có việc gì lại đến tận đây?

- Thầy, bao năm qua thầy chắc cũng biết chị em con là con gái thầy phải không thầy.

Ông ta cau mày hỏi:

- Ờ, ờ, thì.. nhưng mà sao, hỏi thế để làm gì?

- Dạ, tụi con, tụi con còn có chuyện muốn nhờ thầy giúp.

- Việc gì, nói nhanh lên.

Chị tôi cúi gằm mặt lí nhí nói:

- Thì là, năm nay tụi con vào đại học rồi, thầy cũng biết gia cảnh nhà con thế nào. Năm nay bọn con đủ 18 tuổi nên là phải tự lo mọi thứ, bớ vậy...

Ông ta ngắt lời chị cau có nói:

- Nói gì thì nói nhanh lên xem nào, vòng vèo mãi, thế ai sai chị em bay tới đây?

Chị lắc đầu vội vã đáp:

- Không là con tự tìm đến, con nghĩ dẫu sao thì cũng vẫn là cha con, nên con muốn nhờ thầy giúp đỡ bọn con một chút để tụi con có thể thực hiện ước mơ học đại học.

- Đến đây để xin tiền đi học, mẹ chúng mày đi nước ngoài cơ mà, thiếu gì tiền.

Nước mắt nước mũi tèm lem chị lắc đầu nguầy nguậy mà đáp:

- Không đâu, con chỉ định nhờ thầy giúp thôi, sau này đi làm rồi, nhất định chị em con sẽ trả lại.
- Anh Khanh à, về sao không vào nhà mà đứng đó làm gì đấy. Mà ban nãy có 2 đứa học sinh đến tìm anh hỏi cái gì đấy.

Tiếng bà vợ của ông ta cất lên khiến ông ta lúng túng đáp:

- Uk, a đang nói chuyện với chúng nó đây, xong rồi anh vào luôn đây.

Nói rồi ông ta móc ra mấy đồng lẻ dúi vào tay chị Lan mà nói:

- Tao không có tiền đâu, vợ con tao còn chưa lo được kia kìa. Đây có mấy đồng chúng mày cầm tạm, sau này đừng đến đây nữa.

Nhìn mấy đồng tiền nhàu nhĩ ấy mà tôi nổi điên, vội vàng giật khỏi tay chị và ném thẳng vào mặt ông ta quát:

- Ông giữ lại mà tiêu, chị em tôi không cần, bao năm qua không có ông chị em vẫn sống tốt.

Sau đó kéo tay chị đi một mạch giữa trời trưa nắng mà không thèm ngoái lại nhìn. Những ánh nắng yếu ớt đầu mưa thu chẳng đủ để sưởi ấm cõi lòng lạnh giá của chị em tôi lúc này.

Thà rằng ngay từ đầu chị nghe tôi thì giờ đây chắc không đau đớn thế này, nhìn chị khóc nức nở ở phía sau mà nỗi căm hận trong lòng tôi dâng trào. Tôi thể với lòng sẽ không bao giờ gặp lại ông ta nữa, từ nhỏ chị em tôi không có bố, bây giờ và mãi mãi sau này cũng vậy.

Nhờ lần tìm đến nhà ông ta tôi mới biết hoá ra cái người mà ông ta cưới sau khi ruồng rẫy mẹ tôi cũng đã ly hôn. Sau 5 năm chung sống với ông ta do có nhiều bất đồng nên 2 người tạm thời ly thân, đến khi đứa con lớn thì tiến hành ly hôn. Người đàn bà ban nãy chị em tôi gặp là vợ 2 của ông ta, chẳng trách sao tôi cứ thắc mắc sao con ông ta lại còn bé thế.

- ---*---*---

Trở về nhà tôi quyết định rủ chị đi lên luôn Hà Nội làm thêm, trước mắt thì cứ xin tạm hai bác chút tiền đi đường, nếu may mắn chắc cũng kiếm đủ tiền ăn, và tiền nhà trọ, còn tiền học phí dần dần sẽ nghĩ sau.

Các bác nghe tôi trình bày cũng không hề phản đối, bác trai còn cẩn thận dúi vào tay tôi mấy trăm và dặn dò:

- Lên đó lạ nước lạ cái, 2 chị em mày nhớ bảo ban nhau mà sống nhớ chưa. Bác cũng chẳng có nhiều, có mấy đồng mày cầm lấy mà có cái đi đường với ăn uống trước mắt.
- Bác, con cảm ơn bác thời gian qua đã cưu mang con, suốt đời này con sẽ không bao giờ quên ơn bác đâu.
- Thôi cắt ngay tiền đi không bác gái mày nhìn thấy bây giờ, nhớ lời bác đấy, con gái thì phải biết giữ lấy thân, đừng như mẹ mày rồi làm khổ hết mọi người. Bác thương mày, nhưng cũng chỉ lo được cho mày đến đây thôi, từ giờ chị em mày phải tự biết lo cho nhau.

Nói rồi bác vội vã đi ra ngoài, tôi thần người nhìn theo bóng lưng bác, sau đó vội vàng gấp vài bộ quần áo để sáng mai cùng chị Lan lên đường. Tương lai chẳng ai biết trước được nó thế nào, chỉ biết nếu ngày hôm nay bạn đã nỗ lực hết mình thì sau này dù có ra sao chắc chắn sẽ không hối hận.

Đêm ấy tôi nằm mãi mà không chợp mắt được, những kí ức ngày còn sống với ông bà lại hiện về trong tâm trí tôi. Cái miệng móm mém mỗi khi nhai trầu của bà, cả nụ cười hiền hậu của ông nữa, sao mà tôi nhớ đến này. Từng kỉ niệm cứ như vừa mới hôm qua đây thôi.

Nếu ông bà còn sống, hay tin chị em tôi đã cùng đỗ đại học sẽ vui lắm, đảm bảo sẽ hạnh diện mà đi khoe khắp xóm cho xem. Chỉ tiếc là tôi đã qua nhà thấp hương báo cáo với ông bà, nhưng khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của ông bà thì không thể nào thấy được.

Ngày mai trời sáng chị em tôi phải đi rồi, không biết bao giờ mới lại về thấp hương cho ông bà được. Chỉ nghĩ thế thôi mà gối tôi đã ướt đầm lúc nào chẳng hay, các anh chị nhà bác đều đã đi làm xa cả rồi, thành ra tôi chẳng có ai để mà tâm sự nữa.

Hồi chiều quyết tâm là thế, mà bây giờ tôi lại lo lắng quá, không biết chị Lan bên kia đã chuẩn bị xong chưa, liệu chị có ngủ được không hay cũng thao thức như tôi.

Chuyến xe đầu tiên trong ngày cũng đã lăn bánh, đưa chị em tôi nơi phồn hoa đô thị. Ở đây chúng tôi thuê một căn phòng nhỏ ở mãi vùng ngoại ô. Từ đây mà đi đến trường học và nơi làm thêm chị em tôi phải đi đến 3 chuyến xe bus và đi bộ thêm gần 1km nữa. Nhưng bù lại giá của nó khá rẻ lại yên bình giống quê tôi vậy.

Chị xin được làm nhân viên bán quần áo, còn tôi thì làm bung bê ở 1 nhà hàng lớn. Bữa trưa chúng tôi đều ăn ở chỗ làm, còn bữa tối tôi luôn xin đồ thừa của khách đem về để hai chị em cùng ăn. Nói là đồ thừa nhưng chỗ tôi làm là nhà hàng cao cấp nên toàn đồ ngon, có những món trước đây tôi và chị còn chưa thấy bao giờ nữa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, lương thì chưa lấy được mà số tiền bác trai cho đã trả tiền nhà gần hết. Sau này khi nhập học rồi chị em tôi sẽ xin ở ký túc xá cho tiết kiệm, nhưng mối lo lớn nhất vẫn là tiền học phí.

Thức trắng mấy đêm tôi quyết định xin nghỉ làm hai ngày để bắt xe về quê, phải chờ đến khi bác gái đi vắng tôi mới dám nói:

- Bác Nam, con biết bác cũng khó khăn, nhưng mà chị em con đã may mắn thi đỗ rồi, chẳng lẽ lại không có cơ hội đi học hay sao bác. Bác thương con, bác có thể đứng ra vay nợ giúp con được không, con hứa sẽ cố gắng làm thêm và gửi tiền về cho bác trả nợ mà.
- Không phải là bác không muốn vay cho chúng mày, nhưng còn bác gái nữa. Dầu gì cũng phải bàn với bà ấy 1 câu.
- Cháu xin bác, cháu biết bác gái luôn tôn trọng bác mà, thời điểm này chỉ có mình bác mới có thể giúp được chị em cháu mà thôi.

Bác nhìn tôi vừa quý gối vừa khóc lóc cũng mũi lòng, nhưng khi đem chuyện này nói với bác gái thì bác gạt phắt đi:

- Ông điên à, con ông còn đang không có tiền mà đi học kia kìa.
- Tôi biết, nhưng mà chị em nó học giỏi, thôi thì mình cố gắng đứng ra vay mượn giúp nó, để cho chúng nó có tương lai. Giờ bố mẹ nó đã thế rồi, chả lẽ mình cũng bỏ mặc thì tội nghiệp chúng nó.
- Giúp nó vậy ai giúp tôi với con ông, không thương nó mà mười mấy năm qua tôi oằn lưng đi làm nuôi con Lê ăn học à, không vì ông thì tôi đã đuổi nó ra đường từ lâu rồi.

Tôi ở bên ngoài nghe thấy thế thì chạy vội lại ôm lấy chân bác gái mà khóc lóc:

- Bác ơi, cháu biết nhờ có hai bác mà cháu mới có ngày hôm nay, nhưng cháu xin bác, bác giúp cháu nốt lần này thôi. Nếu muốn cháu có thể đứng ra viết giấy vay nợ và hứa sẽ vừa học vừa làm để trả được không bác?
- Ở hay cái con này, mày viết giấy nhưng đến khi mày không có khả năng trả thì không lẽ tao mài cái tờ giấy đấy ra lấy tiền để trả cho người ta à?
- Không bác ơi, cháu với chị Lan xin được việc làm rồi, phòng thì sau khi nhập học bọn cháu sẽ ở ký túc cho tiết kiệm. Ăn thì cũng ăn cả ở chỗ làm nên nhất định cháu sẽ sớm trả lại cho bác mà.

Bác trai thấy thế thì mũi lòng bảo:

- Thôi con Lê đứng lên đi, lát bác qua nhà ông Lý đầu làng hỏi vay cho.

Cũng vì cái quyết định vay tiền cho chị em tôi đóng học phí mà bác bị bác gái giận cả tháng liền. Tôi sau khi viết xong giấy vay nợ cho bác và nhận tiền thì cũng vội vã chào bác đi để còn kịp thời gian nhập học.

Cổng trường đại học ở phía trước kia rồi, tương lai của chị em tôi kia rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng, sẽ học thật giỏi sau đó tìm một công việc thật tốt. Giống như lời hứa năm nào với bà.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khi chính thức vào năm học, chị em tôi phải cân đối lại công việc làm thêm. Cũng may là năm đầu tiên nên chỉ học nửa buổi sáng, chiều và tối vẫn có thể tiếp tục đi làm. Nếu không quả thật tôi không biết chúng tôi sẽ phải xoay sở thế nào.

Khác với các bạn sinh viên khác, họ trầm trồ với nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ hơi ấm của tình thương. Thì nỗi trầm trồ duy nhất của chị em tôi chỉ là làm sao để có thể kiếm tiền tiếp tục học.

Dẫu có vất vả khổ cực nhưng chưa 1 lần tôi thấy chị than vãn nửa lời, là do chị mạnh mẽ, hay do vừa học vừa làm đã choán hết mọi thời gian của chúng tôi.

Chị em tôi cứ thế bủn rủn, nương tựa vào nhau mà trải qua những ngày tháng sinh viên như thế. Lắm hôm mệt mỏi quá tôi bật khóc, chị thấy thế lại ôm tôi vào lòng mà vỗ về:

- Nín đi em, khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, mà chỉ làm em mệt hơn thôi.

Tôi nghe lời chị nên gối đầu lên tay chị mà thiêm thiếp ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy lại thấy mắt chị sưng húp cả lên. Dẫu vậy chị em tôi chưa một lần ngừng nuôi hi vọng về tương lai.

Vào những ngày lễ các bạn cùng lớp đa phần là về nhà đoàn tụ với gia đình, một số bạn khá giả có điều kiện hơn thì rủ nhau đi du lịch, thăm thú các nơi.

Còn ngày lễ của chị em tôi là niềm hạnh phúc vì nhận được tiền thưởng, tiền tăng ca và tiền lương gấp đôi ngày thường. Chị đơn giản như thế thôi nhưng cũng khiến chị em tôi vui suốt mấy ngày sau đó.

Cùng có lần vì dồn tiền đóng học phí mà cả hai chị em chẳng còn nổi 1 nghìn trong người, thậm chí 1 gói mì tôm để ăn cho đỡ đói, mà cũng chẳng mua nổi. Khi ấy đành muối mặt đi vay các bạn, mà bạn bè của tôi cũng chẳng có nhiều, hoàn cảnh gia đình của họ cũng chẳng khá giả gì. Nhiều lúc ngại lắm, nhưng mà đói thì cũng cố mà phải mặt dày đi vay.

Tết năm ấy chị em tôi quyết định ở lại Hà Nội ăn tết, người ta có bố mẹ mong ngóng, còn chị em tôi đến 1 căn nhà đúng nghĩa cũng chẳng có để mà về. Thế nhưng đây lại là lần đầu tiên tôi ăn tết mà chỉ có duy nhất mình chị Lan bên cạnh, nên cô đơn và lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù chị Lan luôn bảo:

- Tết ở Hà Nội còn đẹp hơn quê mình nhiều, khi nào gần đến giao thừa chị sẽ dẫn em đi xem pháo hoa. Nếu muốn chị cũng sẽ lì xì cho em giống như ông bà trước đây vẫn làm...

Chị bỏ dở câu nói rồi quay mặt đi, không nghe thấy tiếng khóc nhưng hình như đôi vai chị đang run lên nhẹ nhẹ.

Công nhận Hà Nội đẹp thật, phố luôn sáng đèn cờ hoa lại rực rỡ, chứ chẳng tối om mỗi khi đêm về như quê tôi. Pháo hoa chúng tôi cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ 1 lần tình cờ được xem ké ở tivi của nhà thằng Lâm, con ông Lý đầu làng. Lúc ấy tôi đã ngây ngất mà ước ao được 1 lần tận mắt chứng kiến.

Vẫn biết là ngắm pháo hoa sẽ vui là thế, nhưng mỗi lần nghe ai đó mở bài “xuân này con không về” là lại rung rung nước mắt. Ở nhà liệu có 1 ai đó mong ngóng chị em tôi hay không, chị Lan thấy tôi cứ đứng thần người ra thì kéo tay bảo:

- Em sao thế, phải vui vì mấy ngày này chị em mình toàn được trả lương gấp 3 ngày thường chứ.

Tôi thừa biết đêm nào chị cũng khóc ướt gối, nhưng vẫn vờ tỏ ra mình mạnh mẽ để an ủi tôi. Nhưng chao ôi, sao mà giây phút giao thừa càng tới gần thì tôi lại càng cô đơn và lạnh lẽo đến thế này.

Nhìn gia đình trước mặt hạnh phúc đan tay vào nhau cùng đi ngắm pháo hoa mà lòng tôi tê tái. Tôi thầm ước được 1 lần như thế, 1 lần thôi, cho chị em tôi sống trong tình yêu của cả cha và mẹ, một lần thôi được thấy gia đình tôi trọn vẹn, cho tôi biết được thế nào là mái ấm gia đình.

Tại sao chứ, tại sao những bất hạnh cứ liên tiếp đổ lên đầu chị em tôi, kể từ khi thành hình trong bụng mẹ, chị em tôi chưa 1 lần được trọn vẹn yêu thương. Ông trời ơi, có sao lại cho chị em tôi sinh ra, rồi lại đẩy đoạ chị em tôi như thế.

Nhưng rồi cũng phải nuốt nước mắt vào trong để mà làm việc, ngày tết nên quán cũng vắng vẻ hơn ngày thường. Mãi tận đến mùng 3 khách khứa mới đông trở lại, còn quán quần áo của chị Lan làm thì tới tận mùng 10 mới mở cửa. Vậy là nhân việc mấy nhân việc quán thiếu người vì 1 số nhân viên về quê ăn tết. Tôi mạnh bạo xin cho chị Lan đi làm tăng cường, đầu sao tôi cũng lo chị ở phòng 1 mình sẽ buồn rồi lại suy nghĩ linh tinh. Ông bà chủ dễ tính lại thương tôi nên đồng ý luôn, chị em tôi ngày ngày lại được cùng đi cùng về, cùng nhau làm việc.

Tết nên con người ta cũng dễ tính hơn hẳn, công nguyên lương mấy ngày tết và tiền khách boia chị em tôi cũng có đủ học phí cho kỳ sau. Ngồi đếm tiền mà hai chị em cứ ôm nhau rồi nhảy lên vì sung sướng. Niềm vui duy nhất của chúng tôi trong mấy ngày tết lạnh lẽo là đây.

Cũng may sang năm thứ 2 thì chị được cô chủ quán giới thiệu cho làm gia sư vào buổi tối cho đứa cháu của chị. Vậy là buổi sáng chị đi học, chiều thì bán quần áo, tối lại tất tả đi dạy thêm 2 tiếng. Công việc gia sư khá là nhàn mà lương lại cao, nhờ vậy nên chị em tôi bắt đầu dư giả hơn đôi chút.

Khi tôi quen dần với guồng quay của cuộc sống thì sóng gió một lần nữa lại nổi lên. Ông bà chủ nơi tôi làm việc có 1 người con trai, anh hơn tôi 4 tuổi, kể từ sau tết anh thay bố mẹ quản lý nhà hàng, bởi vậy tôi và anh cũng thường xuyên gặp mặt.

Anh tên Nguyên, là chủ nhân mới của nhà hàng Hoàng Nguyên, lớn nhất nhì phường Mai Dịch này. Anh cao, dễ cũng phải hơn tôi đến cả cái đầu, nên tôi ước chừng anh khoảng m8. Là công tử ngậm thìa bạc từ nhỏ, chẳng phải làm lữ như chị em tôi nên nước da anh đẹp lắm. Tôi là con gái mà còn chẳng trắng bằng anh. Anh là chủ nhưng chưa bao giờ anh tỏ ra kênh kiệu hay hống hách, khoảng cách giữa anh với đám nhân viên tại tôi gần lắm.

Nhất là cái gương mặt điển trai, sống mũi cao, vàng trán rộng và đôi mắt hút hồn kia của anh làm cho mấy cô nhân viên nữ ngoài kia, mỗi lần vắng khách lại ngẩn ngơ mà ngắm ông chủ. Anh có 1 chiếc răng khểnh nên cười duyên lắm, nói thì bảo mê trai nhưng tôi vô cùng thích nhìn anh cười.

Chẳng biết ai kể mà anh lại biết được hoàn cảnh của tôi, bởi vậy anh có đôi chút ưu ái tôi hơn những người còn lại. Tôi biết, nhưng lại ghét cái suy nghĩ mình đang được người khác thương hại nên đã lấy hết can đảm nói với anh:

- Anh Nguyên này, anh coi em như những nhân viên khác được không, thứ nhất em không muốn nhận sự thương hại từ bất kỳ ai, thứ 2 em càng không muốn bị những người làm cùng đổ kị, nên mong anh hiểu cho.

Anh đứng ngay người nhìn tôi sau đó mỉm cười gật đầu, tôi chẳng quan tâm anh nghĩ gì về tôi, chỉ cần bình yên sống qua ngày là hạnh phúc lắm rồi.

Kỳ 1 của năm học thứ 2 cũng nhẹ nhàng trôi qua, chị em tôi lại tất tả dồn tiền chuẩn bị đóng học phí. Vào 1 chiều cuối tuần chị hớn hờ về khoe với tôi do dạy tốt, con trai nhà chủ nhà chị dạy đi thi được học sinh giỏi nên được người ta thưởng cho 3 triệu, một số tiền ngoài sức tưởng tượng với chị em tôi. Khi ấy mức học phí 1 kỳ của chị em tôi mới chỉ có 2.675.000đ một kỳ mà thôi.

Tối ấy chị em tôi quyết định xin nghỉ làm cùng nhau đi ăn liên hoan, nói là liên hoan cho sang, chứ thật ra chị em tôi cũng chỉ dám gọi mỗi đĩa 1 cốc chè thập cẩm 5 nghìn. Tiền kia còn để lại lo học phí nữa chứ.

Ngày 8/3/2012 khi quán tôi làm cùng nhau tổ chức liên hoan cho tụi con gái bọn tôi, cũng là ngày anh chủ quán đẹp trai tỏ tình cùng tôi. Ngờ ngàng nên tôi nghĩ ngờ lời nói của anh chỉ là do rượu mà có chứ chẳng phải thật lòng.

Gia thế nhà anh như thế, điều kiện của anh có thừa để tìm được một cô gái hơn tôi gấp vạn lần. Chẳng có lý do gì mà anh lại yêu 1 đứa bị bỏ rơi như tôi cả, mà tôi cũng đâu có ngu dại để rồi tin vào ba cái lời đường mật của đàn ông. Tấm gương của mẹ tôi vẫn còn trước mắt, nỗi bất hạnh của chị em tôi đến giờ vẫn chưa biết tới khi nào mới kết thúc.

Đương nhiên là tôi cũng biết bản thân mình là ai, mình ở đâu để hành động sao cho đúng. Tôi khước từ lời tỏ tình của anh, giữ khoảng cách hơn với anh, thậm chí trong lòng bắt đầu nảy sinh đôi chút ghét anh. Kề mà khi ấy tôi nghĩ rằng định mang tôi ra để chơi đùa.

Ghét anh nhưng tôi không thể phủ nhận mức lương ở đây khá tốt, sinh viên như tôi khó mà kiếm được công việc nào có lương cao hơn ở đây. Vậy nên vì miếng cơm manh áo, vì sự nghiệp học hành tôi vẫn bám trụ lại nơi đây.

Nhờ vậy tôi mới biết được rằng tình cảm của anh là chân thành, không phải vì thương hại, càng không có ý trêu đùa tôi mà là vì con người tôi. Vì anh yêu tôi, tình cảm kia là chân thành nơi trái tim anh.

Anh vui vẻ, điềm tĩnh, nên cái cách mà anh quan tâm tôi cũng nhẹ nhàng mà ấm áp. Anh chẳng vô vập nói cười cùng tôi, chỉ âm thầm quan sát tôi từ xa, chưa từng 1 lần ra mặt giúp đỡ tôi bất kỳ điều gì. Nhưng lại chính là người ở phía sau ủng hộ tôi, nhờ những người thân bên cạnh tôi thay anh lo cho tôi.

Có lẽ chính vì cái cách yêu thương đặc biệt ấy của anh mà tôi đem lòng yêu anh lúc nào chẳng hay. Tình yêu ấy tôi luôn giấu kín nơi đáy tim mình, bởi tôi mặc cảm tự ti với hoàn cảnh của bản thân nên chẳng dám thừa nhận nó.

Đáng tiếc khi tôi có ý định mở lòng với anh, thì bố mẹ anh vì 1 lý do nào đó mà biết. Trước đây hai bác quý và thương cho hoàn cảnh của tôi bao nhiêu thì bây giờ họ thay đổi thái độ bấy nhiêu.

Lúc này chị Lan mới thừa nhận, số tiền ba triệu kia không phải chị được thưởng, mà là do anh tìm đến chị, van xin chị cho anh được giúp đỡ tôi. Món quà nhỏ chị tặng tôi hôm sinh nhật cũng là của anh. Rồi đến trò chơi mà tôi chiến thắng ở quán để đem về 200.000đ, khi mà đến hạn nộp tiền ở ký túc xá, cũng là anh cố tình bày gia để giúp tôi. Chẳng trách ba mẹ anh lại có suy nghĩ tôi đến với anh là để lợi dụng, trách ai bây giờ, trách mình thôi.

Mặc cảm tự ti đã khiến tôi không đủ can đảm mà nắm lấy tay anh, tình yêu kia tôi cũng chưa từng 1 lần thừa nhận. Tôi chọn con đường chốn chạy, xin nghỉ việc đồng nghĩa với việc từ nay tôi sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Đau lắm, buồn lắm nhưng hiện thực cuộc sống không cho tôi được gục ngã, tôi cần phải xin ngay 1 công việc khác, thì mới có thể tiếp tục việc học còn đang dang dở kia được.

Nhiều lần anh thông qua chị Lan tìm gặp tôi nhưng tôi nhất quyết tránh mặt còn lớn tiếng đe dọa chị Lan:

- Nếu chị còn tiếp tay cho anh tan gáy lập tức em sẽ chuyển đi, đến lúc ấy e là chị cũng khó lòng mà gặp em đấy.

Chị Lan quá hiểu tình ngang vướng của tôi, cái gì tôi đã quyết thì nhất định sẽ làm cho bằng được. Chị buồn rầu nói:

- Chị xin lỗi, tại chị thấy anh ta chân thành với em nên mới...

- Em biết là chị thương em, muốn tốt cho em nên mới làm thế, nhưng hoàn cảnh của chị em mình chị hiểu mà, đúng không. Chúng ta sẽ chẳng thể nào mà có hạnh phúc nếu cứ cố gắng bên 1 người chênh lệch về mọi thứ. Anh ấy yêu em, thương em, nhưng còn gia đình anh ấy nữa, họ sẽ chẳng để con trai mình lãng phí tuổi trẻ với 1 đứa như em đâu.

- Sao em kể là họ tốt lắm mà.

Tôi khẽ roi 1 giọt nước mắt mà trả lời:

- Thì đúng là đối với nhân viên họ vô cùng tốt, không tốt sao trả mức lương hậu hĩnh thế được. Có điều đấy là khi họ chưa biết con trai họ có tình cảm với em. Chị nghĩ mà xem con trai họ tương lai rộng mở như thế, làm gì có bậc cha mẹ nào lại chấp nhận cho yêu cái đứa không cha không mẹ ở bên như tụi mình.

Chị ôm lấy tôi mà khóc nức lên, lâu lắm rồi, kể từ khi cùng tôi lên nhập học, chị mới lại khóc trước mặt tôi như thế. Tôi cũng chẳng cố gắng mình lên để tỏ ra mạnh mẽ nữa mà khóc cùng chị. Chẳng biết chị em tôi khóc bao lâu, chỉ biết đến khi các bạn khác cùng phòng đi chơi về chúng tôi vẫn chưa thể nín.

Các bạn trong phòng ai cũng biết hoàn cảnh của chị em tôi, thấy chúng tôi khóc thì cũng tiến lại hỏi han và an ủi chúng tôi đôi lời rồi lại ai làm việc nấy.

Đêm ấy chị lại đem gối sang ngủ cùng tôi, có cố gắng thế nào tôi cũng chẳng thể dỗ mình vào giấc ngủ. Bất chợt nghe tiếng chị cất lên:

- Lệ này, em có yêu anh ta không?

Tôi phân vân 1 chút rồi đáp:

- Yêu là yêu chị ạ, yêu nên em mới phải trốn chạy anh ấy thế này, yêu nên em mới phải đau đớn bất bản thân mình quên đi bóng hình anh. Yêu nên em

mới càng thấy tự ti về hoàn cảnh và điều kiện của mình.

- Vậy bố mẹ anh ta có nói gì nặng lời với em không. Em có giận họ không?

- Không đâu chị, hai bác ấy nhẹ nhàng lắm, mà dù họ có vài câu nặng lời thì em cũng chẳng thể nào mà trách họ được. Họ cũng chỉ là đang lo cho con trai mình, nếu đổi lại em rơi vào địa vị của họ, có khi em còn nặng lời hơn nhiều ấy chứ.

Chị không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng đưa tay qua xoa lưng cho tôi. Như cái cách mà trước kia bà ngoại vẫn làm mỗi khi chúng tôi khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ánh nắng đầu tiên nhẹ nhàng len lỏi vào chiếu sáng cả căn phòng, ngày mới tới rồi, dù cho hôm qua có long trời lở đất, thì hôm nay vẫn phải tiếp tục mạnh mẽ mà sống.

Tan học tôi còn phải ghé vài nơi để xin việc, nhất định tôi phải khiến cho bản thân mình thật bận rộn, không còn thời gian mà nghĩ nữa thì càng tốt. Tôi ghét sự rảnh dỗi, ghét thời gian chết, nó không chỉ khiến tôi nghĩ nhiều hơn về anh, mà còn khiến cho cuộc sống chị em tôi khó khăn hơn.

Tôi có gần 2 năm kinh nghiệm trong việc làm nhà hàng ăn nên sẽ không quá khó để tôi xin một công việc tương tự như thế. Có điều tôi sợ khi làm sẽ gặp nhiều thứ quen thuộc rồi lại nhớ đến anh. Vì vậy tôi quyết định thử sức mình ở những công việc khác, nhờ bạn bè giới thiệu nên tôi đã xin làm ở siêu thị Vinmart, ngay gần nơi trường tôi học. Hàng ngày tôi chỉ cần đi bộ 1 quãng ngắn là tới chứ không phải đi xe bus đi làm như trước kia.

Công việc mới tuy không quá nặng nhọc nhưng do tôi chưa quen hết các mặt hàng ở đây nên ngày nào cũng bận bù đầu.

Cuộc sống lại hồi hả với giường quay vốn có của nó, chị Lan vẫn bán quần áo và dạy thêm gia sư 3 buổi tối trong tuần. Còn tôi cũng đã quen với công việc bán hàng trong siêu thị, và hàng đêm cũng không còn khóc vì anh nữa.

Mọi thứ sẽ êm đềm, nếu như hè năm ấy tôi không nhận được điện thoại của bác cả thông báo bác gái nhập viện và phát hiện ung thư. Với một người nông dân sống quanh quẩn sau lũy tre làng, trời gọi ai nấy dạ, con người sinh – lão – bệnh – tử, đơn giản vậy thôi.

Cuộc sống vùng nông thôn không mấy ai chăm chút tới vấn đề sức khỏe bản thân, đi khám định kỳ. Bởi thế mà khi bác đau quá đi khám, bệnh viện bảo ung thư vú đã ở giai đoạn cuối mất rồi. Thời gian dành cho sự sống của bác không còn dài nữa.

Cả gia đình khi ấy đều thống nhất sẽ giấu không cho bác biết về tình trạng của bản thân. Ai cũng sợ khi biết rồi bác sẽ suy sụp, sẽ gục ngã chứ không còn ý chí chiến đấu cùng tử thần nữa.

Khi tình trạng của bác trở nặng, tôi đã xin nghỉ việc không lương để ở nhà chăm sóc bác. Bác bị ung thư nên đến gần lúc mất vẫn còn tỉnh táo, thấy tôi bác khẽ ra hiệu cho tôi lại gần mà dặn dò: "Hai chị em cố gắng nương tựa vào nhau mà sống, nhất định không được bỏ dở việc học hành nghe không".

Ánh mắt bác nhìn tôi hiện rõ sự xót xa, thương cảm, từ khi bác mất tôi có đôi lần mơ thấy bác, thấy cái dáng người gầy gò của bác đang đứng một mình giữa hon mầu ruộng mênh mông. Thấy bác mò cua bắt ốc để kiếm thêm bữa cơm qua ngày mỗi khi hết việc, bóng lưng bác cứ thể đổ dài lên từng vệt kỷ ức của tôi. Hình ảnh của bác đọng lại trong ký ức tôi chỉ toàn là cái dáng công còng, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, chẳng mấy khi thấy được bác thành thời.

Hơn chục năm qua tôi sống nương nhờ ở nhà bác, tuy rằng chẳng mấy khi bác yêu thương, nhưng nhờ có bác thì mới có tôi ngày hôm nay. Công lao và ơn nghĩa của bác đối với tôi còn lớn hơn nhiều nếu đem so với hai người đã sinh ra chị em tôi.

Bác trai tôi là thợ mỏ, đồng lương của bác khi ấy chỉ đủ lo cho anh Hoàng ăn học, còn lại bác gái phải tự mình gồng gánh hết. Vì phải lo cho chúng tôi nên bác chưa 1 lần được ăn ngon, mặc đẹp. Thậm chí khi bác đã qua đời nhìn trong tủ tôi mới phát hiện quần áo của bác tất cả đã sờn vai, bạc gấu cả rồi.

Bác trai tuy thương vợ nhưng công việc thợ mỏ vất vả và nhiều thời gian nên cũng chẳng giúp đỡ được gì.

Khi còn nhỏ không ít lần tôi bị ăn đánh, ăn mắng lúc ấy giận bác lắm chứ, nhưng bây giờ, khi đã lớn, đã vào đại học tôi mới hiểu, có đôi khi không phải do bản chất bác ác, mà là do phải gánh trên vai quá nhiều trách nhiệm, nên bác mới trở nên như thế.

Khó khăn nhưng cả 2 bác đều cương quyết không cho anh em tôi nghỉ học, lúc nào cũng động viên chúng tôi phải ráng mà học, học đến nơi đến chốn thì sau này mới mong không cực khổ như 2 bác được.

Khi ấy tôi cũng từng ước lớn lên sẽ đi làm, sẽ kiếm thật nhiều tiền, sẽ dời xa nơi đây, sống cuộc đời sung sướng, sẽ khiến bác hối hận vì ngày ấy đã từng hắt hủi tôi.

Rồi theo thời gian, tôi đã lớn, đã vào đại học, nhưng cái lời hứa sẽ cố gắng đi làm để gửi tiền về cho bác trả nợ, trả cái khoản vay mà hai bác đã đứng ra vay cho chị em tôi đi học đại học, còn chưa thực hiện được thì bác đã ra đi mãi mãi.

Nhớ vụ lúa ngày tôi học lớp 5, được nghỉ hè nên tôi cũng theo chân bác và anh chị ra đồng. Cũng đội nón, cũng cầm liềm gặt hăng hái như 1 người nông dân thực thụ. Đến chiều thì ruộng lúa cũng đã gặt được khá nhiều, Chị Liên, con gái út của bác phát hiện có tổ chim, tôi háo hức chạy tới cùng chị ngắm những quả trứng bé xinh.

Và cứ sau mỗi vụ thu hoạch, dù khó khăn bác gái cũng vẫn dành ra vài cân lúa để đi nướng bánh nướng (bánh ông) cho chúng tôi ăn dần. Nhà nghèo làm gì có tiền mà mua quả bánh, vậy nên những túi bánh nướng hồi kia là món quà vô giá với chúng tôi. Mỗi lần được anh chị chia phần tôi luôn lén giấu đi một nửa để đem đến lớp cho chị Lan, chị thích lắm, cứ nâng niu mà không nỡ ăn.

Bác chưa từng kể cho chúng tôi những câu chuyện cổ tích giống bà, cũng chưa 1 lần kèm chúng tôi học như bác trai. Nhưng sự hi sinh của bác dành cho chúng tôi thì chẳng thể nào mà đo đếm được.

Bác đã đi rồi, phút cuối cùng vẫn nhắc chị em tôi cố gắng học hành, lòng bác vẫn lo cho chị em tôi. Còn tôi, chưa 1 lần báo đáp được công ơn nuôi dưỡng của bác, bác lên đây cho cháu gửi lời đến ông bà, cháu hứa nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Thời gian vô tình trôi nhanh, con người thì không thể không lớn, cô bé với bím tóc hai bên ngày đầu về nhà bác nay đã là sinh viên năm cuối. Bao nhiêu lo lắng ngổn ngang trước mắt, những kỳ thi kết thúc học phần đầy lo lắng, rồi cả những mối lo về việc liệu rằng sau khi ra trường chúng tôi có xin được công việc phù hợp ngay không. Ngăn ấy mỗi lo như nhấn chìm chị em tôi vào vòng xoáy của nó.

Năm cuối rồi, lịch học dày đặc chẳng thể đi làm thêm như trước kia. Chị Lan do đi dạy gia sư lâu nên được người ta giới thiệu thêm 1 vài bé nữa. Vậy là chị em tôi lại chia nhau mỗi tối 2 tiếng đi dạy kèm, lương gia sư tạm đủ cho chị em tôi trang trải, lại không mất nhiều thời gian nên chúng tôi vẫn có thể ôn luyện bài vở.

Vài tháng nữa thôi là chúng tôi đã bắt đầu đi thực tập rồi, các bạn khác thì được gia đình thu xếp toàn bộ từ chỗ thực tập đến việc làm sau khi ra trường. Còn chị em tôi đến cả công ty thực tập cũng phải nhờ nhà trường giới thiệu giúp.

Công ty của chị gần hơn, còn công ty nơi tôi thực tập thì ở gần Hồ Tây, phải đi đến 2 chặng xe bus mới tới. Chị có khuyên tôi nên thuê 1 phòng trọ nhỏ để khỏi phải đi lại, nhưng mà đằng nào buổi tối tôi vẫn phải đi làm gia sư nên đâu thể ở luôn bên đó. Chưa kể năm cuối bao nhiêu khoản tiền phải lo, giờ mà gánh thêm tiền phòng cho tôi nữa thì quá thật hơi quá sức với chị em tôi.

Vậy là hàng ngày tôi phải dậy từ 5h cho kịp giờ đến công ty thực tập, tôi học chuyên ngành kế toán, có va vấp thực tế mới biết lỗ hổng kiến thức còn lớn đến đâu. Lại chỉ là con bé không địa vị, không ô dù, nên trong công ty chẳng ai để mắt tới. Công việc của tôi hàng ngày chỉ là quét dọn, pha trà và ngồi chờ ai sai gì thì làm nấy. Đến ngày cả nói chuyện mọi người cũng kiệm lời với tôi.

Tốt nghiệp bằng giỏi thật đấy, nhưng kinh nghiệm chưa có nên chật vật mãi tôi vẫn chẳng thể nào xin được công việc đúng chuyên môn. Hàng ngày tôi cứ lặp đi lặp lại với vòng luẩn quẩn, làm hồ sơ, đi xin việc, đi phỏng vấn rồi lại quay về làm hồ sơ.

Nếu không có chị luôn ở bên cạnh động viên và công việc gia sư cùng lũ trẻ bầu bạn chắc tôi sẽ phát điên vì áp lực xin việc.

Ra trường rồi, chị em tôi cũng nhanh chóng thuê 1 phòng trọ nhỏ để tiện cho công việc vì chị em tôi đều thống nhất sẽ trụ lại nơi phồn hoa đô thị này sinh sống.

Chị may mắn hơn tôi, sau khi thực tập thì được công ty giữ lại làm, nhìn chị vui mừng mà tôi cũng hạnh phúc lây. Có công việc thuận lợi rồi chị cũng nhanh chóng nhận lời của anh chàng hàng xóm, nơi mà chị vẫn thường xuyên đến dạy kèm.

Anh tên Long, là con thứ 3 trong 1 gia đình có mẹ làm kinh doanh, còn bố làm công chức nhà nước. Tuy là trai gốc Hà Nội nhưng ngoại hình của anh nếu đem so sánh thì vẫn thua chị tôi 1 bậc.

Anh có nước da ngăm đen, các đường nét trên gương mặt cũng không được hài hoà cho lắm, nhất là cặp mắt của anh nhìn hơi dữ dằn. Điểm cộng tôi dành cho anh đó là qua cách anh quan tâm chị thì tôi cảm nhận được anh yêu thương chị thật lòng. Công việc của anh cũng khá ổn định, nếu hai người có thể tiến tới hôn nhân thì cũng được coi là vẹn toàn.

Chỉ có điều anh là trai thủ đô, còn chị em tôi lại là những đứa bị chối bỏ, liệu rằng bố mẹ anh có chấp nhận chị hay không. Lo lắng nên tôi hỏi chị:

- Chị với anh Long yêu nhau bố mẹ anh ấy có biết không?
- Hiện tại thì bọn chị vẫn chưa nói với bố mẹ anh ấy, chị muốn có thêm thời gian tìm hiểu anh ấy rồi mới nói.
- Cẩn thận cũng tốt, nhưng hai bác ấy là người thế nào, có khó tính không, chị đã nói chuyện bao giờ chưa hay chỉ nghe qua lời kể của anh Long?

Mất chị ánh lên niềm vui hơn hờ nói:

- Bố anh ấy thì chị ít tiếp xúc, còn mẹ anh ấy thì chị nói chuyện suốt, bác hay sang nhà bé Ngân chơi (cô bé chị dạy kèm gia sư). Bác dễ tính lắm, nói chuyện lại cởi mở nữa. Không có cái vẻ kèn kiệu khinh người nhà quê như nhiều người gốc Hà Nội ở đây đâu.

Nếu thế thì tôi cũng mừng cho chị, sợ lắm nếu chị lại giống tôi trước kia, yêu mà chẳng thể đến với nhau vì cái rào cản “muôn đăng, hộ đối”.

Bất chợt tôi lại nhớ đến Nguyên, anh vẫn ở đây, nơi 1 góc nhỏ của tim tôi. Không biết giờ anh thế nào, ba năm rồi anh có còn nhớ đến cô bé nhân Viên là tôi không, hay đã tìm được bến đỗ bình yên bên tình yêu mới. Còn tôi vẫn chưa 1 ngày quên anh.

Đi trên phố nhìn người ta ai cũng có đôi, có cặp tôi cũng ước ao 1 lần được nắm tay cùng ai đó, 1 lần thôi được trọn vẹn cái ôm. Nhưng mà nhìn lại bản thân mình tôi lại tự ti chẳng dám mở lòng, tôi như con chim nhỏ sợ cành cong, né tránh tất cả.

- ---*---*-----

Thất thểu ôm hồ sơ cùng lời từ chối của chị nhân sự công ty TNHH Hoàng Hoa.” Thành tích học tập của em rất tốt, kỹ năng tiếng anh của em cũng khá, nhưng chị xin lỗi không thể nhận em được. Bên chị yêu cầu phải có kinh nghiệm ít nhất 1 năm trở lên. Chúc em sớm tìm được công việc phù hợp”. nặng nề trở về phòng, tôi thoáng giật mình khi thấy chị ngồi bó gối trên giường.

Giờ này đáng ra chị đang ở công ty mới phải chứ, có chuyện gì mà lại buồn bã ngồi đây. Tôi vừa mở rộng cửa phòng vừa hỏi chị:

- Nay chị không đi làm à, ở nhà mà sao không mở cái cửa ra cho sáng.

- Uk chị mệt nên xin về.

Tôi hốt hoảng chạy lại, đặt tay lên trán chị kiểm tra, không hề nóng, nhưng nhìn mặt chị buồn lắm, chị còn đang khóc nữa. Lo lắng nắm tay chị hỏi:

- Chị sao thế, sao lại khóc thế này, ai làm chị buồn, hay là chị đau ở đâu?

Chị ôm tôi vào lòng mà oà khóc, chị Lan của tôi vốn mạnh mẽ sao giờ lại yếu đuối thế này. Rốt cuộc là vì đâu mà chị phải rơi lệ, lòng tôi bỗng nhiên có 1 dự cảm không lành. Muốn hỏi lắm, nhưng lại sợ nếu tôi mở lời chị sẽ càng xúc động mạnh hơn, nên chỉ lặng lẽ ngồi xoa lưng cho chị bình tĩnh lại.

Chị khóc 1 hồi rồi sụt sịt nói:

- Lệ ơi, chắc chị với anh Long không tới được với nhau em ạ, mẹ anh ấy phản đối vì nhà mình nghèo.

Lời của chị như sét đánh bên tai tôi, tôi đã từng lo, từng sợ, nhưng chị lại khẳng định mẹ anh vô cùng tốt. Bởi vậy tôi mới thôi không nhắc chị cân trọng nữa.

Hoá ra con người ai cũng vậy, nếu chưa động đến lợi ích của bản thân thì làm gì có ai xấu.

Chẳng lẽ cứ nghèo, cứ 1 lần bị cha mẹ chối bỏ thì chị em tôi không có quyền được hạnh phúc nữa hay sao?

Chị yêu anh, hai người họ đã bao lần cùng nhau về về 1 ngôi nhà và những đứa trẻ, để giờ mộng chưa thành đã vội tan hay sao? Nhìn chị tôi thật sự muốn lao ra ngoài kia mà si và tất cả những kẻ đã coi thường, trà đạp lên chị em tôi chỉ vì 2 chữ nghèo, đói.

Rất muốn tìm đến 2 người đã sinh ra chị em tôi mà hỏi, tại sao lại tạo ra chúng tôi rồi lại quay lưng bỏ mặc, để cho cuộc đời chị em tôi thống khổ đến nhường này. Có hay không một lần họ nghĩ đến chị em tôi mà day dứt trong lòng, hay họ mãi vui vầy bên hạnh phúc mới mà chưa từng nhớ đến chị em tôi?

Trước kia tôi yêu Nguyên, nhưng chưa 1 lần cùng anh trải qua những tháng ngày hạnh phúc. Chỉ là rung động nơi trái tim, mà khi bị bắt ép dòi xa anh tôi đã đau đớn buồn bã lắm rồi.

Nếu giờ chị cũng giống tôi thì e rằng chị sẽ gục ngã mất thôi, tôi sợ lắm, sợ phải thấy chị buồn, chị khóc. Thương chị nhưng phận tôi nhỏ bé cũng chẳng thể thay đổi được định kiến của người đời.

Ngoài việc vỗ về an ủi chị tôi cũng chẳng thể làm gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chị khóc mãi thì cũng mệt mỏi nằm ra giường thần người suy nghĩ gì đó. Nhẹ nhàng đi lấy khăn cho chị lau mặt tôi hỏi:

- Vậy anh Long có nói gì không?

- Không, anh ấy chưa biết chuyện, là mẹ anh ấy hẹn riêng chị ra gặp mặt. Bác ấy muốn chị rời xa Long, còn bảo tuy rất quý chị, nhưng quý và làm con

dâu bác lại là 2 chuyện khác nhau. Chỉ có hồi lý do thì bác bảo gia cảnh nhà mình không hợp với nhà bác. Nhà mình nghèo, bố mẹ lại mỗi người 1 gia đình riêng, cuộc sống phức tạp như thế nên bác sợ con trai bác sau này sẽ ảnh hưởng.

Cái nghèo không chỉ đeo bám và làm khổ chị em tôi ở cuộc sống thường nhật, mà còn là rào cản ngăn cách chúng tôi với xã hội ngoài kia.

Hai người sinh ra chúng tôi nếu họ biết cuộc sống của chúng tôi cơ cực thế này, liệu họ có xót thương hay không? Hay họ chưa từng nghĩ chúng tôi vì sự vô tình của họ mà khổ nên vẫn thản nhiên vui vầy cùng gia đình mới.

Nhẹ nhàng xoa lưng chị tôi nói:

- Em nghĩ chị nên nói chuyện này với anh Long để xem ý anh ấy như thế nào rồi hãy quyết.

- Thôi chị không nói đâu.

- Chị nghe em nói này, việc này hai người nên nói với nhau để xem hướng giải quyết. Nếu như anh ấy không biết cách bảo vệ chị, không quyết tâm đến với chị thì khi đó buông tay vẫn chưa muộn.

Chị trầm ngâm một hồi rồi cũng đồng ý làm theo lời tôi, tin nhắn của chị gửi đi thì trưa hôm ấy anh Long cũng hót hải đến tìm chị. Nhìn anh chị lại khóc như mưa rào, nhưng lần này tôi lại đỡ lo hơn vì đã có anh Long ở bên cạnh an ủi. Tôi kiểm soát ra ngoài mua ít đồ để nhường lại không gian cho hai người nói chuyện.

Giờ này cũng chả biết đi đâu, tôi cứ lang thang ngoài phố rồi bước chân lên đại chiếc xe bus trước mặt. Tôi mãi mê với dòng suy nghĩ mà chẳng thèm để ý xem chiếc xe ấy đưa tôi đi đâu. Mãi đến khi xe dừng ở trạm cuối ngay gần nhà hàng ăn Hoàng Nguyên tôi mới giật mình xuống xe.

Khung cảnh nơi đây lại khiến tôi bồi hồi nhớ lại bao nhiêu kỉ niệm, chọn 1 góc khuất nơi quán nước ven đường, đối diện với nhà hàng tôi ngồi xuống quan sát. Nơi này sau 3 năm cũng đã có nhiều thay đổi, đường đã được mở rộng ra, các căn nhà xung quanh cũng có nhiều nhà mới xây lên. Chỉ riêng quán ăn Hoàng Nguyên nổi tiếng 1 thời là vẫn vậy, chẳng thay đổi gì nhiều.

Hình như những người cùng làm với tôi dạo ấy đã nghỉ gần hết, có lẽ tất cả cũng đã ra trường và đi lập nghiệp. Không quá khó để tôi thấy anh, anh của tôi đang đứng cạnh quầy thu ngân và quay lưng lại phía tôi. Vẫn cái dáng cao gầy, vẫn mái tóc vuốt keo chín chu ấy mà sao với tôi giờ lại xa lạ đến thế.

Từng anh nết, nụ cười, từng cử chỉ quan tâm của anh lại sống lại trong lòng tôi, mới mẻ như thể ngày hôm qua chúng tôi vẫn còn bên nhau. Chỉ tiếc là bên cạnh anh bây giờ đang có 1 cô gái trẻ nắm chặt tay, trao đổi với thu ngân 1 lát thì anh cũng hạnh phúc vòng tay ôm eo cô ấy rồi dời đi.

Anh của tôi vẫn vậy, vẫn khuôn mặt điển trai, vẫn nụ cười với chiếc răng khểnh hút hồn, dường như 3 năm qua thời gian không hề để lại trên gương mặt anh một chút dấu tích nào cả. Cô gái đi bên cạnh anh trước đây tôi cũng từng gặp 1 vài lần, hình như là con gái của bạn mẹ anh. Cô ấy xinh xắn, lại nhẹ nhàng và đặc biệt là rất xứng đôi với anh.

Chờ anh đi khuất tôi cũng đứng dậy trả tiền nước rồi tiến ra phía chiếc xe bus mỉm cười mà bước lên.

Anh đã tìm được bến đỗ hạnh phúc rồi, có lẽ tôi cũng nên xóa bỏ hình ảnh anh trong tim tôi đi thôi. Dẫu sao thì tôi vẫn thật lòng mong anh được hạnh phúc, tạm biệt anh, mối tình đầu của tôi.

Trở về nhà thì trời cũng đã sang chiều, không thấy chị và anh Long đâu cả, lúc này tôi mới sực nhớ đến chiếc điện thoại. Lôi ra thì có đến 3 cuộc gọi nhờ cùng 1 tin nhắn để lại của chị. Chị bảo chị và anh đã tìm được cách giải quyết, còn bây giờ chị phải đi làm, tối về sẽ kể cụ thể với tôi.

Cảm xúc trong lòng tôi lúc này không rõ là đang vui hay đang buồn, tốt nhất cứ lên giường ngủ 1 giấc tối còn đi dạy kèm.

- ---*-----*

Lá trên cành cũng thi nhau đổi màu, chỉ con gió nhẹ thổi qua thôi cũng làm cho hàng loạt lá vàng rơi xuống, mùa thu đã tới rồi. Ba năm trước bác đã bỏ lại mọi người mà đi vào 1 ngày đầu thu âm ảm đạm, mùa thu năm nay vẫn vậy, chị em tôi cùng nhau bước trên con đường làng quen thuộc, trở về nhà bác trai. Căn nhà ngói 5 gian cũng đã bị rêu phong bao phủ, không còn nhận ra màu ngói đỏ tươi khi trước nữa. Bác trai cũng đã già, ba anh chị lớn đã lập gia đình cả, còn chị út Liên thì sang tháng nhà trai cũng qua bỏ trâu và xin cưới.

Khoản nợ mà ngày còn sống bác vay cho chị em tôi ăn học, chị em tôi cũng đã trả lại đủ cho người ta.

Tôi luôn cố nhớ xem ngày còn sống bác gái thích ăn gì để làm com cúng, nhưng hình như mấy chị em tôi chẳng ai rõ bác thích món nào. Ngày bác còn sống, đến com nhiều bữa còn ăn chả đủ no thì nói gì đến món ngon vật lạ.

Ngày ấy bác luôn ngồi ăn sau cùng hoặc lấy lý do không thích ăn để nhường cho chị em tôi ăn no. Có lần nửa đêm tôi dậy bắt gặp bác đang lúi húi cạo nốt chút xém ở nồi com. Chỉ là vài mảnh xém nhỏ còn sót lại mà sao bác ăn ngon miệng đến vậy, phải chăng là do bác đói?

Một cánh bướm vàng nhẹ nhàng bay qua trước mắt đã kéo tôi về thực tại, giờ năm nay bác trai làm đơn giản hơn 2 năm trước. Bác bảo quan trọng là trong lòng mọi người còn nhớ đến bác gái chứ mâm cao cỗ đầy bác gái cũng đâu có ăn được đâu. Kinh tế nhà mình sao thì làm cho phù hợp thôi.

Ai cũng nghe theo lời bác trai, mỗi người 1 việc, anh chị em lâu ngày gặp mặt, cũng tranh thủ hỏi thăm nhau vài câu. Lũ nhóc thì đang cùng nhau nô đùa cười vang 1 góc sân. Chỉ có bác trai là một mình ngồi nơi sập gỗ mà nhìn lên bàn thờ. Hình như bác đang nói gì đó, nhưng ở xa quá tôi không nghe thấy,

chỉ đoán chừng là bác đang nói chuyện với bác gái mà thôi.

Một ngày dài cũng chậm chậm trôi qua, chị em tôi lại chào tạm biệt bác trai và mọi người, rồi quê để kiếm sống.

Anh Long vẫn thường xuyên tới phòng chơi với chị, chẳng biết anh làm cách nào, chỉ biết tối hôm ấy anh hơn hờ khoe với chị rằng mẹ đã đồng ý cho anh cưới chị. Vậy là sau 2 tháng kể từ ngày gặp mẹ anh, chị cũng đã vui trở lại.

Ngày mai, anh muốn chị qua nhà chính thức ra mắt mọi người, chị hồi hộp tới mức cả đêm không ngủ nổi, còn tôi thì vì nói chuyện với chị nên cũng thức nguyên đêm.

Cả đêm ấy chị em tôi cứ nằm nói chuyện với nhau, chị hỏi tôi:

- Lệ này, theo em thì ngày mai chị nên mặc gì, còn quà cho mọi người nhà anh nữa, còn nữa đến đây chị phải ứng xử thế nào nhỉ?
- Quần áo thì em nghĩ chị nên mặc gì đó đơn giản và kín đáo 1 chút, vì các cụ đi trước chắc cũng không thích con dâu chưng diện đâu. Còn ứng xử thì chị chỉ cần là chính chị mà thôi, giả tạo làm màu đến khi về sống chung 1 nhà lại khó ra.
- Nhưng mà chị lo lắm, không biết mẹ anh ấy đã thật sự chấp nhận chị chưa, còn bố anh ấy nữa, chị chưa nói chuyện bao giờ cả.

Tôi mỉm cười trấn an chị rồi đáp:

- Anh Long chắc chắn đã thu xếp mọi việc ổn thoả thì mới dẫn chị về ra mắt chứ, chị cứ hít thật sâu vào, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. Chị em thông minh, xinh đẹp như thế, ai mà không thương được chứ.

Chị cốc nhẹ lên đầu tôi rồi nói:

- Chị đang lo mà em còn trêu chị nữa à, mà nếu chị đi lấy chồng rồi còn em thì sao?

Câu hỏi bất chợt của chị là bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống, tôi im lặng không đáp. Mấy năm qua tôi đã quen có chị ở bên, chị đi lấy chồng chắc chắn sẽ về bên ấy ở. Còn lại mình tôi trong căn phòng nhỏ chật hẹp này, tôi thật sự không dám nghĩ đến cái cảnh tượng ấy.

Tôi thật sự thấy buồn, dẫu sao chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, biết bao kỷ niệm thơ ấu, những vui buồn bên nhau. Hơn 20 năm qua, ngần ấy yêu thương ngần ấy kỉ niệm làm sao mà tôi không buồn cho được.

Tuy nhiên điều quan trọng với tôi lúc này là chị được hạnh phúc, được sống bên người chị yêu. Vậy nên tôi không thể để cho chị thấy mình buồn được, tôi phải cho chị thấy mình mạnh mẽ để chị còn yên tâm mà lập gia đình.

Ngày mai tôi sẽ xin tạm 1 công việc gì đó để làm chứ không chờ tìm công việc đúng chuyên ngành nữa. Phải cố gắng tiết kiệm tiền để còn phụ với chị lo đám cưới nữa. Chị em tôi nào có bố mẹ bên cạnh lo toan cho đâu, phải tự lo cho nhua từ những điều nhỏ nhặt nhất như thế.

Nghĩ thế nên tôi đáp:

- Có gì đâu em sẽ được một mình thống trị căn phòng này, một mình độc chiếm chiếc giường này mà không cần phải san sẻ với chị nữa chứ sao? Mỗi sáng cũng chẳng phải nhường cho chị sử dụng cái nhà tắm bé xíu kia trước, chẳng cần chờ cơm chị mà có thể ăn bất cứ lúc nào em thích. Ôi tự do của em sắp tới rồi.

Chị bật cười bởi câu nói của tôi, chị em tôi cứ thế ôm nhau nhớ lại biết bao kỉ niệm ngày thơ ấu. Tôi còn đóng vai cô em gái lăm điều dạn dò chị đủ thứ, nào là về nhà chồng phải sống ra sao, công dung ngôn hạnh như thế nào. Đủ những thứ mà tôi ghi nhớ được khi vô tình đọc ở đâu đó.

- ---*-----*

Tiếng chim hót râm ran báo hiệu ngày mới đã đến, chị mệt nhọc đứng dậy chuẩn bị đồ đạc chờ anh Long đến đón. Còn không quên dặn dò tôi ở nhà tự lo cơm nước vì chị sang bên đó chắc phải chiều mới về được.

Tôi mỉm cười và tặng cho chị 1 chiếc thơm má chúc may mắn, chị đi khỏi tôi cũng sửa soạn để đi xin việc. Rất nhanh tôi xin được làm công nhân cho công ty Minh Thanh chuyên sản xuất đồ chơi trẻ em. Công việc không quá vất vả lại làm giờ hành chính, nên tôi vẫn có thể

Cuối cùng thì chị cũng vượt qua được lần đầu tiên ra mắt nhà chồng, đám cưới của chị cũng diễn ra sau đó vài tháng. Do chị em tôi chẳng có nhà, nên mọi người đều thống nhất sẽ tổ chức ở nhà bác Hà, dẫu sao thì đây cũng là nơi chị lớn lên.

Có lẽ tôi nên vui vì cuối cùng tình yêu của anh chị cũng đã có 1 cái kết đẹp, cuối cùng thì chị cũng được sống bên người mà chị yêu thương. Nhưng chẳng hiểu sao lòng tôi dấy lên 1 cảm giác lo lắng bất an cho chị, cụ thể là gì thì tôi không biết, chỉ biết nó là 1 nỗi sợ mơ hồ chẳng thể gọi tên.

Ngày chị theo chồng, chị khoác lên mình bộ váy trắng tinh khiết, cùng chiếc vòng hoa đội đầu, với tôi chị là người phụ nữ đẹp nhất. Tôi và chị bằng tuổi nhau nhưng từ nhỏ chị đã luôn yêu thương và nhường nhịn tôi mọi thứ. Cho đến bây giờ vẫn thế, lấy chồng rồi mà vẫn đau đầu lo cho tôi.

Đám cưới chị có đầy đủ cả bố và mẹ như chị vẫn hằng mong ước, lâu rồi tôi chẳng gặp mẹ nên khi nhìn thấy bà tôi cũng không quá vui mừng. Chị là ông ta, tôi thật sự không muốn nhìn mặt, ngày chị em tôi tới tìm chính miệng ông ta đã đuổi chị em tôi đi. Nỗi căm hận ấy tôi vẫn ghim mãi trong lòng, mặc kệ

cho ông ta có cố gắng hỏi han tôi cũng chẳng thèm đáp lại. Nếu không phải đây là đám cưới của chị chắc chắn tôi đã đuổi ông ta về rồi.

Chị tôi thèm khát tình thương của bố mẹ nên mới đồng ý tha thứ cho ông ta, chứ riêng tôi thì nhất định cả đời này cũng sẽ không thừa nhận ông ta là bố.

- ----*-----*-----

Cuộc đời chị kể từ sau khi lấy chồng cũng sang một trang mới hoàn toàn khác, ở đây chị phải gánh đủ thứ trách nhiệm trên vai. Ngoài thời gian đi làm ở công ty chị còn phải tất bật trở về lo thu vén cho gia đình chồng, bận tới mức nhiều khi còn chẳng trả lời tin nhắn của tôi.

Mẹ chồng chị ngay từ đầu đã không ưng chị, vậy nên chị làm gì bà ấy cũng không vừa lòng, cố cố gắng thế nào cũng chẳng được ghi nhận. Bà kiểm đủ có đề mà day nghiêng chị, từ việc cái nhà quét chưa sạch, đến món cá kho hơi mặn, món thịt luộc hơi nhạt. Chưa 1 lần bà tỏ ý hài lòng với những cố gắng của bà, hình như bà nghĩ nhưng hi sinh của chị là hiển nhiên. Rằng chị làm dâu nhà giàu thì chị phải chấp nhận.

Thời gian đầu chồng chị còn yêu chiều chị, hàng ngày về sớm cùng chị. Nhưng cứ khi nào anh ở nhà thì mẹ chồng lại chẳng hề nói động đến chị, thậm chí còn chủ động làm việc nhà khiến anh chê trách chị:

- Mẹ già rồi sao em không phụ cùng mẹ mà để mẹ làm một mình vất vả thế kia.

Chị nói thì anh chẳng tin, bởi anh đâu có chứng kiến những lần mẹ chồng chửi bới day nghiêng chị. Bà ấy là mẹ đẻ anh, trước mặt anh lại chưa từng làm khó chị, nên trong mắt anh bà ấy luôn tử tế. Còn chị mới là người không biết điều, tối ngày đi nói xấu mẹ chồng với chồng.

Dần dần anh đâm ra chán nản, thậm chí còn chẳng muốn trở về nhà sau mỗi giờ tan ca. Mẹ chồng chị thấy vậy thì càng ra mặt day nghiêng chị, bà cho rằng vì chị mà con trai bà phải vất vưởng ngoài đường.

Từ ngày anh khó chịu ra mặt với chị, mẹ chồng chị cũng công khai làm khó chị. Thế là chồng chị lại bị kẹt giữa 2 người đàn bà, khó xử anh ta lại càng bỏ ra ngoài theo những cuộc vui nhiều hơn. Để rồi về nhà anh ta càng khốn nạn với chị hơn, chỉ cần anh ta không vừa ý, bất kể là chị đúng hay sai anh ta cũng sẵn sàng dùng nắm đấm nói chuyện với chị.

Những ngày đầu chị còn cố gắng thanh minh, giải thích, hay nhờ chồng lựa lời nói với mẹ. Nhưng bây giờ chị chỉ im lặng chịu đựng, lặng thinh như cái bóng tồn tại trong nhà chồng.

Tất cả mọi thứ đau khổ chị phải nhận xét cho cùng cũng bắt đầu bởi chữ nghèo, vì nghèo nên bị người ta khinh thường, rẻ rúng. Nghèo nên tiếng nói của chị không có trọng lượng, đến ngay cả chồng cũng không coi trọng.

Nghèo đâu phải là cái tội mà ai ai cũng lấy đó làm cái cớ để chà đạp chị em tôi. Hay với họ cứ nghèo là sai, là đáng khinh?

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày mẹ tôi trở về tham dự đám cưới của chị, bà có ngó ý muốn tôi sang đó sống cùng bà, nhưng khi đó tôi đã từ chối. Tôi muốn ở lại đây với chị, từ nhỏ tới lớn chúng tôi đã lớn lên bên nhau, dù giờ chị đã lấy chồng, tôi vẫn muốn được ở gần chị nhất có thể. Bà thấy tôi cương quyết thì cũng không ép, chỉ để lại cho tôi số điện thoại và địa chỉ dặn tôi nếu cần thì tôi đó tìm bà.

Còn nhờ lần ấy chị tìm đến tôi với khuôn mặt dàn dụa nước mắt, bên má trái vẫn còn in hằn dấu vân tay chồng. Nhìn chị khóc tôi rất muốn lao đến nhà đâm cho anh ta một cái rồi đến đâu thì đến. Nhưng chị đã nín tôi lại, chị khóc lóc nói chị thương chồng, thương cho cả đứa con trong bụng chị nên không thể nào làm lớn chuyện được. Tôi đã gào vào mặt chị mà rằng:

- Sống khổ sở thế thì chị sống làm gì, chị thương chồng, vậy anh ta có thương chị hay không. Cuộc sống này là của chị cơ mà, tại sao chị lại không dám làm theo ý mình, tại sao lại cứ luôn phải nhẫn nhịn chịu đựng. Tại sao chứ?

Chị quệt ngang dòng nước mắt nhìn tôi đau khổ nói:

- Thật ra ngoài chịu đựng ra thì chị cũng đâu biết làm gì khác, vì chị em mình đến 1 căn nhà để có thể về những lúc nhọc nhằn cũng chẳng có, làm sao có thể sống theo ý mình được hả em?

Câu trả lời của chị khiến tim tôi như chết lặng, chị nói đúng, chị em tôi chẳng có nổi 1 mái ấm để chở về, chẳng có 1 vòng tay dang rộng, ôm ấp che chở mỗi khi khốn khó cũng. Tôi khuyên chị buông bỏ, nhưng là buông bỏ cái gì, cuộc đời chúng tôi cũng chỉ là chuyển từ đau khổ này sang cơ cực khác, làm gì có gì mà đòi lựa chọn.

Nhìn chị khóc cái quyết tâm làm giàu trong tôi lại càng lớn, tôi mở tủ lờ ra tờ giấy mà hôm mẹ đi đã để lại cho tôi. Tôi cứ nghĩ sẽ chẳng bao giờ phải dùng đến nó, nhưng cuối cùng vẫn phải lờ ra.

Tôi không chỉ cố gắng cho riêng tôi, mà cho cả chị nữa, nhất định tôi phải kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền. Có tiền rồi mới mong cuộc sống tốt lên, mới có cái quyền mà đòi hỏi người khác phải tử tế với mình.

Gom toàn bộ số tiền có trong người, tôi đặt vé sang với mẹ ngay hôm sau. Ngày tôi đi trời đã cuối đông, từng hạt mưa lạnh lùng, buốt giá cứ thế rơi xuống. Con đường phía trước sương hay khô tôi chẳng nói trước được, chỉ biết dặn bản thân phải cố gắng.

Mẹ thấy tôi sang thì mừng lắm, có lẽ bà mừng vì ít ra cũng đã có cơ hội bù đắp cho tôi. Những tháng đầu do chưa thông thạo tiếng và đường xá bên Trung Quốc nên tôi ngoài việc tới lớp học tiếng Trung cấp tốc ra thì cũng chỉ ở nhà. Hàng ngày mẹ cũng tranh thủ kèm thêm tiếng cho tôi nên tôi tiến bộ khá nhanh.

Sáu tháng sau tôi đã có thể giao tiếp lưu loát với người bản địa, sang tháng thứ 7 kể từ khi tôi đặt chân sang Trung Quốc mẹ dùng mối quan hệ của mình xin cho tôi làm hướng dẫn viên du lịch. Ngoại hình xinh xắn, cộng với có thể nói 3 thứ tiếng (tiếng Anh, Tiếng Việt và Tiếng Trung) nên tôi ngay lập tức được nhận.

Công việc không vất vả nhưng lại mất khá nhiều thời gian, bù lại tôi được đi thăm thú mọi nơi để thỏa cái ước mơ du lịch ngày nhỏ của bản thân. Ở đây tôi quen 1 chị lớn hơn tôi 2 tuổi, chị tên Giai Kỳ, là người Quảng Đông. Chị đã gắn bó với nghề hơn 4 năm, có biết bao nhiêu kỉ niệm, vui có, buồn có với nghề.

Chị vẫn bảo nghề hướng dẫn viên du lịch, nhất là đối với con gái có rất nhiều người nhìn nó bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Chưa kể đến việc phải dành toàn bộ thời gian cho du khách, không chỉ đơn giản là lo việc hậu cần, rồi hướng dẫn mà còn phải lo cả sức khỏe và tâm lý vui buồn của họ.

Điều tôi ấn tượng nhất đó là trong nghề này, nếu lỡ có người đàn ông nào đó ngã xuống sông vì say rượu lỗi sẽ thuộc về hướng dẫn viên, một cô gái nào đó đi vệ sinh bị lạc trong rừng cũng là lỗi của hướng dẫn viên. Thậm chí đến cả việc nếu ai đó bị mất đồ lỗi cũng thuộc về hướng dẫn viên nốt. Tôi phải tập làm quen với việc trăm thứ nghìn thứ xảy ra trong chuyến đi đều là do hướng dẫn viên, để từ đó học được cách xử lý sao cho khéo léo.

Khó khăn nhưng bù lại tôi học được nhiều thứ bổ ích, và quen được rất nhiều người bạn tốt.

Trong 1 chuyến đi cùng đoàn khách du lịch người Việt, tới tỉnh Quảng Đông, tôi đã may mắn biết đến công ty Gia Ý, một công ty sản xuất mỹ phẩm khá có tiếng ở đây. Ngay lập tức tôi nảy ra ý định sẽ hợp tác, lấy hàng để gửi về Việt Nam cho chị bán. Vì là nhập từ tận gốc nhà máy nên giá vô cùng tốt, hàng lại đảm bảo chất lượng.

Khi nghe tôi trình bày cả mẹ và chị đều hết lòng ủng hộ. Mới đầu cũng có nhiều ngỡ ngàng, lượng khách biết đến chưa nhiều, mà số vốn bỏ ra lại khá lớn. Chuyến đầu tiên chưa biết cách chúng tôi còn bị vỡ và mộp hàng rất nhiều, chuyến ấy gần như chị em tôi mất trắng. Nếu không nhờ số vốn mẹ đưa thêm chắc chị em tôi cũng chẳng thể trụ nổi.

Có điều việc bán hàng sẽ choán bớt thời gian chị dành cho gia đình, nên chị cũng gặp đôi chút khó khăn. Nhất là chồng và bố mẹ chồng chị mới đầu vô cùng phản đối.

Anh ta mà mai chị:

- Thôi thôi, đừng có mà ném tiền qua cửa sổ nữa, biết cái gì mà đòi kinh với chả doanh.

- Thì em đã có anh rồi mà, nếu có gì chưa hiểu em sẽ hỏi anh được không.

Mẹ chồng chị thấy thế cũng khinh khỉnh nói:

- Rồi đến lúc không bán được thì đi mà xin tiền mẹ cô mà trả nhé, nhà này không thừa tiền để cho cô phung phí đâu.

Rồi thời tiết giao mùa con chị ốm, chị lại càng bị gia đình chồng day nghiến nhiều hơn. Cũng có đôi lần nản chí, nhưng tôi và mẹ gia sức thuyết phục nên chị lại tiếp tục cùng tôi cố gắng. Ông trời quả không phụ người có công, may mắn đã mỉm cười với chị em tôi. Chỉ sau ba tháng mọi thứ đã đi vào ổn định, lượng khách biết đến chị ngày 1 tăng, lượng khách cũ đã mua thì luôn quay lại ủng hộ.

Sáu tháng sau chị quyết định nghỉ hẳn công việc kế toán nhằm chán để ở nhà tập trung kinh doanh. Có một điểm khá thuận lợi đó là nhà chồng chị ngay mặt đường Hồ Tùng Mậu, vô cùng thuận tiện để chị làm mặt bằng kinh doanh.

Từ khi chị mở cửa hàng tôi cũng liên tục tìm kiếm các mặt hàng mới lạ ngoài mỹ phẩm, mà giá cả và chất lượng tốt để gửi về cho chị. Thu nhập ổn định, kinh tế gia đình chồng một tay chị càng đáng, bởi vậy khi chị quyết định mở mặt bằng kinh doanh nhà chồng không một ai lên tiếng phản đối nữa.

Một năm kể từ ngày kinh doanh chị sửa sang lại toàn bộ nhà cửa cho bố mẹ chồng. Chưa đầy 2 năm sau chị lại tiếp tục mua nhà riêng tại quận Đống Đa trị giá vài tỷ, còn mở rộng thêm 2 mặt bằng để buôn bán, khi ấy là vào giữa năm 2016.

Khi kinh tế của chị đi lên, gia đình chồng chị cũng thay đổi hẳn thái độ với chị, trước đây ngay cả khi chị sinh con mẹ chồng chị cũng chẳng mấy may chăm sóc. Thế mà giờ đây bà ấy tình nguyện tới nhà trông con cho chị chuyên tâm bán hàng, còn giục chị mau mau sinh thêm thằng cu nữa, nhân lúc bà còn khỏe bà chăm cho.

Bố chồng chị cũng hết lời khen ngợi chị với hàng xóm, bắt kể chuyện lớn nhỏ gì trong nhà mọi người cũng gọi chị tới cùng tham gia bàn bạc quyết định.

Chồng chị cũng khác hẳn, ngoại trừ cái tình vũ phu ra thì chị bảo anh ta ngọt ngào như cái lúc hai người còn yêu nhau vậy. Tôi thừa biết họ từ tế với chị chẳng qua cũng chỉ vì tiền của chị. Nếu chị vẫn đi làm kế toán, vẫn lương ba cọc ba đồng xem họ từ tế được mấy phần. Quả đúng là có tiền thì mới có quyền lên tiếng.

Về phần tôi khi ấy cũng được mẹ nhập cho quốc tịch Trung Quốc, những chuyến đi của tôi cũng có khi kéo dài cả tuần thậm chí cả tháng. Mỗi chuyến đi đều để lại cho tôi một kỷ niệm riêng.

Nhưng có lẽ chuyến đi du lịch của đoàn khách đến từ Mạc Hà, nơi được coi là lạnh giá nhất Trung Quốc là tôi ấn tượng nhất. Trong chuyến đi hôm ấy có một vị khách tên là Diệp Hạc Hiên, anh sinh ra và lớn lên ở 1 nơi không mấy khi thấy ánh nắng mặt trời nên nước da anh rất trắng. Trắng đến nỗi đứa con gái như tôi cũng phải thán phục ghen tị, ngoài ra anh còn sở hữu 1 chiều cao vô cùng nổi trội, anh cao 1m83.

Anh cũng là vị khách đầu tiên luôn hỏi han quan tâm tôi, anh còn bày trò giúp tôi cười. Điều mà trước nay một hướng dẫn viên như tôi chỉ có cho đi chứ chẳng mấy khi được nhận lại.

Suốt chuyến đi kéo dài 2 ngày ấy anh luôn nói chuyện với tôi mỗi lúc tôi rảnh, hoá ra anh là một thương nhân. Chuyến đi này anh vừa là du lịch, vừa kết hợp với tìm khách hàng. Bởi công ty của anh chuyên thu mua và chế biến ớt tươi để đổ cho các nhà hàng, siêu thị...

Kết thúc chuyến đi, chẳng rõ vì sao anh có số điện thoại của tôi mà ngày nào cũng gọi điện nhắn tin hỏi han. Ban đầu tôi cũng chỉ xem anh như những vị khách du lịch bình thường khác, thậm chí còn cảm thấy khó chịu vì những quan tâm hỏi han của anh.

Tôi đã sắp bước sang tuổi 26, đã đủ lớn để hiểu những quan tâm kia của anh mục đích là gì. Tôi thừa nhận anh là 1 người hài hước vui tính, những tiếp xúc ban đầu cũng không để lại ấn tượng gì xấu trong tôi.

Nhưng đã một lần dang dở tình duyên, tôi như con chim nhỏ sợ cành cong, dù cho hiện tại kinh tế của tôi đã đủ đầy, nhưng sâu thẳm trong lòng tôi nỗi tự ti năm ấy vẫn còn. Nhất là đối với hoàn cảnh gia đình phức tạp như tôi, tôi sợ nếu lỡ mình mở lòng sẽ lại nhận lại đau thương, nên tôi luôn chốn tránh mọi sự quan tâm của anh.

Vậy nhưng càng tránh tôi lại càng phải gặp mặt anh nhiều, chẳng biết do vô tình hay anh cố ý sắp xếp, mà những chuyến đi của tôi rất hay có mặt anh. Anh ở trên chuyến đi thì là khách, mà đã là khách thì đồng nghĩa với việc tôi phải nói chuyện quan tâm anh chứ chẳng thể nào mà trốn tránh được.

Anh cứ thế, nhẹ nhàng xuất hiện bên đời tôi, âm thầm quan tâm tôi từ những điều nhỏ nhặt nhất, để rồi trái tim tôi rung động vì anh lúc nào chẳng hay. Ngày nhận ra mình đã chót yêu anh, tôi lo sợ nhiều lắm, sợ những đau thương năm ấy lặp lại. Sợ rằng tình yêu mới chớm của tôi rồi sẽ phải lại tàn.

Dường như anh cảm nhận được nỗi bất an trong tôi, nên lần nào gặp mặt anh cũng đều kể về những tình yêu vững bền, những cặp gia đình hạnh phúc vượt qua khó khăn bên nhau để trấn an tôi. Tôi còn nhớ anh đã từng nói:

(Những đoạn này Lê và Hạc Hiên nói bằng tiếng trung, nhưng do em không biết tiếng trung nên diễn đạt bằng tiếng Việt cho mọi người dễ cảm nhận nha)

- Tình yêu là gia vị của cuộc sống, một tình yêu ngọt ngào giúp con người thêm yêu đời, thêm sức sống. Nhưng khi yêu, sẽ có một gia vị khác được thêm vào, gia vị đắng, cay của tình yêu đôi lứa? Đến với nhau rất khó, bên nhau lâu dài còn khó hơn bội phần, điều đấy cần nỗ lực của cả 2 người trong mối quan hệ. Đừng vì một lần vấp ngã mà vội vàng đóng cửa trái tim. Vì cuộc sống mà không có tình yêu sẽ nhạt nhẽo như 1 chiếc tivi đen trắng, không màu sắc mà thôi.

Anh nói đúng, nếu chưa thử làm sao biết được kết quả, và nếu bạn không cố gắng hết mình thì ngày mai có ra sao bạn vẫn sẽ hối hận. Tôi cũng chẳng còn trẻ nữa, sẽ đến lúc phải lập gia đình chứ đâu thể sống mãi một mình. Vậy tại sao không phải là lúc này mà còn chờ đợi gì nữa.

Làm gì có ai yêu nhau mà không trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc, và tôi cũng thế, nếu mở lòng với anh chắc chắn sẽ không thể nào chuối ngay sau đó không hề có hờn ghen nước mắt được. Nhưng tôi vẫn sẽ mạnh dạn mở cửa trái tim tôi, chẳng phải vì ai mà vì chính bản thân tôi. Vì tôi hiểu trái tim này đã chót trao cho anh mất rồi.

Khi nhận được cái gật đầu của tôi anh hạnh phúc đến mức cứ ôm tôi mà quay vòng vòng. Còn luôn miệng hứa sẽ yêu thương, quan tâm tôi trọn đời, tôi không cần những lời hứa ấy. Cái tôi cần là sự yêu thương quan tâm của anh từ tận đáy lòng. Cần anh sống đúng với con người anh chứ đừng giả tạo khi bên tôi là được.

Từ Mạc Hà mà tới Chiết Giang, nơi tôi sinh sống và làm việc phải trải qua 10 tiếng máy bay, nhưng tuần nào anh cũng đều đặn ghé thăm tôi. Ở bên anh tôi được là chính mình, được vô tư cười nói chẳng cần bận tâm xem thế giới ngoài kia phong ba bão táp thế nào.

Lần nào anh tới cũng ở phòng dọn dẹp sau đó nấu nướng chờ tôi về, từ khi đi làm tôi đã xin mẹ chuyển ra ngoài thuê phòng. Phần vì để thuận tiện cho công việc, phần vì tôi không muốn làm ảnh hưởng đến gia đình riêng của mẹ. Ban đầu mẹ không đồng ý, nhưng tôi đã quyết nên cũng đành chiều theo.

Từ ngày yêu anh tôi cũng hạn chế nhận những tua đi xa nhất có thể, nhưng cũng còn lo đi lấy hàng cho chị nên khá bận rộn, có những hôm anh tới chơi mà phải đến tối muộn tôi mới về đến nhà. Thành ra nhiều khi cũng thấy thương anh lắm.

Anh thấy vậy thì bàn với tôi xin qua chỗ anh làm để hai đứa tiện chăm sóc lẫn nhau. Nhưng tôi không muốn, cái gì dễ đạt được thì con người ta sẽ không biết trân trọng. Hơn nữa tôi sẽ chẳng thể nào chịu nổi cái rét của vùng Mạc Hà ấy đâu. Đành phải để anh chịu thiệt thòi 1 chút vậy.

Anh cũng chẳng bắt ép tôi khi tôi đã nói không muốn, chỉ thấy số lần anh qua thăm tôi ít dần đi. Có khi cả tháng mới thấy anh tới chơi 1 lần. Ban đầu tôi cũng buồn và hụt hẫng nhiều lắm.

Nhưng lâu dần guồng quay của công việc lại cuốn tôi đi, mặc dù đôi lúc trong đầu tôi vẫn suy nghĩ xem vì sao anh lại như thế. Có những khi lại rơi nước mắt vì nhớ anh.

Sợ lắm cái lời hứa ngày mới yêu nhau của anh sẽ bị gió cuốn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tôi cứ thế trách hờn anh, nhưng lại quên mất hỏi anh lý do vì sao như thế, để đến khi biết được lại chẳng cảm nổi nước mắt. Hoá ra không phải anh giận tôi, hay chán cái tình yêu này, mà vì thương tôi, thương tôi nên anh mới như thế.

Anh hiểu tôi không chịu nổi cái lạnh giá nơi anh sống, anh biết tôi cũng không muốn mang ơn ai nên chẳng thể về đó sống. Vậy nên mấy tháng qua anh mới cố gắng làm việc gấp đôi, gấp ba bình thường, để hoàn tất các thủ tục và chuyển công ty về Chiết Giang hoạt động vào đầu năm mới. Nhìn anh gầy đi trông thấy mà lòng tôi không khỏi xót xa.

Anh yêu tôi nhiều như thế, lo nghĩ cho tôi như vậy mà tôi lại chẳng hiểu lòng anh. Bây giờ đã đầu năm 2017, vậy là đã là 4 cái tết ở xa nhà, nhưng bù lại tôi đã có anh ở cạnh bên. Từ khi anh chuyển công ty sang bên này chúng tôi có thể gặp nhau bất cứ khi nào thấy nhớ.

Anh không quá dẻo miệng, không hay nói yêu hay nịnh nọt tôi, nhưng những thứ anh làm cho tôi lại vô cùng gần gũi và ấm áp.

Mỗi khi bên nhau anh chẳng bao giờ để tôi đứng tay vào bất cứ thứ gì, anh luôn bảo:

- Em làm hướng dẫn, rồi còn lo lấy hàng đã đủ một rồi, những thứ này anh có thể làm được nên em cứ nghỉ ngơi đi.
- Em muốn cùng làm với anh, rồi cùng nhau trò chuyện cho vui mà.
- Trò chuyện thì được, nhưng làm thì không cần đâu, chừng nào quá sức anh sẽ nhờ em giúp, còn bây giờ kể cho anh nghe chuyện đi vừa rồi có gì thú vị không.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời anh, ngồi cuộn tròn trên giường kể cho anh về vị khách mà anh chưa biết mặt, hay vùng đất mà anh chưa từng đặt chân tới. Anh luôn hào hứng mỗi khi nghe tôi nói, bất kể đó là chuyện gì. Tôi đoán nhiều khi anh cũng chẳng hiểu hết những gì tôi nói, nhưng lâu lâu vẫn thêm vào vài câu hỏi để tôi có hứng kể hơn.

Có lần tôi ốm, dù là nửa đêm anh vẫn đem thuốc qua cho tôi, còn cẩn thận nấu cháo và ép tôi ăn bằng hết rồi mới yên tâm đi về. Anh bảo:

- Em mà không ăn thì người em thấy đói, còn lòng anh lại thấy đau. Không ăn thì làm sao mà mau khỏi được, em bệnh thế này anh xót lắm biết không?

Tìm tôi như tan chảy với câu nói của anh, anh luôn chăm chút cho tôi từ bữa ăn đến giấc ngủ mỗi khi có thể. Và cũng hiếm hoi lắm anh mới nói ra những câu sến súa như thế này. Bởi thế dù mệt tôi vẫn cố gắng ăn hết sạch bát cháo và uống hết chỗ thuốc kia để cho anh yên tâm.

Hôm ấy tôi được nghỉ nên anh lại qua cùng tôi nấu nướng, ngồi trên giường ngắm anh tỉ mỉ làm từng món, tôi nửa đùa nửa thật bảo:

- Anh có nhiệm vụ nấu cơm, còn em, em có nhiệm vụ ăn ngon để cho anh yên tâm.

Anh nhìn tôi mà phá lên cười, sau đó xoa đầu tôi bảo:

- Chỉ cần em vui, em hạnh phúc anh sẽ cố gắng hết sức.

Ôi tôi cứ tưởng anh sẽ nói như trong phim là “em muốn thì lên núi đao, xuống biển lửa anh cũng chấp nhận”, hoặc là bảo “anh chết anh cũng cam lòng” chứ. Ai dè chỉ có cố gắng hết sức mình thôi hay sao? Nhưng mà sao tôi vẫn thấy đôi mắt mình lấp lánh màu hồng, anh của tôi, sao càng ngày lại càng khiến tôi yêu thêm nhiều đến thế này.

Lúc này tôi mới sực nhớ ra, hình như trước mặt tôi anh chưa 1 lần than thở bất cứ điều gì hay tỏ ra là đang mệt mỏi. Đôi lần tôi hỏi về công việc và cuộc sống của anh, anh chỉ mỉm cười nói:

- Anh ổn.
- Sao chưa 1 lần em thấy anh than vãn điều gì với em vậy.

Anh kiên định nhìn tôi mà nói:

- Vì anh thấy anh vẫn còn đủ khả năng để giải quyết mọi chuyện nên không muốn em phải lo lắng thêm.

Tôi biết có hỏi thêm anh cũng chẳng nói, vậy nên chỉ bảo:

- Vậy nếu anh gặp bất kì khó khăn gì nhất định phải nói với em đấy nhé.

Khẽ gật đầu anh trả lời tôi:

- Anh biết rồi, chừng nào anh không giải quyết được nhất định sẽ tìm đến em đầu tiên được chưa.

Tôi mỉm cười nhìn anh để thay cho câu trả lời, dạo gần đây hình như anh có điều gì lo lắng, bởi tôi thấy quảng mắt anh trung sâu, có đôi lần tới chỗ tôi mà râu anh còn chưa cạo.

Nhìn anh có vẻ mệt mỏi và gầy đi nhiều, nhưng hỏi thì anh cứ nhất quyết nói: “anh ổn”. Là anh không muốn tôi suy nghĩ, hay chỉ là tôi chưa đủ tin tưởng với anh?

Mọi thứ từ tuổi thơ đến công việc tôi đều tâm sự cùng anh, còn anh ngoài lắng nghe tôi, an ủi tôi thì chưa 1 lần kể cho tôi nghe về cuộc sống của anh. Tôi chỉ biết anh là Diệp Hạc Hiên, sinh năm 1983, là con trai cả trong 1 gia đình có 5 anh chị em ở Mạc Hạ, Trung Quốc. Dưới anh còn có 3 em trai và 1 cô em gái út, 2 em trai kể anh đều đã lập gia đình và có sự nghiệp riêng, em trai thứ 4 thì làm chung ở công ty với anh, còn cô em gái út kém tôi 8 tuổi thì đang du học ở bên Mỹ.

Bố mẹ anh trước đây có nghề trồng ớt, và cũng là thương lái thu mua ớt từ những hộ trồng ớt nhỏ lẻ để về đổ cho công ty lớn kiếm lời. Bối vậy khi ông bà đã già thì anh cũng theo nghiệp của họ, chỉ khác là thay vì thu mua và bán ớt tươi cho người ta, thì anh lại chế biến chúng, sau đó đem đổ trực tiếp cho các nhà hàng siêu thị...

Cũng nhờ sự chịu khó cùng với đầu óc nhanh nhạy nên công ty anh nhanh chóng có chỗ đứng trên thị trường và ngày càng phát triển lớn mạnh.

Sau này khi quen tôi thì anh chuyển địa điểm công ty về Chiết Giang, anh thuyết phục gia đình rằng đây là thành phố lớn thì nguồn tiêu thụ sẽ lớn hơn. Nếu chuyển ra đây thì sẽ không phải lo lắng nhiều về đầu ra của sản phẩm, nên ngay lập tức được mọi người ủng hộ.

- ---*---*---

Nếu không phải hôm đó, sau chuyến đi sang Macao, tôi mua tặng anh chiếc khăn và đem đến công ty cho anh, chắc chẳng bao giờ tôi biết được anh đang gặp rất nhiều khó khăn. Công ty chuyển địa điểm có rất nhiều việc phải lo, vậy mà khi tôi cần anh vẫn bỏ đó mà đến bên tôi. Mỗi lần cạnh tôi anh luôn cố gắng tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì.

Rõ ràng là công ty đang thiếu vốn trầm trọng tại sao lại không nói với tôi nửa lời, hay anh nghĩ có nói tôi cũng chẳng thể nào mà giúp anh.

Cố gắng hít thở thật sâu tôi bước vào phòng làm việc của anh, thấy tôi anh bất ngờ lắm:

- Lê, sao em lại tới đây?

- Em mới về, nhớ anh nên đến không được sao?

Anh lo lắng nói:

- Em vừa đi xa như thế, sao không về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, mất công qua đây làm gì cho mệt.

- Anh không muốn em tới đây?

- Không, tất nhiên là không rồi, thấy em anh vui lắm, anh sợ em vừa đi về sẽ mệt thôi.

Tôi dơ cao chiếc túi lên mà nói:

- Nhìn đi, xem em mua gì cho anh này.

Anh nhận lấy chiếc túi từ tay tôi, nhẹ nhàng đem chiếc khăn quảng vào cổ rồi cổ tình làm vẻ mặt nghiêm túc trêu tôi:

- Báo cáo sếp, mời sếp nhận xét ạ.

Tôi cũng nghiêm mặt mà nói:

- Rất đẹp, còn bây giờ, công ty có chuyện gì khó khăn báo cáo đầy đủ cho ta nghe nào.

- Thưa sếp, mọi thứ đều ổn ạ.

Lại là ổn, lúc nào anh cũng chỉ biết nói anh ổn, công ty ổn, mọi thứ đều ổn, anh có biết câu nói vừa rồi làm cho tôi buồn hay không, anh làm cho tôi cảm

thấy mình chưa đủ quan trọng để anh chia sẻ.

Thấy tôi sụ mặt xuống anh vội vã hỏi:

- Em sao thế, mệt ở đâu à.

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, nơi khoé mắt đã bắt đầu nhoè nước mà nói:

- Anh, có phải với anh, em chưa đủ tin tưởng, chưa thật quan trọng phải không?

- Em nói linh tinh cái gì đấy, không quan trọng thì việc gì anh phải chuyển công ty về đây chỉ vì muốn gần em hả?

- Vậy tại sao công ty đang có rất nhiều khó khăn anh lại chẳng chịu chia sẻ với em. Ngay cả khi em hỏi anh vẫn nói ồm, là em vô dụng nên anh nghĩ nói cũng chẳng giúp gì cho anh được phải không?

Anh đưa tay lên ôm má tôi, ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh mà nói:

- Anh chưa bao giờ nghĩ thế, là anh không muốn em phải lo nghĩ, anh biết em từ nhỏ đã khổ, nên anh muốn từ nay về sau anh sẽ thay em gánh hết mọi muộn phiền, muốn được thấy em an yên, hạnh phúc.

Tôi nhìn thấu được sự chân thành ở sâu trong mắt anh, khe chớp mắt, từng dòng nước mắt cứ thế chảy dài trên má. Anh nhẹ nhàng đặt lên đó nụ hôn, nụ hôn xoa sạch giọt nước mắt kia.

Chờ đến khi anh hạ tay xuống tôi mới nói:

- Em biết, biết anh yêu em lo cho em, nhưng anh có biết nếu được san sẻ khó khăn với người mình yêu em sẽ vui thế nào không? Em không muốn anh cứ phải gồng mình lên tỏ ra mạnh mẽ mỗi khi bên em. Em thật sự mong mỗi khi ở bên nhau, anh sẽ như em, sống đúng với con người thật của mình, muốn được anh san sẻ mọi thứ, bất kể là vui, buồn, khó khăn hay hạnh phúc.

Anh trầm ngâm nhìn tôi một lát rồi nói:

- Được rồi, anh hứa sẽ không giấu em bất kỳ chuyện gì nữa.

- Những thứ khác thì em không nắm rõ, nhưng còn chuyện công ty đang gặp khó khăn về vốn là sao?

- Thì công ty mới chuyển địa điểm phải đầu tư nhiều, bởi vậy mới thiếu vốn để nhập hàng và mua thêm 1 số máy móc để chế biến. Anh cũng đang cố gắng để xoay sở rồi.

- Thế mà bao lâu nay sao không nói với em, em chẳng có nhiều, chỉ có một ít tiền tiết kiệm, em sẽ đi rút để ngày mai đưa cho anh, hy vọng nó sẽ giúp anh được phần nào.

Anh vội vã lắc đầu nói:

- Không được đâu, em cứ giữ lấy để mà phòng thân, anh nghĩ là anh vẫn xoay sở được.

- Em đã nói thế nào, tất cả mọi chuyện phải san sẻ cùng nhau, cùng nhau gánh vác cơ mà. Lần này anh không có quyền từ chối, anh mà nói thêm câu nữa em sẽ giận cho mà xem.

Anh nhìn tôi định nói gì đó nhưng lại thôi, mà tôi cũng chẳng để anh nói mà vội vã gọi xe đi thẳng đến ngân hàng gần nhất, rút toàn bộ số tiền mà tôi có. Tất cả cũng mới có 475.000 nhân dân tệ (CNY). Tôi liền vay thêm bạn bè 1 ít cho đủ 500.000(CNY) rồi đem qua luôn cho anh.

Anh cứ nhìn tôi chằm chằm nhưng không hề có ý đưa tay ra nhận số tiền kia, tới mức tôi phải nói:

- Em không cho anh mượn không đâu, chỗ này em xem như góp vốn cùng anh, sau này công ty có lãi, nhất định anh phải chia cả cho em biết chưa.

Lúc này anh mới miễn cưỡng gật đầu mà nhận lấy. Anh không chỉ cảm ơn mà còn hứa sau này nhất định khi có lãi sẽ gửi lại cho tôi. Tôi biết anh là con người thẳng thắn, khẳng khái nên cũng không bàn đến việc đó quá nhiều.

Cũng từ đó mỗi khi có thời gian là tôi lại chạy qua công ty cùng anh, để phụ giúp anh một số công việc nhỏ.

Quả thực lượng công việc và áp lực đè trên vai anh là quá lớn, thế mà những tháng ngày qua tôi vẫn ngay thơ nghĩ anh là Giám đốc thì hàng ngày chỉ cấp cấp đến ký tá giấy tờ, xong xuôi lại trở về nhà nghỉ ngơi, mọi thứ đã có nhân viên làm cả.

Nhưng với anh thì khác, anh còn tự mình đi đến những vườn ươm để chọn lựa, anh bảo phải thế thì sản phẩm mình mới đạt chất lượng tốt nhất được.

Có những hôm được nghỉ, tôi cùng anh đi dong duỗi khắp nơi, khi thì được cùng anh tới tận nơi thu mua ớt, lúc lại theo chân anh đi ký hợp đồng tiêu thụ sản phẩm. Từng nơi, từng nơi chúng tôi đều để lại dấu chân và tiếng cười nói hạnh phúc.

Nói là đi cùng, nhưng khi ở vườn thu mua thì anh bắt tôi ngồi trong phòng, một mình anh ra đó chọn lựa, vì anh sợ tôi sẽ vất vả. Còn khi anh thương lượng ký hợp đồng thì tôi lại nhàn nhã ngồi bàn bên thưởng thức 1 ly capuchino ấm nóng.

Thế mà sau mỗi lần ký kết hợp đồng thành công anh đều cảm ơn tôi, còn cho tôi chọn lựa việc sẽ chúc mừng thành công như thế nào.

Tôi biết tuy đã bước đầu thành công nhưng vấn đề về vốn vẫn còn gặp đôi chút khó khăn nên cũng chẳng đòi hỏi nhiều. Có lần thì là muốn tự tay nấu cho anh 1 bữa cơm ấm cúng, khi thì lại muốn cùng anh đến Tây Hồ hẹn hò như bao cặp tình nhân trẻ khác.

Bất kể yêu cầu nào của tôi anh cũng vui vẻ chấp nhận, bởi anh nói, với anh chỉ cần được nhìn thấy tôi vui cười hạnh phúc là anh vui, chỉ cần được ở bên cạnh tôi mỗi ngày là anh mãn nguyện. Nghe thì có vẻ sến súa và nịnh đầm, nhưng tôi lại vui tới mức cười híp cả mí.

Đến khoảng tháng 6/2017 thì công ty của anh ổn định, những khoản đầu tư đã thu hồi vốn lại đủ và bắt đầu có lãi trở lại. Từ đó đều đặn hàng tháng anh đều chuyển tiền vào tài khoản cho tôi, tôi có ý bảo anh cứ giữ lại để thêm vốn mà kinh doanh nhưng anh nhất quyết không nghe. Anh bảo:

- Khi anh khó khăn em đã dang tay giúp đỡ anh, thì anh phải luôn ghi nhớ. Hơn nữa công ty này cũng có vốn đầu tư của em, vậy nên việc em nhận được lợi nhuận từ công ty hàng tháng là hoàn toàn bình thường

Tôi cũng chẳng còn cách nào để từ chối anh, thôi thì dầu sao tôi cũng xác định sau này sẽ cưới anh, số tiền kia là của chung 2 đứa tôi, nên cũng không cần quá rạch ròi làm gì.

Có vài lần anh khuyên tôi bỏ nghề hướng dẫn viên để về làm cùng anh cho đỡ vất vả. Nhưng tôi không đồng ý, với tôi dù đang yêu hay khi đã là vợ chồng vẫn cần phải có những khoảng trời riêng. Tôi vẫn sẽ sống theo những gì mà tôi thích ít nhất là cho tới khi tôi có con.

Anh cũng chỉ đề nghị chứ chưa từng bắt ép tôi làm điều gì mà tôi đã nói không muốn. Anh luôn thế, luôn tôn trọng mọi quyết định của tôi, dù cho đôi lần suy nghĩ và lựa chọn của tôi trái ngược với mong muốn của anh, anh cũng chẳng hề phản nản.

Chúng tôi cứ thế hạnh phúc bên nhau, cùng tình yêu lớn dần trong tim của cả hai. Anh với tôi lúc này quan trọng như 1 người thân ruột thịt, thậm chí anh còn ảnh hưởng đến tôi nhiều hơn cả mẹ.

Từ khi tôi dọn ra ngoài sống, thỉnh thoảng mẹ vẫn gọi hỏi thăm tình hình của tôi, đều đặn vào mỗi cuối tuần tôi đều dành ra 2 tiếng về thăm mẹ. Dù đã sống gần mẹ mấy năm, nhưng thật sự trong lòng tôi không hề cảm nhận được cái sự thiêng liêng của tình mẫu tử và trong thơ ca vẫn nói.

Là do tôi đã quen sống tự lập, hoặc do tôi ích kỷ không chịu mở lòng cùng mẹ tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết mỗi khi nói chuyện cùng mẹ, trong lòng tôi vẫn có cảm giác xa cách mơ hồ, chứ không giống như ngày nhỏ tâm sự cùng bà, hay gần gũi như với chị Lan.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Một cái tết nữa lại sắp tới gần, tết này tôi không ở lại cùng mẹ và anh mà sẽ trở về quê ăn tết cùng chị và mọi người. Anh nghe tôi nói thì buồn lắm, nhưng cũng chẳng nỡ giữ tôi ở lại. Bởi anh biết nỗi nhớ nhà, nhớ quê hương trong tôi lớn như thế nào, anh không muốn làm khó cho tôi nên chọn cách im lặng.

Cũng lâu rồi tôi chẳng được sống trong cái không khí tết của quê hương, dù năm nào vào ngày giỗ của ông bà và bác gái tôi cũng trở về, nhưng vẫn không thể nào nguôi nỗi nhớ Việt Nam được.

Vùng quê nơi tôi sinh ra và lớn lên đến hiện tại đã thay đổi khá nhiều so với ngày bé. Những ngôi nhà cao tầng mọc lên san sát. Đường lớn trải dài, xe cộ nối đuôi nhau đi đến khắp miền tổ quốc.

Năm nay chị Lan đã sinh thêm 1 bé nữa, vậy là gia đình chị đã có đủ nếp đủ tẻ, tôi cũng đã làm dì của hai nhóc. Lần này chị sinh cũng đầy đủ hơn trước rất nhiều, mẹ chồng chị còn thuê hẳn 1 người để chăm sóc con giúp chị. Thấy thế tôi cũng mừng cho chị, dù rằng họ chưa thật lòng yêu thương chị, nhưng quan tâm tới chị như thế là tốt lắm rồi.

Tôi dù đã lớn, thế nhưng mỗi lần tôi về vẫn luôn muốn ngủ cùng chị, muốn được chị ôm vào lòng và xoa lưng như ngày bé. Đáng tiếc là lần này tôi phải nhường chị cho đứa cháu trai nhỏ mới chào đời hơn 1 tháng kia mất rồi.

Không sao cả, tôi vẫn còn có bé Ngọc Linh ngủ cùng (Linh là con gái lớn của chị Lan, năm nay con bé đã lên 5, xinh và khéo nói y như mẹ). Tôi kể cho con bé tất cả những câu chuyện cổ tích mà trước đây bà ngoại kể cho tôi.

Con bé thích lắm, suốt ngày bám lấy tôi đòi tôi đưa đi khắp nơi, còn đòi về quê cùng tôi nữa, tiếc là bố và bà nội của con bé không đồng ý nên tôi không dẫn theo được.

Nghe chị Lan nói thì con bé ít khi được về quê ngoại lắm, phần vì chị bận buôn bán, phần thì bố và bà nội con bé không muốn cho con bé về. Họ bảo về

quê xa xôi lại thiếu thốn đủ thứ, sợ con bé ốm, nên mỗi lần về thường là chị đi một mình. Hiếm hoi lắm mới có lần chồng và con đi cùng.

Năm nay chị lại vừa mới sinh nên cũng chẳng thể cùng tôi về quê ăn tết, vậy là tôi đành lưu luyến chia tay chị để trở về. Thấy tôi bác trai mừng lắm, hỏi han đủ thứ chuyện, từ công việc sức khỏe và cuối cùng là:

- Bên ấy đã có anh nào để mắt tới chưa, con gái có thì thôi cháu ạ. Đừng có mà già kén kẹn hom nghe không?
- Bác, cháu bác xinh như thế này mà sao tôi ngày bác lo con ế không vậy.
- Ngán ấy tuổi đầu rồi còn chưa yêu ai thì chả ế thì là gì, bằng tuổi bay ở quê chúng nó con bông con bế cả rồi kia kìa.

Tôi chu môi lên mà bảo:

- Ai nói với bác là con chưa yêu ai? Đây này để con cho bác xem ảnh rồi bác phê duyệt giúp con nha.

Bác vội vàng quay qua lấy chiếc kính bên cạnh rồi nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, trên màn hình là bức ảnh anh đang đứng giữa 1 cánh đồng ót xanh rì mà cười mãn nguyện.

Thấy bác cứ chăm chú nhìn mà không nói gì nên tôi trêu:

- Bác, bác thấy sao, liệu có duyệt được không?
- Duyệt hay không thì anh chị cũng yêu nhau rồi còn gì. Mà cái anh chàng này nhìn cũng có vẻ hiền lành. Thế tính tình nó ra sao, làm nghề gì, bố mẹ nó như thế nào, nó là người ở đâu, nhà có mấy anh chị em?

Bác hỏi liên tục khiến cho tôi không trả lời nổi, quả đúng là các cụ, bất kì vấn đề gì cũng phải hỏi cận kề từng chút, từng chút một.

Khi tôi chưa yêu thì bác giục nhanh nhanh lấy chồng, vậy mà tôi nói có người yêu rồi thì bác lại nhắc tôi phải cẩn thận, phải giữ mình. Rồi là phải tìm hiểu thật kỹ hãy tiến tới hôn nhân, bác đúng thật là khó hiểu.

Cậu mợ nghe tin tôi về cũng qua hỏi thăm, trước đây khi chị em tôi khó khăn, mỗi lần về quê mà sang nhà cậu mợ chào hỏi thì dì Hiền tỏ rõ thái độ khinh thường. Vậy mà bây giờ khi chúng tôi có đôi chút thành đạt thì mợ thay đổi thái độ hẳn.

Bác trai thấy thế, cũng luôn nói với tôi: “người trong 1 nhà, cái gì bỏ qua được thì bỏ qua cho gia đình êm ấm con ạ”. Tôi cũng không có ý trách móc gì cậu mợ cả, dẫu sao thì trước đây cậu mợ cũng có khoảng thời gian cư xử mang tôi. Dù là ngán ngùi nhưng vẫn là tôi mang ơn họ.

- ---*-----*-----

Anh ở bên ấy thì suốt ngày gọi cho tôi nói nhớ thương, xa anh nửa tháng, quả thật lòng tôi cũng cồn cào nhớ anh. Trước đây chỉ cần 1 tuần không gặp nhau thôi là cả 2 đã không chịu nổi, vậy mà giờ đây chúng tôi phải chịu đựng nỗi nhớ nhau nửa tháng liền.

Những ngày cuối năm công ty anh lại vô cùng bận rộn để kịp giao những đơn hàng cho người ta chuẩn bị tết, thành ra cũng chỉ nói với tôi được dăm câu ba điều rồi lại vội vàng tắt máy.

Tôi thì thường xuyên gửi cho anh xem những bức ảnh tôi chụp quê hương để anh phần nào hình dung ra nơi tôi đã sinh ra và lớn lên.

Rồi ngày tết cũng cận kề, công việc của công ty cũng khép lại, anh dành phần lớn thời gian trong ngày để trò chuyện cùng tôi. Tết nên anh cũng trở về nhà, vì thế thông qua anh tôi cũng nói chuyện, chào hỏi và chúc tết bố mẹ anh.

Tôi đã từng gặp hai bác vào mùa hè vừa rồi, khi theo chân anh đến vườn ớt để thu mua. Ấn tượng của tôi về hai bác là những người nông dân thôn quê hiền hậu chất phác. Nhìn hai bác tôi lại liên tưởng đến những người dân quê tôi, họ cũng thật thà và tốt bụng như thế.

Mặc dù đã được nghe anh kể về hoàn cảnh cũng như gia đình tôi, nhưng khi gặp mặt hai bác không hề tỏ ra khó chịu hay ghét bỏ. Họ chào đón tôi y như chào đón 1 người thân trong nhà, tình cảm và ấm áp.

Những cuộc nói chuyện, những lời hỏi thăm chân tình là thứ khiến tôi cảm thấy bố mẹ anh vô cùng gần gũi và thân thiết. Hơn thế nữa bác gái còn nắm tay dẫn dò tôi trước khi tôi và anh trở về rặng:

- Mới tiếp xúc nhưng bác vô cùng yêu quý con, nhất là khi biết về hoàn cảnh của con bác càng khâm phục nghị lực sống của con hơn. Con mạnh mẽ hơn bên ngoài mong manh yếu đuối của 1 cô gái rất nhiều. Hạc Hiền nhà bác nó quen được con quả là phúc phận của nó, ở trên ấy hai đứa nhớ bảo ban nhau mà làm ăn sinh sống nghe không? Còn con nữa, còn gầy lắm đấy, phải ăn uống nhiều vào thì mới có sức mà làm việc chứ.
- Con cảm ơn bác, con thật sự cảm động trước những gì gia đình mình dành cho con. Từ nhỏ đến lớn ngoài người thân trong gia đình thì con chưa từng được đối xử thân tình như thế. Cảm ơn hai bác đã cho con thấy tình người ấm áp như thế nào.

Bác nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng vỗ về, hệt như cái cách mà trước đây bà ngoại vẫn làm với tôi:

- Con bé này, có gì đâu mà khóc, con với Hạc Hiền tuy chưa thành thân nhưng bác xem con như con cháu trong nhà. Quan trọng là tụi con yêu thương,

sống hạnh phúc với nhau thì bậc làm cha, làm mẹ như bác đây mới yên lòng được. Nín đi đừng khóc nữa.

Tôi nhẹ nhàng lau đi hàng nước mắt, phía trước là bố anh đang vội vàng đi tới, dúi vào tay tôi nào giò, nào chả, rồi cả con gà và 1 ít rau sạch hai bác trồng được, để tôi đem về. Không quên dặn dò tôi đủ thứ, bắt giác tôi cảm thấy mình giống như một đứa con nhỏ, được bố mẹ căn dặn trước khi đi sống xa nhà vậy.

Quả thật trong giây phút ấy tôi đã vô cùng cảm động, có lẽ ông trời thấy tuổi thơ của tôi đã chịu nhiều thiệt thòi nên đã đem anh và gia đình thân yêu của anh đến bên đời tôi để bù đắp.

Nhớ lại những kỉ niệm ấy lòng tôi lại dâng lên 1 cảm giác bồi hồi, ở quê anh hai bác cũng đang tất bật chuẩn bị đón tết. Nhìn thấy tôi qua màn hình, ai cũng hỏi han, còn bảo khi nào có dịp nhớ ghé chơi với hai bác cho đỡ buồn.

Anh sinh ra và lớn lên ở 1 môi trường đầy ắp yêu thương như thế, bảo sao anh của tôi lúc nào cũng chân thành và tình cảm. Yêu được anh có lẽ là may mắn của đời tôi.

Sau khi chào hai bác, tôi lại cùng anh trò chuyện thêm 1 lát, nhìn mặt anh tôi không kìm được mà reu rầy rằng tôi muốn ở lại Việt Nam, sau lần này sẽ không sang lại nữa.

Anh sững người vài giây rồi tắt máy, còn chưa kịp để tôi thanh minh anh đã nhấn tin tới cho tôi nói rằng:

- Em có biết khi nghe em nói câu đó anh buồn thế nào không, em biết là anh yêu em, không thể sống thiếu em mà em lại làm cho anh đau lòng. Em đã hứa bên anh, giờ lại nói không sang nữa, hay là em hết yêu anh rồi?

Tôi biết mình đã lỡ lời nên vội vàng xin lỗi anh:

- Em xin lỗi, em không có ý gì, chỉ là nhớ anh quá nên reu anh, thật sự em không nghĩ lại làm anh buồn đến thế.

- Thôi bỏ đi, em và mọi người ăn tết vui vẻ, anh bận 1 chút nói chuyện với em sau.

Biết anh vẫn còn giận, nên mấy ngày sau tôi phải xin lỗi nhiều lắm anh mới chịu bỏ qua, còn bắt tôi hứa sẽ không bao giờ được nói ra những câu tương tự như thế. Còn bảo nếu tôi mà dám không sang nhất định anh sẽ sang Việt Nam mà bắt cóc tôi trở lại.

Lúc anh làm việc thì từng trạc đến thế mà sao lúc nói nhớ thương thì lại trẻ con đến thế này.

Rồi tết cũng nhẹ nhàng trôi qua, tôi lại trở lại Trung Quốc, vừa bước xuống sân bay đã thấy anh ở ngoài đợi. Trên tay anh là bó hoa hướng dương, loài hoa mà tôi yêu thích nhất. Thấy tôi bước ra anh hạnh phúc vẫy tay, tôi cũng nhanh chóng chạy lại phía anh, đón lấy bó hoa hướng dương mà ngắm nghía.

Anh ôm tôi, cái ôm sau bao ngày xa cách, cái ôm thoả những nhớ nhung móng ngóng. Tôi cũng tranh thủ hít hà mùi hương quen thuộc cơ thể anh, cho đầy ắp lồng ngực mình rồi mới chịu buông tay. Sau đó giúp tôi kéo hành lý ra về, không khí của mùa xuân khá ấm áp và dễ chịu. Tôi cùng anh trở về phòng trọ cất đồ và thưởng thức bữa cơm do chính tay anh nấu. Anh là tủy người của gia đình, phần cũng vì khi tiếp khách anh phải ăn ngoài nhiều rồi. Nên khi bên tôi anh luôn muốn được ăn bữa cơm gia đình ấm cúng.

Anh bảo như thế anh mới cảm thấy vui, thấy tôi và anh giống 1 gia đình nhỏ hạnh phúc. Tôi cũng không thích mỗi lần gặp nhau lại kéo ra ngoài, thay vì như thế thích ngắm nhìn anh chăm chú nấu nướng hơn. Thích mỗi lần anh nhờ tôi nếm nếm thức ăn xem đã đủ vị chưa, thích cả lúc 2 đứa cùng nhau rửa bát và nằm dài trong phòng trò chuyện.

Chúng tôi cứ hạnh phúc ôm nhau mà thủ thỉ, anh nói cho tôi nghe về ước mơ của anh, về một ngôi nhà và những đứa trẻ cùng tôi. Và cả về những dự định của anh trong tương lai sắp tới. Trong bất cứ dự định nào của anh cũng đều có tôi trong đó, anh cứ đưa ánh mắt mơ màng nhìn lên trần nhà mà nói:

- Không khí mùa xuân đẹp thật em nhỉ, mùa xuân cũng là mùa đôi lứa bên nhau đấy em.

- Thì chúng ta vẫn đang bên nhau đó thôi.

Anh khẽ lồng bàn tay to lớn của anh vào những ngón tay thon dài của tôi mà bảo:

- Là cùng ôm nhau ngủ mỗi tối, là nhìn thấy đôi phương vào mỗi sớm mai thức giấc ấy chứ không phải chỉ đơn thuần thế này đâu em. Em đã từng tưởng tượng đến khi em khoác trên mình bộ váy cưới sẽ xinh đẹp và lộng lẫy thế nào chưa?

Tôi biết anh đang muốn nhắc đến điều gì nhưng quả thật tôi chưa sẵn sàng cho cuộc hôn nhân. Không phải tôi yêu anh chưa đủ hay tôi thấy mình còn nhỏ, mà là tôi nhìn cuộc hôn nhân của chị tôi thấy sợ.

Dù rằng hiện tại chị thành đạt, gia đình chồng cũng tử tế với chị hơn, nhưng tôi biết sâu thẳm trong lòng họ cũng chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng. Nhất là chồng chị, ngày yêu anh ta thề non hẹn biển, thề thốt đủ thứ, vậy mà lấy nhau về chẳng mấy ngày đã thay đổi.

Tôi biết anh không giống anh rể, biết chân tình anh dành cho tôi là thật, nhưng khi bước vào cuộc hôn nhân sẽ có cơm áo, gạo tiền, rồi trách nhiệm con cái, ít nhiều con người ta cũng sẽ khác.

Và tôi vẫn có 1 ước muốn cháy bỏng đó là trở lại Việt Nam lập nghiệp, vẫn muốn thực hiện lời hứa với bà năm xưa, : “xây căn nhà to hơn nhà ông Lý

đầu làng”.

Bởi vậy tôi chậm chậm đáp:

- Anh có thể gọi video cho em vào mỗi sáng thức dậy mà.
- Không, anh muốn thấy em bằng xương bằng thịt, muốn được hôn lên đôi môi ấm nóng của em. Muốn hít hà mùi hương trên tóc em mỗi sáng cơ.

Tôi im lặng không nói, anh thấy thế thì rầu rĩ hỏi:

- Em không muốn cùng anh đón bình minh mỗi sáng hay sao?
- Dĩ nhiên là muốn, ai yêu mà không mong được sống cạnh người mình yêu đâu, chỉ là em còn nhiều dự định chưa thực hiện xong nên chưa thể cùng anh kết duyên ngay được?
- Dự định của em là gì, có thể nói cho anh biết được không, nếu được anh sẽ cùng em thực hiện.
- Em muốn trở về Việt Nam Sinh sống và lập nghiệp.

Anh quay hẳn người sang nhìn tôi, vội vàng hỏi:

- Trở về Việt Nam
- Vâng.

Anh im lặng, còn tôi cũng chẳng biết nói gì, cả hai nằm bên nhau nhưng mỗi người lại theo đuổi 1 suy nghĩ riêng. Tôi đoán anh đang giận tôi, bởi mấy ngày trước tôi đã hứa sẽ không rời xa anh, vậy mà bây giờ lại nói muốn về Việt Nam lập nghiệp.

Quê hương anh ở đây, công việc và gia đình của anh cũng ở cả đây, tôi trở về chẳng phải đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ phải xa nhau hay sao?

Nhưng thật sự ước muốn cháy bỏng trong tôi là trở về, tuy tuổi thơ tôi lớn lên không mấy vui vẻ, nhưng đâu sao đó cũng là quê hương, nơi đó có chị và những người thân của tôi. Xa quê tôi thật sự rất nhớ.

Lần gặp gỡ đầu tiên của tôi và anh trong năm 2018 cứ thế trôi qua trong im lặng như thế.

Đến khi đồng hồ điểm 10h thì anh cũng buồn bã chào tôi mà ra về, do mấy tháng đầu năm nhiều khách du lịch nên tôi rất bận. Chẳng còn thời gian mà đến công ty anh như trước, anh vẫn đều đặn hỏi han tôi, nhưng tôi mơ hồ cảm nhận được giữa chúng tôi có gì đó ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đều đặn hàng tháng anh vẫn chuyển tiền vào tài khoản cho tôi, số tiền anh chuyển ngày 1 lớn, tôi có ý từ chối thì anh bảo:

- Tiền đó anh nhờ em giữ, để lo cho tương lai của 2 đứa mình.

Tôi không hiểu ý anh lắm, nhưng biết nếu nói nữa anh sẽ giận nên thôi. Hôm ấy tôi kết thúc tour trở về nhà trong dáng điệu mệt mỏi. Vừa mở cửa phòng đã giật mình bởi mùi thức ăn thơm phức cả phòng, ngó vào trong chẳng thấy anh, chỉ có mẫu giấy anh nhắn lại cùng mâm cơm ấm nóng:

- Em nhớ phải ăn sau đó mới được đi ngủ, không được đi ngủ ngay với cái bụng đói đâu, anh rất nhớ em.

Sao thế này, rõ là anh quan tâm mà sao tôi lại khóc, tôi cũng nhớ anh nhiều lắm, mấy tháng rồi chẳng được gói đầu lên tay anh mà trò chuyện, chẳng thể cùng anh làm việc và ăn uống. Nhớ anh, thương anh lắm, ngay lập tức tôi chạy xe đến trước cửa nhà anh bấm chuông.

Anh bước ra trong bộ dạng ngái ngủ, nhìn thấy tôi anh ngạc nhiên lắm, còn chưa kịp nói gì tôi đã lao vào ôm chặt lấy anh. Cái ôm thoả bao nỗi nhớ nhưng, anh sau phút đầu ngỡ ngàng thì cũng vội vàng siết chặt vòng ôm.

Anh đặt cằm lên đầu tôi mà hỏi:

- Sao quá nửa đêm rồi còn chạy đến đây thế này, có biết con gái đi tối nguy hiểm lắm không?
- Người ta nhớ anh mà.

- Nhớ anh, sao mà phải khóc.

Tôi đầm nhẹ lên lưng anh hôn trách:

- Tại anh cả đấy, nấu cơm cho người ta mà chẳng chịu chờ người ta lại bỏ về đi ngủ, nên người ta mới tủi thân chứ sao.

Anh phá lên cười, xoa đầu tôi mà trêu:

- Ôi trời, cô nàng bé nhỏ của tôi, anh chờ em đến 11h mà, sau đó hâm nóng lại thức ăn cho em rồi mới về, có điều muộn quá nên anh phải về, sợ ở khuya lại mang tiếng cho em. Mà khoan em đã ăn gì chưa, hay vẫn để bụng đói, em là rất hay để bụng đói đấy nhé.

Tôi khẽ lắc đầu, anh thấy vậy thì nhéo nhẹ mũi tôi mà nựng:

- Thôi được rồi, thế em vào đi, để anh dắt xe sau đó vào nấu cho em bát mì nhé, cứ nhìn như thế sức đâu mà làm. Chúng ta còn phải phần đầu để cùng nhau trở về Việt Nam lập nghiệp nữa chứ. Em ốm là thời gian trở về sẽ lại kéo dài ra đấy.

Tôi sượng lại nhìn anh, anh vừa nói sẽ cùng tôi về Việt Nam lập nghiệp, là sự thật hay do tôi mệt quá nên nghe nhầm. Tôi lắp bắp hỏi lại:

- Về... về Việt Nam lập nghiệp?

- Đúng rồi, em chẳng bảo em muốn trở về quê hương hay sao, anh sẽ đi cùng em, em đừng tưởng thoát khỏi tay anh mà dễ nhé. Em đi tới đâu anh sẽ theo tới đó, dù là chân trời góc bể cũng theo đến cùng.

Tim tôi dâng lên 1 dư vị ngọt ngào đến lịm lại, là anh nói sẽ cùng tôi trở về Việt Nam, là anh muốn cùng tôi lập nghiệp. Cũng có nghĩa là chúng tôi sẽ được mãi mãi bên nhau, tôi còn đang lằng lằng trong dự vị hạnh phúc thì anh kéo tay nói:

- Nghĩ gì mà thần người ra thế, vào nhà đi cho anh còn đóng cổng nữa, không thấy chó nhà hàng xóm sủa mỗi miệng này giờ à.

Mới phút trước còn ngọt ngào, mà phút sau đã phũ phàng ngay được, nhưng có sao, miễn là anh yêu tôi là được. Chỉ cần câu nói ban nãy của anh thì giờ anh có nói gì tôi cũng vẫn thấy vui.

Tối ấy nhà anh chẳng còn gì ngoài mì gói, nhưng tôi lại thấy bữa ăn này ngon hơn tất cả những lần cùng anh ăn trước đó. Là tôi đang bị dư vị hạnh phúc mua chuộc, hay mì gói nhà anh thật sự ngon?

Ăn xong đồng hồ cũng điểm 2h sáng, anh bảo tôi cứ bỏ bát vào bồn rồi lên ngủ kéo mại lại phải đi làm sớm, tôi cũng chẳng muốn động tay làm nên thuận theo ý anh.

Anh chuẩn bị giường cho tôi sau đó định rời ra ghế sofa ngủ thì tôi kéo tay lại, dường như cái kéo tay của tôi tiếp thêm sức mạnh cho anh, nên ngay lập tức anh leo lên giường ôm lấy tôi mà thủ thủ:

- Em có biết thời gian qua anh nhớ em lắm không.

- Biết anh khổ sở vì nhớ nên em thường tình mới đến đây giúp anh nè.

- Chứ không phải có người cũng nhớ anh nên mò đến hay sao?

Tôi bị câu hỏi của anh làm cho cứng họng, đúng là vì tôi nhớ anh quá nên mới đến, nhưng vẫn ngang ngạnh nói:

- Thì mỗi thứ 1 ít nên em đến.

Anh không nói nữa mà cúi xuống đặt nhẹ nụ hôn lên môi tôi, bờ môi anh ấm nóng khiến cho tôi tham lam muốn nuốt trọn. Hai chúng tôi cứ thế dây dưa đến khi hơi thở bắt đầu trở nên khó nhọc mới tiếc nuốt dòi nhau.

Trời bây giờ còn đang là cuối xuân mà sao tôi thấy nóng quá, hình như anh cũng như tôi, bởi tôi thấy má anh dần đỏ lên.

Không phải chúng tôi chưa từng hôn nhau, thậm chí nhiều lần còn nằm cuộn tròn trong vòng tay anh nhắm nháp nụ hôn, nhưng sao cái cảm giác lúc này của tôi lại khó tả đến vậy. Bối rối nhìn nhau khiến cho tay chân hai đứa càng trở nên lung túng, ngượng ngùng.

Tôi vẫn ngồi im lặng trong vòng tay anh mà chẳng dám cử động mạnh, tôi sợ nếu tôi chỉ cần làm sai 1 cái gì đó thì đêm nay sẽ ngay lập tức biến thành mớ mìn ngon với anh.

Anh cũng đang gồng mình lên để hít thở, nhưng có lẽ cũng không thể kiềm chế được cảm xúc nên lại tham lam chiếm lấy môi tôi mà cắn mút, tôi cũng chẳng ngại ngán mà nhiệt tình đáp lại, không khí trong phòng cũng nóng dần lên theo từng cử động của cả hai.

Bàn tay anh đang dịch chuyển từ phía dưới eo tôi lên phía trên, tôi biết anh định làm gì nên vội vàng giữ lấy. Không phải anh chưa từng đòi hỏi, chỉ là lần ấy tôi nói chưa sẵn sàng nên anh không tiến tới.

Nhưng lần này, cái không khí này khiến cho anh không thể nào mà kim lòng được nữa. Mặc cho tôi ngăn cản bàn tay anh vẫn ngang bướng nhích lên trên. Dù chỉ là đụng chạm bên ngoài áo, nhưng quả thật tôi cũng có chút rạo rức.

Mỗi lần anh cắn nhẹ lên đầu lưỡi là mỗi lần người tôi lại run lên nhẹ nhẹ, anh quả thật biết cách làm cho tôi khó chịu.

Nhớ lại câu nói cùng tôi trở về Việt Nam lập nghiệp ban nãy của anh, tôi cũng bắt đầu buông lỏng tay. Mà nói đúng hơn là anh đã khiến tôi phải ngã gập phồng bị để đầu hàng rồi. Đêm nay tôi quyết định sẽ cùng anh trọn vẹn tình yêu này.

Nghĩ vậy nên tôi bắt đầu thả lỏng cơ thể để hoà từng động tác của anh, anh nhận được sự đồng ý ngầm của tôi thì cũng mạnh bạo tiến tới. Đêm ấy cả hai chúng tôi lao vào nhau như những kẻ khát yêu từ nghìn kiếp trước.

Xong xuôi anh ôm tôi vào lòng, vỗ về như với 1 đứa trẻ nhỏ, thủ thủ đủ điều cùng tôi.

- Hôm nay anh thật sự hạnh phúc lắm, cảm ơn em.

Tôi ngượng ngùng không đáp mà vội vàng rúc sâu vào lồng ngực anh để che đi sự bối rối. Anh thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, chiết siết chặt vòng ôm thêm 1 chút.

Trải qua 1 trận cuồng phong cùng anh cơ thể tôi vô cùng mệt mỏi, đôi mắt đã bắt đầu khép lại, hạnh phúc chìm vào cơn mơ. Ở đó tôi thấy ông bà đang mỉm cười vẫy tay với tôi, bên cạnh tôi là anh, anh đang cùng tôi thắp hương lên bàn thờ gia tiên. Căn nhà này vô cùng thân quen với ký ức của tôi, căn nhà nhỏ của ông bà ở quê.

Một giấc mơ hạnh phúc tới nỗi khi chiếc điện thoại vang lên từng hồi báo thức tôi vẫn lưu luyến chẳng muốn dậy. Nhưng cuối cùng tôi vẫn phải khẽ mở mắt khi cảm nhận thấy có hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng phả lên mặt tôi.

Trước mắt tôi là khuôn mặt đầy nam tính của anh, ẩn dưới đôi lông mày rậm kia là cặp mắt màu hổ phách chân thành, cả cái sống mũi cao, khuôn miệng rộng này nữa, sao mà trong mắt tôi chúng đáng yêu đến thế.

Khẽ đưa ánh mắt xuống, nhìn thấy khuôn ngực trần vạm vỡ của anh tôi mới sực nhớ ra sự cuồng nhiệt đêm qua. Bất giác mặt tôi nóng bừng lên, nhưng ánh mắt lại chẳng thể dời khỏi anh. Nếu không phải là anh cất tiếng reu ghẹo chắc tôi cứ nằm im ngắm anh mà tưởng tượng viễn vông.

- Sao mà nhìn anh chăm chú thế, đừng nói với anh là đêm qua với em chưa đủ nha.

- Không, không, không phải đâu.

Nói rồi tôi xấu hổ ôm quần áo chạy vội vào nhà tắm, xả mạnh dòng nước lên người để dịu đi cái nóng từ trong cơ thể bốc ra. Dầu vậy tôi không thể phủ nhận được đêm qua anh rất tuyệt vời.

Giây phút hai chúng tôi hoà vào làm một quả thật khiến tim tôi vô cùng sao xuyến, có điều cũng vì thế mà tôi không đủ can đảm để đối mặt với anh nên cứ đứng mãi trong này. Cho đến khi thấy trong phòng ngủ không còn tiếng động nào nữa mới quyết định bước ra.

Nhẹ nhàng mở cửa tôi liếc mắt ra ngoài, chăn màn đã được anh gấp gọn ghề, anh cũng đã rời đi.

Lúc này mùi mì gói dưới nhà lại bốc lên, xộc thẳng vào mũi tôi, đêm qua chỉ ăn có gói mì, mà còn phải cùng anh leo núi, nên lúc này tôi thật sự rất đói.

Gật bỏ mọi sự xấu hổ tôi mạnh dạn bước xuống, anh đang bụng to mồm nở nụ cười rạng rỡ nhìn tôi. Nhưng anh, anh lại không mặc áo mà chỉ mặc độc 1 chiếc quần short, khuôn ngực vạm vỡ mà ban nãy tôi đã ngắm ngía giờ lại đập vào mắt tôi.

Thấy tôi cứ ngây ngốc đứng đó anh nói:

- Em sao thế, không mau mau ăn sáng mà đi làm, muộn giờ rồi kìa.

Cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh nhất có thể, tôi ăn vội vàng gói mì rồi dắt xe vội vã đi. Phía sau anh là anh đứng tựa cửa mỉm cười nhìn theo bóng lưng tôi.

Người gì đâu mà ác, đến bữa sáng cũng chẳng để cho người ta ăn từ từ, ăn mặc như thế làm sao mà tôi tập trung ăn được cơ chứ. Cả đoạn đường đến công ty tôi cứ lầm bầm chửi anh, mà chẳng biết ở nhà anh vừa rửa bát vừa hát hơi liên tục.

Sau lần ấy mỗi khi bên nhau anh đều mạnh bạo chiếm lấy cơ thể tôi, tôi cũng không còn ngại ngùng nữa mà cuồng nhiệt hoà cùng anh.

Mỗi chuyến đi mệt mỏi trở về được thấy anh, được thưởng thức những món do anh tự tay chuẩn bị quả thực rất hạnh phúc.

Lần nào bên nhau anh cũng đều mơ mộng đến 1 ngôi nhà và những đứa trẻ cùng tôi, anh còn nói anh thích con gái đầu lòng. Và nếu tôi sinh con gái trong năm nay thì nhất định con sẽ dễ thương như tôi.

Khi ấy tôi đã bước sang tuổi 28, còn anh cũng sắp ghé 35, cả 2 đều không còn trẻ trung để bay nhảy nữa. Nói thật mỗi lần nghe ước mơ của anh tôi lại nhớ đến bé Linh, con gái của chị Lan. Con bé vô cùng đáng yêu, nếu tôi mà có con, chắc chắn công chúa nhỏ của tôi và anh cũng đáng yêu không kém.

Nhưng tôi còn chưa được cưới hỏi gì, tôi đâu thể đi vào vết xe đổ của mẹ, bởi vậy dù muốn nhưng tôi vẫn kiên quyết từ chối.

Vậy là anh lại lần la nói:

- Hay là tạm thời chúng mình cứ tổ chức đám cưới, đến khi thuận lợi thì cùng nhau về Việt Nam lập nghiệp được không em.

Không nhận được cái gật đầu từ tôi anh lại chuyển hướng năn nỉ:

- Vậy hay là hai đứa mình đăng ký kết hôn trước được không em, đăng ký kết hôn rồi em có thể thoải mái sinh con cho anh mà đúng không. Khi con cứng cáp cả nhà 3 người chúng ta sẽ cùng trở về Việt Nam chẳng phải là hạnh phúc hơn hay sao?

- Chờ đến khi chúng ta làm đám cưới sẽ đăng ký kết hôn và sinh con như thế sẽ ý nghĩa hơn nhiều mà anh.

- Chờ, là chờ đến bao giờ?

- Em dự định sang năm nữa sẽ trở về Việt Nam, anh có thể cho em thời gian đến lúc ấy được không?

Anh nhiều lần thuyết phục tôi không được thì tức giận nói:

- Anh đã chấp nhận cùng em về Việt Nam, đồng ý cùng em dời lại đám cưới, vậy mà chỉ mỗi việc đăng ký kết hôn và cùng sinh 1 đứa con em cùng không thể đồng ý với anh.

- Em biết mong muốn trong lòng anh, nhưng anh cũng phải hiểu cho em chứ, là con gái, lại chưa được cưới hỏi gì, làm sao em có thể sinh con cho anh ngay được.

- Anh đã nói chúng ta sẽ đăng ký kết hôn trước rồi mà.

Tôi vẫn cương quyết lắc đầu khiến anh vô cùng giận dữ, anh đứng dậy đóng sầm cửa phòng và bỏ về trong sự ngỡ ngàng của tôi.

Ở tuổi của anh mơ ước có 1 đứa con cũng không có gì là quá đáng, nhưng tôi sợ có con rồi thì việc trở về Việt Nam lập nghiệp sẽ khó khăn hơn nên mới chần chừ không đồng ý.

Biết tính anh dễ mềm lòng mỗi khi tôi ốm, nên hôm sau tôi quyết định nhờ chị Giai Kỳ phụ trách tour giúp tôi. Còn tôi giả bộ mệt lên công ty anh. Mới đầu thì anh ngỡ lo, sau thấy tôi cứ nhăn mặt bóp đầu mãi thì anh cũng phải tiến tới nói:

- Mệt sao không về nghỉ đi còn cô làm gì.

Anh nói trống không với tôi cơ đấy, được, để xem anh còn cứng với tôi được bao lâu.

- Em cố được.

Tôi mệt mỏi nói sau đó giả bộ ho vài câu rồi nằm gục xuống bàn, anh thấy vậy thì vội vàng sờ trán tôi rồi nói:

- Em sao thế, không khoẻ chỗ nào, hay để anh đưa em đi khám nhé, lớn rồi mà chẳng biết lo cho sức khoẻ, làm cho cô làm gì không biết nữa.

Thấy anh như thế tôi nhếch mép cười đắc ý đáp:

- Em không sao, tại đêm qua mất ngủ nên giờ đầu đầu chút xíu thôi, anh cứ kệ em.

- Làm sao mà em lại mất ngủ.

- Không có gì, em chỉ suy nghĩ một số thứ thôi.

Anh hơi lớn giọng nói với tôi:

- Suy nghĩ cái gì mà quên cả ngủ thế hả?

- Thì tại em nghĩ về mấy lời anh nói và tự trách bản thân mình ích kỉ nên khó ngủ thôi.

Anh ôm chặt lấy tôi xột xa nói:

- Anh chỉ nói thế, nếu em không muốn thì thôi, sao lại phải hành hạ bản thân như thế, anh xin lỗi đã làm em mệt mỏi, từ nay anh hứa sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa.

Dựa hẳn đầu vào khuôn ngực rắn chắc của anh tôi nhẹ nhàng nói:

- Không, em suy nghĩ kĩ rồi, em đồng ý đăng ký kết hôn trước và sinh con cho anh, nhưng anh có thể chờ em đến cuối năm được không. Cuối năm thôi, lúc ấy nhất định em sẽ làm theo những gì đã hứa, em cần chút thời gian để chuẩn bị anh nhé.

- Được rồi, được rồi, chỉ cần em muốn cái gì anh cũng đồng ý cả, bây giờ để anh đưa em về nhà nghỉ ngơi đã.
- Không có em khỏi rồi
- Khỏi, sao nhanh thế.

Tôi nháy mắt với anh đáp:

- Chỉ cần cái ôm của anh thì bệnh đến mấy em cũng khỏi.

Dường như bây giờ anh mới biết mình bị tôi qua mặt, nên mạnh tay ghi lấy tôi mà hôn, tôi còn chưa kịp đáp lại thì ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ:

Cốc, cốc, cốc

- Giám đốc, em có việc muốn xin ý kiến giám đốc ạ.

Anh lưu luyến buông tôi ra, còn tôi nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài cho anh làm việc. Phía ngoài kia ánh nắng dịu dàng len qua những tán cây chiếu thẳng xuống chỗ tôi đứng. Thời tiết hôm nay đẹp như tâm trạng tôi lúc này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chớp mắt 1 cái đã đến 16- 6, ngày kỉ niệm tròn 2 năm quen nhau của tôi và anh, dù đã cố gắng xin nghỉ nhưng không thể được. Người ta chỉ ưu tiên xếp cho tôi chuyển đi trong ngày, bởi vậy cả ngày đó tôi cứ như người mất hồn.

Mong chờ từ anh 1 cuộc điện thoại, hay chỉ đơn giản là 1 tin nhắn hỏi han thôi cũng chẳng có. Mấy lần tôi cứ mờ máy ra lúi húi soạn tin nhắn cho anh, sau đó lại vội vàng xoá đi. Tôi giận vì sự vô tâm của anh nên không muốn mở lời trước.

Một ngày dài cuối cùng cũng trôi qua, mệt mỏi trở về từ chỗ làm, tôi vô cùng thất vọng. Ngẩng lên nhìn căn phòng tối om của mình tôi càng buồn hơn. Vậy là anh đã quên mất hôm nay là ngày gì rồi, có lẽ chỉ có phụ nữ mới cầu kì nhớ những ngày thế này, còn đàn ông ai chẳng vô tâm.

Buồn bã lê bước chân về phòng, mở cánh cửa theo thói quen tôi với tay bật công tắc điện. Ánh sáng từ những chiếc đèn nháy đủ màu khiến tôi choáng ngợp, những bóng đèn cứ thi nhau nổi dài đến cửa phòng ngủ. Tôi cũng tò mò mà đi ở giữa, cho đến khi bàn tay mình run run chạm vào cánh cửa tôi mới cảm nhận được nơi ngực trái, từng nhịp tim tôi đang đập loạn lên.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra cũng là lúc 1 bản nhạc du dương cất lên, dưới nền nhà là hình trái tim bằng đèn lung linh đang cháy sáng. Anh chính là tâm điểm nổi bật nhất ở đó, một thân anh mặc bộ vest màu xanh, sang trọng và lịch lãm.

Tôi đã từng nói anh mặc vest rất đẹp chưa nhỉ, vóc dáng cao, khuôn mặt nam tính, góc cạnh được bộ vest kia tôn lên nhìn càng hoàn mỹ hơn. Nhất là cái làn da trắng của anh, chúng luôn khiến anh nổi bật, hôm nay anh tựa như những nam thần trong phim tôi vẫn hay xem vậy.

Chờ cho bản nhạc kết thúc, anh nhẹ nhàng quỳ gối nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói:

- Lệ à, không ai có thể tìm hiểu hết về nhau rồi mới tiến tới hôn nhân, và anh nghĩ chúng ta cũng vậy, chúng ta sẽ cố gắng tìm hiểu nhau trong từng ngày tới. Anh tin chúng ta sẽ từng ngày từng giờ hạnh phúc bên nhau, cùng nhau chia sẻ mọi vui buồn trong cuộc sống này.

Tôi ngập ngừng nói:

- Nhưng em, anh đã hứa với em...

- Anh biết ở thời điểm hiện tại em chưa sẵn sàng, cùng biết những ước nguyện của em. Anh tôn trọng quyết định của em, và nhất định sẽ cùng em thực hiện chúng. Chỉ là, anh rất sợ, sợ 1 ngày nào đó không có em bên cạnh nữa. Bởi vậy ngày hôm nay anh muốn lồng vào tay em chiếc nhẫn tình yêu của đôi ta. Hy vọng nó sẽ thay anh chối chặt em bên đời anh.

Tôi hạnh phúc đến mức không thể nói nên lời, nước mắt cứ thế thi nhau rơi ướt đầm khuôn mặt, là những giọt nước mắt hạnh phúc. Tôi cứ đứng đó ngây ngốc nhìn anh, cho đến khi anh nâng bó hoa lên trước mặt tôi mới vội vàng đón lấy.

Chờ cho tôi ôm chặt bó hoa anh tiếp tục hỏi:

- Em có thể hứa cùng anh đi suốt cuộc đời này không?

- Em hứa, sẽ mãi mãi bên anh, mãi mãi yêu anh đến suốt cuộc đời.

Anh nở 1 nụ cười hạnh phúc sau đó nhẹ nhàng lồng chiếc nhẫn vào tay tôi. Còn không quên đặt 1 nụ hôn lên đó, ngày hôm nay có lẽ cả đời tôi sẽ chẳng thể quên. Ngày mà tôi được khóc trong hạnh phúc.

Chiếc nhẫn anh chọn là 1 chiếc nhẫn tròn đơn giản, chúng không hề được gắn đá hay trang trí tỉ mỉ. Nó giống như chiếc nhẫn mà cha mẹ thường hay tặng con cái trong ngày cưới hơn.

Tôi có thắc mắc hỏi anh vì sao lại chọn 1 chiếc nhẫn đơn giản, mà không phải là những thứ cầu kì khác. Anh nắm tay tôi vẫn về chiếc nhẫn rồi nói:

- Vì anh muốn tình yêu của chúng ta cũng sẽ như chiếc nhẫn này, không có điểm đầu và cũng không có điểm cuối. Cả đời đều giống nhau, bình yên và hạnh phúc. Nếu em thích anh có thể tặng em nhiều chiếc nhẫn cầu kỳ khác, nhưng chiếc này, nhất định em phải đeo cho đến khi anh lồng vào tay em chiếc nhẫn cưới thay thế nó chưa?

Gật đầu tôi đáp:

- Em hiểu rồi, nhất định cả đời này em sẽ trân trọng nó, giống như cái cách mà em trân trọng anh và tình yêu của chúng ta vậy.

- À anh còn món quà nhỏ nữa muốn tặng cho em, anh biết món quà này sẽ giúp ích cho em rất nhiều về công việc, cũng như cuộc sống.

Hào hức mở từng lớp giấy bọc, phía trong là 1 chiếc điện thoại iPhone X đời mới. Quả thực là mấy nay tôi cũng có ý định mua 1 chiếc điện thoại mới vì chiếc kia của tôi đã cũ, hơn nữa nó không tiện cho công việc của tôi. Không ngờ đến cả việc này anh cũng biết mà chuẩn bị cho tôi.

Thật sự là tôi rất thích, nhưng món quà này có vẻ lớn, nên tôi ngần ngại nói:

- Sao anh mua điện thoại đắt tiền thế?

- Vì em xứng đáng với những gì tốt nhất mà.

Biết là anh đang nịnh nhưng lòng tôi vẫn thấy lâng lâng, chẳng để tôi kịp tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào ấy lâu. Anh vội vàng kéo tay tôi ra phía ngoài phòng ăn, mọi thứ ở đây chỉ nhìn thấy mờ mờ do ánh sáng của những chiếc đèn nháy ngoài phòng khách hắt vào.

Anh đặt tôi ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó quay người chăm mấy ngọn nến. Khi ánh sáng lung linh huyền ảo ấy chiếu sáng tôi mới nhìn rõ trên bàn ăn lúc này những món ăn mà tôi yêu thích, toàn bộ có lẽ đều do anh tự tay nấu.

Điều đặc biệt là đó là món cơm tấm, rau muống xào tỏi, chúng mang đậm hương vị Việt. Tôi khá ngạc nhiên bởi mấy món này tôi mới chỉ nấu cho anh ăn vài lần. Chưa từng chỉ cho anh cách chế biến, vậy mà ngày hôm nay anh lại nấu được chúng. Không biết chúng có ngon không nhưng ngửi mùi khá hấp dẫn, cách trang trí món ăn của anh cũng vô cùng đẹp mắt.

Biết tôi đang đầy 1 bụng thắc mắc nên anh nhẹ nhàng dứt cho tôi 1 miếng chả trứng sau đó nói:

- Hôm nay là ngày đặc biệt, nên anh muốn tất cả mọi thứ phải thật đặc biệt. Hy vọng những món ăn này sẽ giúp em bớt nhớ Việt Nam hơn.

Tôi hạnh phúc mỉm cười sau đó đưa tay với chai rượu vang bên cạnh, cẩn thận rót ra 2 chiếc ly gần đó. Sau đó đưa cho anh 1 ly, ly còn lại tôi khẽ nâng lên, chạm vào ly của anh.

Keng, tiếng chạm nhẹ của hai chiếc ly như tiếng reo vui, chúc mừng cho tình yêu hạnh phúc của chúng tôi.

Mấy ngày hôm nay tôi đều nghĩ về ngày kỉ niệm này, tưởng tượng ra biết bao viễn cảnh lãng mạn cùng anh. Nhưng những gì ngày hôm nay anh dành cho tôi thật sự vượt xa sức tưởng tượng của tôi.

Cùng anh nhấp nhị ly rượu vang nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, tôi chợt nhớ ra nên hỏi:

- Lý do vì sao lần đầu tiên gặp nhau anh lại có ý định tán tỉnh em?

- Thật ra khi ấy anh bị thu hút bởi cô gái có đôi mắt buồn là em, anh để ý thấy bất kể là khi em cười, hay khi đang nhìn xa xăm đôi mắt em vẫn mang 1 nét buồn phảng phất.

- Vậy là anh yêu em vì đôi mắt buồn?

Anh mỉm cười lắc đầu kể tiếp:

- Không, ban đầu anh chỉ định chọc cho em cười để mong xua bớt nỗi buồn trong mắt em. Nhưng mà cái cách em trả lời vô cùng dí dỏm khiến anh ấn tượng vô cùng. Càng nói chuyện anh càng nhận ra mình đã say nắng em, nhất là khi em cứ ngớ lơ, thì cái quyết tâm cầm چرا của anh càng cao.

Thế mà tôi cứ nghĩ phải có 1 lý do gì lớn lắm anh mới quyết định tán tỉnh tôi. Hóa ra tình yêu đôi khi lại xuất phát từ những điều giản đơn như thế.

- Vậy khi biết về hoàn cảnh của em, anh thấy thế nào, có thấy em không xứng không?

Anh cẩn thận đút cho tôi miếng rau xào rồi nói:

- Anh mới là người không xứng với cô gái đầy nghị lực như em, nếu là anh rơi vào hoàn cảnh ấy, e là anh chẳng thể nào mạnh mẽ được như em đâu cô gái bé nhỏ ạ. Và đó cũng là 1 phần lý do vì sao anh lại càng yêu em hơn, anh nhận ra phía sau lớp vỏ bọc của em là 1 trái tim chân thành, nồng ấm.

Nuốt ực miếng rau trong miệng tôi gật gù hỏi:

- Việc anh chuyển công ty về nơi em sống em có thể lý giải được là vì ở đây thị trường tiêu thụ rộng lớn, các sản phẩm công ty làm ra sẽ dễ bán hơn. Nhưng em không thể lý giải được vì sao anh lại đồng ý cùng em trở về Việt Nam lập nghiệp. Đó là đất nước hoàn toàn xa lạ với anh, lại chẳng có người thân bên cạnh. Còn hai bác nữa, liệu họ có đồng ý với quyết định của anh hay không?

- Đúng là việc anh chuyển địa điểm công ty không hoàn toàn là vì em, nhưng việc anh quyết định cùng em trở về quê hương là hoàn toàn thật. Anh đem sự chân thành của anh ra để đảm bảo, anh muốn được trở về nơi em sinh ra và lớn lên. Muốn bù đắp cho em những thiệt thòi ở chính nơi mà em đã bị người đời cướp mất.

Một lần nữa anh lại làm tôi rơi nước mắt, chai rượu vang lúc này cũng vơi đi một nửa. Câu chuyện giữa tôi và anh vẫn thế kéo dài cho đến quá nửa đêm, lúc này đầu óc tôi đã chuyển choáng vì hơi men.

Không thể đủ tỉnh táo để cùng anh dọn dẹp tàn dư sau buổi kỷ niệm đầy lãng mạn, nên mặc kệ anh tôi leo lên giường nghỉ ngơi trước.

Đầu óc tôi đang mơ màng thì bị anh đánh thức, mọi giác quan trên cơ thể đều bừng tỉnh, khi mà bàn tay lạnh giá của anh đang luồn dần vào phía trong áo tôi mà nhào nặn. Tôi khó chịu vận vớ để phản đối, thì anh lại càng mạnh bạo hơn. Biết là chắc chắn đêm nay sẽ thành miếng mồi ngon với anh nên tôi quyết định nằm im để hưởng thụ.

Chút hơi men cộng với nụ hôn ướt át và những khiêu khích nơi đầu nhũ hoa của anh đã khiến cho hơi thở của tôi bắt đầu biến động. Bàn tay anh cũng bắt đầu trượt xuống nơi tư mật của tôi mà thăm dò, khi nhận thấy những ướt át nơi đầu ngón tay, anh nhanh chóng cời phẳng hết những rào cản trên người tôi để tiện gặm nhấm.

Chiếc lưỡi mềm mại kia của anh di chuyển đến đâu là toàn thân tôi lại run đến đấy. Từng tác da thớ thịt trên người tôi anh đều nếm đủ, mặc cho tôi đang rên rỉ vì mê mẩn anh vẫn nhả nha treu ghẹo.

Không thể chịu đựng thêm được tôi quyết định chiếm thế thượng phong, quần áo trên người anh cũng vì thế mà bị tôi dẹp bỏ. Nước da trắng nõn mà tôi vẫn thầm ghen tị nay bị tôi đè lại vô số dấu hôn. Bờ vai và khuôn ngực rắn chắc này cũng in hằn dấu tay tôi siết chặt sau mỗi cơn khoái lạc.

Chúng tôi cứ thế bồng bềnh đưa nhau hết từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác, những đề mê ngây ngất giúp tôi và anh gần nhau hơn.

Sau khi trận cuồng phong kết thúc tôi lại mệt nhoài rúc vào ngực anh mà ngủ, anh thơm lắm, một mùi thơm đặc trưng mà tôi luôn tham lam hít hà mỗi khi gần anh. Mùi hương đó theo tôi cả vào những cơn mơ.

Hôm sau tôi được nghỉ nên lười biếng nằm dài trên giường, đến cả việc mặc đồ cho bản thân tôi cũng chẳng muốn làm. Anh bên cạnh cũng quyết định dành trọn 1 ngày cho tôi, sự tiếp xúc giữa hai thân thể mà không vì dục vọng quả thật vô cùng ấm áp.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ ngây thơ ở phía tôi, còn anh, bắt đầu cảm thấy cơ thể tôi. Dù vẫn còn thảnh thơi, nhưng tôi lại chẳng thể nào điều khiển được cơ thể mình. Vậy là một màn dây dưa không ngớt lại diễn ra.

Khi cả hai bước chân xuống giường thì trời cũng xế trưa, ai cũng mệt mỏi nên chúng tôi quyết định dắt díu nhau ra ngoài ăn, những bữa ăn hàng hiếm hơi khi ở cùng nhau.

Ăn xong tôi cùng anh đi đến chùa Linh Ẩn, ngôi chùa lâu đời nhất Hàng Châu, ngôi chùa này đã trải qua 1 bề dày lịch sử kéo dài đến 1.700 năm. Chùa được bao phủ bởi những ngọn đồi nên không khí nơi đây luôn trong lành, yên tĩnh, tôn nghiêm và tách biệt.

Thường thì mừng một ngày rằm tôi thường đến đây thăm viếng và lễ Phật, nhưng hôm nay tôi muốn đi cùng anh, muốn được đức Phật chứng giám cho tình yêu giữa chúng tôi.

Một ngày cũng nhanh chóng khép lại, tôi lại cùng anh trở về với guồng quay của công việc.

- ----*-----*-----

Khi tới thăm mẹ, tôi nói với bà dự định trở về Việt Nam lập nghiệp của chúng tôi. Mẹ nghe xong không phản đối cũng chẳng đồng tình. Mẹ chỉ bảo:

- Con lớn rồi, chắc tự biết cái gì nên làm cái gì không, có điều con đã nghỉ xem Về Việt Nam con sẽ làm gì chưa?

- Cả con và anh ấy đều yêu thích nấu ăn vì thế con dự định khi về đó sẽ mở một cửa hàng ăn. Anh sẽ phụ trách chế biến những món nổi tiếng của Trung Quốc, còn con sẽ nấu những món truyền thống của Việt Nam để phục vụ du khách. Địa điểm mà con nhắm tới là khu Phố cổ của Hà Nội, mẹ thấy được không?

- Mẹ xa quê lâu rồi, nên cũng không rõ, con thử bàn với chị Lan xem sao, con bé sống ở Hà Nội chắc chắn sẽ cho con được nhiều lời khuyên bổ ích.

Thoáng nhớ lại buổi tối lắng mạn hôm trước tôi hạnh phúc dơ bàn tay ra khoe với mẹ:

- Mẹ, anh mới tặng con cầu hôn con đó, đẹp không mẹ.

- Đẹp mà sao con bảo còn trở về Việt Nam cơ mà.

- Vâng thì tại con thống nhất sẽ về Việt Nam lập nghiệp sau đó mới cưới mà, anh ấy tặng trước để chối con thôi.

Mẹ cười buồn nói:

- Chúc mừng con, mẹ tin con gái mẹ không chọn sai người, có điều như thế là con sẽ tổ chức đám cưới ở Việt Nam phải không.

- Con cũng chưa nghĩ thông việc này, vì gia đình anh ấy ở cả bên này, có khi nào chỉ cần đăng ký kết hôn thôi không mẹ.

Mẹ kéo tay tôi lại gần và bảo:

- Con gái chỉ có một lần được khoác áo cô dâu, con không thấy chị Lan hôm đó xinh đẹp thế nào sao? Chẳng lẽ con không muốn mình cũng hạnh phúc trong sự chúc tụng của họ hàng, muốn không kèn không trống mà về làm dâu của người ta thế sao?

Tất nhiên con gái ai chả mong một lần được làm cô dâu xinh đẹp, hạnh phúc, nhưng mà có những người cưới hỏi rình rang cuối cùng lại chẳng hạnh phúc. Các cụ ngày xưa chỉ vài mâm cơm báo cáo tổ tiên lại bên nhau trọn đời.

Nghĩ thế nên tôi chần chừ đáp:

- Dĩ nhiên là con muốn, nhưng còn Hạc Hiền nữa mà mẹ.

- Nếu anh ta yêu con, mẹ nghĩ anh ta sẽ không để con phải thiệt thòi đâu.

Mẹ nói đúng, tôi tin anh, nhất định anh sẽ chẳng để tôi phải thiệt thòi. Mà với tôi đôi khi chỉ cần được bên anh, cùng anh làm những gì mà chúng tôi yêu thích đã là hạnh phúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mẹ còn nói nhiều lắm, dặn tôi khi về nhà chồng phải ra sao, ứng xử thế nào. Mẹ đã lo thừa rồi, tôi đâu có ở lại đây, cũng đâu có sống chung với nhà chồng. Chị Lan là người cần những điều này nhất thì khi ấy lại chẳng có mẹ ở bên mà dạy bảo.

Còn nhớ khi ấy chị em tôi cùng ngồi với nhau để lo xem đám cưới cần chuẩn bị những gì, thì chị bất ngờ hỏi tôi:

- Lệ này, hôm ấy liệu mẹ có về được không nhỉ?

- Bác cả đã điện thông báo cho mẹ rồi, mẹ đã hứa nhất định sẽ về mà.

- Vậy... vậy.. chị có nên thưa chuyện với bố không?

Tôi giận giữ nhìn chị mà quát lớn:

- Tại sao phải làm thế, chị bỏ ngay cái ý định nhận lại ông ta đi nhé, chị không nhớ lần trước ông ta đuổi chị em mình như thế nào sao?

- Nhưng mà, lần trước đám cưới chị Liên được bác cả dắt tay ra trao vào tay anh Phong, thật sự, chị, chị cũng muốn mình được như vậy. Muốn được bố chúc phúc cho bọn chị.

Nhìn giọt nước mắt đang thi nhau rơi lảm lém cả gương mặt chị mà tôi lặng im chẳng biết nói gì. Tôi hận ông ta, nhưng đó là cảm xúc của tôi, còn đây là đám cưới của chị, có lẽ tôi nên để chị quyết định.

Chẳng biết do chị thuyết phục, hay do khi tuổi già xế bóng, ông ta bắt đầu nghĩ lại, mà ông ta công khai nhận lại chị em tôi. Tại lễ cưới của chị ông ta cũng làm tròn nhiệm vụ như bao người bố khác. Chị vui lắm, nhưng tôi thì không, tôi chỉ thấy ông ta sao mà đáng ghét.

Tôi còn biết mỗi lần có cơ hội về quê chị đều ghé thăm ông ta, vậy là chị đã đồng ý nhận ông ta.

Còn tôi sẽ chẳng bao giờ cao thượng được như chị, đám cưới của tôi nhất định sẽ không có mặt của ông ta.

Có lẽ bởi thế mà hôm cưới chị xong ông ta trách tôi:

- Lệ, sao.. sao con không trả lời bố

- Trả lời ông muốn tôi phải nói gì với ông, muốn tôi phải nhào đến ôm ông, hay gọi ông là bố như chị Lan.

- Bố.. bố không có ý đó, bố cũng biết những lỗi lầm mà mình gây ra cho các con là khó lòng tha thứ. Bố không ép con phải nhận bố, chỉ xin con có thể nói chuyện cùng bố có được không?

- Tốt nhất ông nên dẹp bỏ cái suy nghĩ ấy đi, tôi nói cho ông hay, cả đời này, nhất định tôi không bao giờ tha thứ cho ông. Tôi cảm hận ông.

Nói xong tôi tức tốc bỏ đi, mặc kệ ông ta đứng đó sốc tới mức gương mặt nhăn nhúm cả lại. Chút tổn thương đó có là gì so với những đau khổ mà chị em tôi phải gánh chịu.

Ông ta nghĩ rằng chỉ một vài lời xin lỗi là có thể bù đắp tất cả hay sao, nếu thế thì ông ta vẫn chưa biết hết những gì mà chị em tôi phải trải qua trước đó.

Nếu lần trước khi chị em tôi tìm đến nhờ giúp đỡ, ông ta không hắt hủi thì có lẽ tôi còn có lý do mà suy nghĩ lại. Đằng này ông ta cặn tình như thế, làm sao tôi có thể tha thứ?

- ----*-----*-----

Từ nhà mẹ trở về tâm trạng tôi cũng trùng xuống, ban nãy tôi có gọi điện, nhưng chắc chị đang bận nên không thấy nghe máy. Bởi vậy tôi có để lại tin nhắn, lúc nào chị rảnh, đọc được chúng, chắc chắn sẽ gọi lại ngay cho tôi.

Người duy nhất có thể làm tôi vui lúc này lại là Hạc Hiên, nghĩ thế nên tôi quyết định sẽ tự mình nấu 1 vài món dân dã của Việt Nam, rồi mời anh tới. Tuy đây là Trung Quốc, nhưng để mua được đồ của Việt Nam cũng không quá khó.

Dạo 1 vòng quanh siêu thị tôi đã mua đủ những thứ cần thiết, hào hứng nấu nướng và chờ anh tới. Anh khá bất ngờ vì trước đến nay đa phần là anh nấu ăn, nên trên:

- Đừng có nói với anh là em lại làm sai điều gì nhé.

- Đầu có, em chỉ muốn thể hiện mình cũng là một bà vợ đảm đang, anh không thích thì thôi vậy.

- Không, anh thích chứ, quả thật món ăn Việt Nam rất ngon.

Tôi mỉm cười hạnh phúc ngắm nhìn anh ăn, rồi chợt nhớ ra tôi nói:

- À anh này, em dự định chúng ta về đó sẽ mở 1 nhà hàng ăn được không?

Anh dừng động tác ăn, ngẩng lên nhìn tôi hỏi:

- Sao em lại thích mở nhà hàng ăn mà không phải là làm gì khác, anh thấy em có mối nhập hàng, tại sao chúng ta không thử kinh doanh giống chị Lan?

Tôi chép miệng đáp:

- Kinh doanh cũng tốt, nhưng mà như thế thì giống chúng ta đang cạnh tranh với chị. Hơn nữa em nghĩ rồi, anh nấu ăn rất ngon, em sẽ để anh phụ trách chế biến những món đặc sản của Trung Quốc, còn em thì nấu đồ Việt, nhà hàng mình sẽ phục vụ song song cả ẩm thực Việt Nam và Trung Quốc. Ở phố cổ có khá nhiều khách nước ngoài du lịch, mình sẽ tìm kiếm những món quà nhỏ nhỏ mang đậm bản sắc của Hà Nội để làm quà. Mỗi thực khách khi tới với nhà hàng chúng ta sẽ được lựa chọn một món đồ mình yêu thích để làm kỷ niệm. Em đảm bảo cách này sẽ giúp cho chúng ta hút khách không kể xiết.

Anh giờ ngón tay cái ra hiệu tuyệt vời rồi nói:

- Em quả là thông minh, một món quà nhỏ không quá nhiều tiền, nhưng lại khiến họ vui và ghi nhớ đến nhà hàng mình. Mọi thứ anh để em lựa chọn, còn anh luôn ở phía sau ủng hộ em, anh tin em.

- Địa điểm thì chắc chắn chúng ta sẽ mở ở phố cổ rồi, nhưng còn cách trang trí thì như thế nào anh nhỉ?

- Cái này còn phải xem nhà bên ấy như thế nào thì mình mới tính cách trang trí phù hợp với không gian bên ấy được chứ em.

Chúng tôi cứ thế vừa ăn vừa bàn về mở nhà hàng ăn, cùng tính toán dự trù chi phí và những công việc cần làm. Tất cả mọi thứ đều được anh tính chu toàn cả, khi bữa ăn kết thúc, anh kéo tay tôi ra ngoài phòng khách và nói:

- Lệ này, chúng ta có thể sắp xếp thời gian về quê anh 1 chuyến được không, anh muốn chúng ta thừa chuyện trước với bố mẹ.

- Liệu hai bác có đồng ý không anh?

- Bố mẹ anh từ trước đến nay chỉ đứng bên cạnh khuyên bảo con cái, còn lựa chọn như thế nào ông bà luôn để con cái tự quyết. Bố mẹ anh bảo cuộc đời của con thì con phải tự lựa chọn và chịu trách nhiệm, có chăng bố mẹ chỉ phân tích giúp con thiệt hơn mà thôi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đáp:

- Nhưng mà đây là anh đi sang một đất nước khác, xa xôi và lại còn là vì em mà phải đến đó sống, em sợ hai bác khó lòng mà chấp nhận.

Anh ôm chặt tôi vào lòng mà nói:

- Em yên tâm đi, anh sẽ có cách mà, nhất định vẫn sẽ giữ trọn lời hứa với em

- Nhưng ngộ nhỡ, quyết định đó làm hai bác ghét em thì sao?

Anh nhéo má tôi cưng nựng nói:

- Nhất định là không rồi, cô gái của anh đáng yêu thế này cơ mà, lần trước bố mẹ anh cũng rất quý em còn gì. Ông bà nhắc anh đưa em về chơi suốt đấy.

Đúng là lần trước hai bác vô cùng tốt với tôi, nhưng là khi họ chưa biết rằng tôi sẽ mang con trai của họ về quê hương mình sinh sống. Họ chưa biết anh và tôi mà phải chịu thiệt thòi thế nào, bây giờ biết rồi, liệu họ có thay đổi thái độ với tôi.

Rồi tôi lại tự an ủi mình rằng, hai bác tốt như thế, tình cảm như thế, chắc chắn sẽ không vì thế mà ghét bỏ tôi. Ngay cả đến hoàn cảnh gia đình tôi như thế mà hai bác vẫn yêu thương. Vậy thì chắc sẽ không vì chúng tôi cùng nhau về quê xây dựng hạnh phúc mà thay đổi thái độ đâu.

Mấy lần tôi và anh đã chuẩn bị đồ để về quê thì công ty lại có việc đột xuất nên anh phải ở lại giải quyết. Anh còn bảo dạo này thanh tra thuế đang kiểm tra gắt gao lắm nên anh phải cẩn thận. Tạm thời chúng ta hoãn lại chuyến về quê đến khi mọi thứ ổn thỏa đã nhé.

Tôi cứ ngây thơ nghĩ cũng giống như mọi lần thanh tra trước, chỉ đơn giản là kiểm tra 1 vài thủ tục rồi thôi, nên cũng chẳng mấy lo lắng. Hơn nữa đòi lại thời gian về quê anh tôi càng có thời gian chuẩn bị tâm lý kỹ càng hơn.

Ngày nào trước khi đi ngủ tôi cũng ngồi nghĩ xem mình sẽ nói gì, hai bác sẽ hỏi ra làm sao. Rồi tự mình mường tượng ra đủ mọi hoàn cảnh, đủ mọi câu trả lời.

Đáng tiếc là câu trả lời tôi còn chưa kịp biết, thì tai họa ập xuống chúng tôi, chuyến về quê ấy được xếp gọn vào dự định, chưa biết đến chừng nào mới có thể thực hiện.

Công ty của anh bị truy tố về tội trốn thuế, anh bị bắt đi ngay sau đó để điều tra, nhận được tin tôi như chết lặng. Bỏ dở cả chuyến đi để chạy về bên anh, nhưng ngay cả gặp mặt, hỏi thăm người ta cũng không cho tôi vào. Vì tôi chẳng có giấy tờ gì để chứng minh tôi là người thân, nên tất nhiên chẳng thể thăm nuôi.

Đành chỉ biết hỏi thăm anh qua bố mẹ anh, nghe họ kể lại về tình hình anh trong đó. mà tim tôi như bị ai đó xát muối, đau đớn, xót xa đến cùng cực.

Bao ước mơ, bao dự định của chúng tôi còn dang dở, cuối năm sắp đến rồi, lời hứa sẽ cùng anh đăng ký kết hôn và sinh con liệu có thể nào thực hiện được.

Ngàn vạn lần tôi luôn tự nhủ với bản thân rằng:

- Kiên cường, mày phải kiên cường lên, anh ở trong đó có sớm được ra hay không là do mày. Cố gắng lên Lê, nhất định không được gục ngã.

Nhưng làm sao mà tôi không đau không buồn cho được, chỉ cần nghĩ anh ở trong đó chịu bao khổ sở, là nước mắt tôi đã thi nhau chảy không ngừng.

Mấy ngày sau đó tôi cũng nộp đơn xin nghỉ việc để chuyên tâm lo cho anh. Việc đầu tiên tôi làm là tìm đến luật sư, để hỏi rõ về trường hợp của anh. Phải nắm rõ tình hình và hiểu rõ về luật pháp thì tiếp theo tôi mới biết được mình cần làm gì.

Nhanh chóng tiến đến văn phòng luật sư Công Minh, tôi được luật sư Minh Trí tiếp đón. Ông là một luật sư khá nổi tiếng trong ngành thuế, dù tuổi mới qua ngưỡng tuổi 30 nhưng danh tiếng của ông thì ai ai cũng biết.

Sau khi nghe tôi trình bày tường tận sự việc, luật sư ái ngại nhìn tôi mà nói:

- Với những chi tiết, cũng như sổ sách mà bạn cung cấp thì tôi rất buồn khi phải báo cho bạn rằng, rất khó để bào chữa cho anh ấy trắng án. Có chăng tôi chỉ giúp cho anh ấy giảm nhẹ án, nhưng e là khó tránh khỏi việc phải ngồi tù.

Tôi run run nói:

- Không còn cách nào khác hay sao ạ, tốn bao nhiêu cũng được chỉ xin luật sư có thể bào chữa cho anh ấy không phải ngồi tù thôi ạ.

- Việc này là không thể, rất xin lỗi bạn, vì nó nằm ngoài khả năng của tôi, hơn nữa trong luật pháp cũng đã quy định rõ ràng mọi thứ. Số tiền mà anh ấy trốn thế lên đến hơn 700.000 CNY, khung hình phạt cho mức tiền này có ghi rõ sẽ phải ngồi tù từ 5- 10 năm. Tôi chỉ có thể giúp anh ấy chịu mức án thấp nhất trong khung hình đó, ngoài ra những yêu cầu của bạn tôi không thể thực hiện được.

Bao nhiêu hi vọng của tôi đều bị lời nói ấy dập tắt, tôi cứ thế thẫn thờ ngồi nhìn ra cửa mà khóc. Khóc cho anh, khóc cho tôi, khóc cho tương lai của 2 đứa, tôi không sợ phải chờ đợi anh. Cái tôi lo sợ là anh ở trong đó sẽ chịu nhiều khổ cực, hơn nữa nếu trong hồ sơ của anh mà ghi đậm dòng chữ từng ngồi tù, chỉ e anh khó lòng có thể cùng tôi trở về Việt Nam sinh sống được.

Bao mộng ước của tôi và anh cứ thế tan vỡ như bong bóng xà phòng trước mắt tôi.

Luật sư Minh Trí định rời đi, thì sực nhớ ra gì đó nên quay lại vỗ vai tôi nói:

- Còn một việc nữa tôi phải nói với bạn, đó là theo như trong sổ sách của công ty, thì điều đặn kể từ tháng 6/2017 đến nay là tháng 9/2018, hàng tháng công ty đều gửi 1 khoản tiền không nhỏ vào tài khoản của bạn. Vì thế e rằng bạn cũng khó tránh khỏi trách nhiệm trước luật pháp.

- Vậy... vậy.. vậy sao không thấy công an nói gì đến tôi.

- Có thể là do họ đang trong quá trình điều tra, vì trong sổ sách không ghi rõ chuyển tiền cho bạn với nội dung gì, nhưng theo những gì tôi biết là thế. Bạn là người Việt Nam, tôi khuyên bạn chân thành, tạm thời nên về nước 1 thời gian chờ cho mọi thứ lắng xuống đã.

Chào luật sư tôi như người mất hồn trở về nhà, khắp nơi đều là bóng hình anh, nhìn đâu cũng thấy anh đang cười, đang nói cùng tôi. Chiếc chăn này vẫn còn mùi hương của anh, đôi dép này dường như vẫn còn sót lại chút ít hơi ấm từ bàn chân anh.

Ngoài trời đông gió bắt đầu nổi lên, từng cơn, từng cơn, cây non trước nhà cũng oằn mình trong cơn gió. Nó mong manh và yếu ớt hệt như chúng tôi lúc này, chẳng biết sẽ bật gốc khi nào nữa.

Rồi cơn bão cuộc đời này liệu có cuốn anh khỏi tôi hay không, tôi lo lắng, sợ lắm, giá như tôi cùng anh trở về Việt Nam sớm hơn có lẽ sẽ không có gì xảy ra.

Nhưng tất cả cũng chỉ gói gọn trong hai từ giá như, những gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, dù biết cơ hội là mong manh, tôi cũng chẳng thể nào nhốt mình mãi trong phòng mà đau khổ được. Trốn tránh không phải là cách, đau khổ cũng chẳng thể nào giúp tôi giải quyết vấn đề được.

Ngoài kia đã tạnh mưa nhưng mây đen vẫn còn thi nhau vẫn vũ trên trời. Mặc kệ việc những hạt mưa kia có thể trút xuống bất cứ khi nào tôi vẫn dất xe khỏi nhà.

Nhất định, nhất định tôi phải tìm được cách để giúp đỡ anh, mà muốn làm được như thế thì tôi phải mạnh mẽ. Phải tôi gạt tất cả những người, nhờ tất cả những mối quan hệ mà tôi nghĩ là sẽ giúp được anh mà nhờ.

Tồn bao nhiêu tiền của cũng được, kể cả là phải dốc toàn bộ tài sản mà tôi đang có, nhất định tôi cũng sẽ không để anh phải ngồi tù.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Mấy ngày qua kể từ khi anh xảy ra chuyện bố mẹ anh cũng lên nhà anh ở để tiện lo cho anh và Cao Lăng (em trai thứ 3, người cùng anh đồng sáng lập ra công ty)

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm nay bố mẹ anh có nói sẽ vào thăm anh, tôi phải qua nhà anh để nhờ hai bác nhắn cho anh vài lời. Biết là mọi việc trước mắt còn chưa có hướng giải quyết, nhưng nhất định phải trấn an anh trước đã.

Tôi không muốn cuộc sống của anh trong đó đã ngột ngạt, còn bị lo lắng dày vò. Mọi thứ tôi sẽ cố gắng gánh giúp anh nhiều nhất có thể.

Nhìn thấy tôi, bác gái buồn rầu nói:

- Lệ sang à con, con đã dò hỏi được gì giúp bác chưa?

- Dạ, vẫn chưa có thông tin gì cụ thể bác ạ, con cũng đang cố gắng nhờ tất cả mối quan hệ mà mình biết, mong là sẽ giúp được cho anh.

- Bây giờ hai bác cũng chạy vạy khắp nơi, chỗ nào nhờ được đều đến tìm nhưng người ta đều lắc đầu không chịu giúp con ạ.

Tôi biết chứ, chỉ là tôi cố giấu để hai bác còn có 1 chút gì đó mà hi vọng, mà bầu vùi. Tôi chỉ vì anh mà đã đau khổ như thế, vậy mà hai bác phải lo lắng

cho cùng lúc 2 người con trai của mình, tôi thương hai bác nhiều lắm. Nhưng bản thân tôi cũng chỉ biết dùng vài lời an ủi sáo rỗng dành cho bác chứ cũng chẳng thể làm gì hơn.

- Bác, nhất định Hạc Hiên và Cao Lăng sẽ không sao đâu, con tin nhất định rồi sẽ có cách giúp họ.

Bác gái khẽ cúi đầu chấm những giọt nước mắt trực trào, còn bác trai thì dùng ánh mắt đầy hy vọng nhìn tôi nói:

- Bác cũng mong là thế, bác thì già, lại quanh năm ở quê cũng chẳng quen biết nhiều người, mọi việc chỉ biết nhờ cả ở con thôi.

Bác thấy tôi im lặng thì tiến đến khẽ ôm tôi vào lòng, là bác đang an ủi tôi hay đang an ủi chính mình. Dù là gì thì lúc này chúng tôi cũng cần phải dựa vào nhau mà cố gắng, phải mạnh mẽ vì anh.

Sau cái ôm, là lúc hai bác lên đường vào thăm anh. Hai bác đi rồi tôi cũng vội vã tới nhà mẹ, giờ này chắc mẹ cũng sắp tan làm. Mẹ sống ở đây đã lâu, chắc chắn mẹ sẽ quen biết nhiều hơn tôi, biết đâu nhờ những mối quan hệ ấy lại có thể giúp được cho anh.

Dù là mong manh nhưng tôi vẫn không thể thôi hy vọng, nếu không may mẹ cũng không giúp được, thì ít nhất lúc này tôi cũng có 1 người tâm sự, sẽ chia cho nhe nỗi lòng.

Tôi mệt lắm, rất muốn gục vào lòng chị Lan mà khóc như ngày trước, nhưng mà tôi và chị ở xa quá, người có thể thay chị vỗ về an ủi tôi lúc này chính là mẹ.

Thấy tôi mẹ thoáng một chút ngạc nhiên rồi hỏi:

- Có việc gì mà con lại đến đây giờ này, mà sao nhìn con mệt mỏi thế, con ốm hay có chuyện gì.

Nghe những lời quan tâm của mẹ mà tôi tủi thân đến bật khóc, mấy ngày qua ngày nào tôi cũng phải gồng mình lên mạnh mẽ. Hôm nay câu hỏi của mẹ thực sự đã phá vỡ mọi vỏ bọc mà tôi vẫn cố tạo ra. Cứ thế khóc nức lên từng hồi, khiến mẹ lo lắng phải vội vàng dựng xe để chạy đến mà hỏi:

- Sao thế, sao con lại khóc, có chuyện gì nói mẹ nghe xem nào?

- Con mệt mỏi quá mẹ ơi, Hạc Hiên, Hạc Hiên bị bắt rồi...

- Thôi thôi, chờ mẹ mở cửa rồi vào nhà nói sau, đứng ngoài này không tiện, con mở cửa giúp mẹ đi.

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời mẹ, cánh cửa mở ra, bất giác tôi lại thấy có gì đó nghẹn lại, chẳng phải trước đây tôi cũng từng mơ ước có 1 mái ấm gia đình hay sao? Tôi từng nghĩ sinh ra cha mẹ chẳng cho tôi được 1 gia đình đúng nghĩa, thì tôi sẽ cùng anh xây cho mình 1 tổ ấm vững bền.

Chính anh cũng từng ôm tôi vào lòng mà nói:

- Nhất định anh sẽ cho em và con của chúng ta sau này một mái ấm hạnh phúc ở chính nơi mà em đã từng phải chịu bất hạnh. Anh sẽ thay những người sinh ra em, lo lắng bù đắp cho em.

Thế mà giờ đây, chúng tôi còn chưa kịp xây dựng nền móng cho tổ ấm của mình, thì cuộc đời lại cuốn anh ra xa tôi.

Làm ơn hãy nói với tôi tất cả chỉ là 1 giấc mơ, 1 con ác mộng thôi đi, hãy nói rằng chỉ cần tôi tỉnh giấc mọi thứ vẫn sẽ như xưa. Anh vẫn còn bên cạnh tôi, ôm tôi vào lòng mà thủ thỉ những lời yêu thương. Sẽ cùng tôi đi hết chặng đường đời phía trước, cùng tôi sinh những đứa con đáng yêu. Cùng tôi thực hiện những việc còn dang dở trước mắt vào ngày ngày mai.

Làm ơn, ai đó hãy đánh thức tôi dậy đi mà, tôi sợ lắm, mệt mỏi lắm rồi, làm ơn đi.

Mẹ thấy tôi cứ đứng ở cửa dùng tay ôm ngực trái mà khóc thì vội vàng chạy tới ôm tôi nói:

- Nín đi con, có chuyện gì bình tĩnh nói mẹ nghe xem nào.

- Hạc Hiên bị bắt rồi, vì tội trốn thuế mẹ ạ.

- Trốn thuế, sao nó lại làm thế, luật pháp ở đây rất nghiêm đối với tội danh này.

Nghe mẹ nói tôi lại tiếp tục khóc, quả đúng là ở đây đối với tội trốn thuế xử phạt rất nặng. Chính vì thế nên tôi mới tìm đến mẹ, vừa khóc vừa hỏi:

- Mẹ, mẹ có quen ai làm về vấn đề này, có thể hỏi giúp con không, thật sự con lo lắm.

- Được rồi, được rồi, trước tiên con phải nín đi đã, phải thật bình tĩnh thì mới có thể nghĩ cách giải quyết được. Mẹ cũng có quen vài người, để lát mai mẹ hẹn gặp họ rồi thử nhờ họ xem sao. Mong là sẽ giúp được, sau này có chuyện gì thì nên nói sớm với mẹ, đừng có ôm khổ một mình như thế nghe không?

Đưa tay quyết ngang dòng nước mắt tôi đáp:

- Vâng con biết rồi, hay là mẹ gọi cho họ hẹn gặp luôn đi ạ.

- Bây giờ mẹ muốn con kể sơ qua về tình hình của Hạc Hiên để mẹ nắm được, khi gặp người ta mẹ còn biết mà nói chứ. Không nên nóng vội quá con ạ.

Tôi ngoan ngoãn kể cho mẹ nghe hết mọi chuyện, từ việc Hạc Hiên bị bắt hôm nào, số tiền là bao nhiêu, đến cả những lời mà luật sư Minh Trí nói với tôi nữa. Mẹ nghe xong thì thoáng thốt hỏi:

- Việc này liên quan đến cả con, có thật như thế không?

- Thì con có nghe luật sư nói thế, con cũng đang rối lắm đây. Bố mẹ anh ấy cũng nhờ hết những nơi có thể mà chưa có thông tin gì cụ thể cả. Tất cả còn đang trong quá trình điều tra.

Dường như cái thông tin tôi cũng sẽ bị liên lụy khiến mẹ tôi lo lắng vô cùng, bà hét đứng lên ngồi xuống, lại gọi điện trao đổi với ai đó. Mãi sau bà mới quay sang tôi nói:

- Mẹ hẹn gặp người ta vào tối nay rồi, hiện tại mẹ nghĩ con nên ở lại đây với mẹ. Con về đó một mình rồi lại lo lắng suy nghĩ mẹ không yên tâm.

- Thôi, con ở 1 mình quen rồi, ở đây có dựng con không thoải mái lắm.

Mẹ nghe tôi nói thì lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng cũng không nói gì. Ngồi cho đến khi nghe thấy tiếng dựng cùng hai em ngoài cổng tôi mới đứng dậy chào mẹ để ra về.

Suốt cả quãng đường về nhà tôi luôn lẩm nhẩm cầu xin ông trời cho mẹ có thể giúp được Hạc Hiên. Nhưng hình như ông trời lại bỏ quên lời cầu nguyện của tôi, nên tất cả những người mà mẹ biết đều nói như luật sư Minh Trí từng nói với tôi:

- Chỉ có thể giúp anh ấy nhận mức án nhẹ nhất trong khung hình đó, chứ không thể giúp gì hơn.

Vậy là mọi hy vọng lại sụp đổ, một tháng đã trôi qua mà đến ngay cả việc tìm người bào chữa cho anh tôi vẫn chưa chọn lựa nổi, chưa bao giờ tôi thấy bản thân mình vô dụng như lúc này cả.

Tôi nhớ anh, nhớ đến quên mất tìm gan, lâu lắm rồi tôi chẳng xa anh nhiều ngày như thế, không biết anh trong đó có khoẻ không, có ăn uống đầy đủ không, chắc anh cũng đang lo lắng nhiều lắm.

Bố mẹ anh cũng gần như suy sụp tinh thần, em gái anh thì cũng xin nghỉ học, trở về từ Mỹ để cũng bố mẹ nghĩ cách lo cho hai anh. Nhìn gia đình 5 người họ buồn khổ mà tôi thật sự thấy đau lòng.

Hàng ngày chị Lan vẫn điện thoại nói chuyện an ủi tôi, chị bảo nếu ở Việt Nam có lẽ sẽ dễ giải quyết hơn, chỉ tiếc là đây lại là Trung Quốc nên chị cũng chẳng thể giúp gì được.

Khi trong lòng bế tắc tôi chỉ biết tìm đến nơi cửa Phật, một mình tôi lang thang đến chùa Linh Ân để cầu nguyện cho anh. Tiếng tụng kinh, gõ mõ của các sư thầy quả thực cũng giúp cho tâm tôi bình yên đôi chút.

Nhưng cũng đâu thể trốn tránh hiện thực mãi được, hai tháng trôi qua, ngày hôm nay cũng có lệnh chính thức đóng cửa công ty TNHH Hiên Lăng, chứ không còn là giấy tạm dừng hoạt động nữa rồi. Thông tin về vụ việc cũng được báo trí và truyền thông nói đến rất nhiều, chứ không còn giữ kín vì đang trong thời gian điều tra nữa.

Tất cả mọi người có liên quan đến công ty đều được công an thuế triệu tập, trong đó có tôi. Cũng may anh một mực khẳng định do khi chuyển địa điểm công ty có thiếu vốn phải vay tiền tôi, nên hàng tháng gửi tiền vào tài khoản để trả nợ. Nên người ta cho tôi về để điều tra thêm.

Mọi bằng chứng về việc công ty của anh trốn thuế cũng đã được công an trình bày rõ ràng. Họ chỉ đang điều tra xem con số chính xác mà công ty anh đã trốn thuế kể từ khi thành lập là bao nhiêu để xét xử.

Những nơi cần nhờ tôi cũng đã nhờ, khoản tiền tôi cùng gia đình anh chi ra cũng chẳng nhỏ, nhưng kết quả vẫn chỉ nhận lại được những cái lắc đầu bất lực.

Không còn cách nào khác tôi đành phải trở về Việt Nam, ngày tôi đến chào tạm biệt, bố mẹ anh buồn lắm. Bác gái cứ nắm tay tôi mà khóc, còn bác trai thì bảo:

- Thời gian qua bác cũng hiểu chân tình của cháu với Hạc Hiên, nhưng giờ sự việc đã đến nước này thì cháu cứ yên tâm mà về Việt Nam, cháu vất vả vì nó quá rồi. Bác cảm ơn cháu nhiều lắm.

- Nếu có thông tin gì của anh ấy phiền bác báo cho con với, con cũng sẽ nhờ mẹ con hỏi thăm thêm tình hình của anh ấy. Con xin lỗi vì không thể cùng hai bác lo cho anh ấy được.

- Đừng nói thế, bác hiểu lòng con mà, con nhớ phải giữ gìn sức khoẻ đấy.

Bịn rịn chào hai bác tôi trở về chuẩn bị đồ đạc, để bay ngay trong đêm đó. Đón tôi tại sân bay không ai khác là chị Lan, thấy chị bao tui hơn trong lòng lại vỡ oà, chị em tôi cứ thế ôm nhau mà khóc nức nở, mặc kệ cho biết bao nhiêu người đi qua chỉ tro cũng chẳng bận tâm.

Khóc một lúc thấm mệt thì chị dắt tôi ra xe trở về nhà, ngồi trên ô tô của chị mà lòng tôi ngổn ngang trăm mối, tôi dặn chị:

- Chị đừng nói gì cho anh Long biết gì cả nhé, trước mắt cứ coi như em về chơi thôi.
- Uk tùy em, cứ về nhà chị đã rồi tính tiếp.

Cả nhà chị ai cũng biết tôi là người giúp chị tìm mối hàng buôn bán, nên những ngày đầu tôi về đây họ tử tế với tôi ghê lắm. Mẹ chồng chị sáng nào qua cũng mua đồ ăn sáng cho mọi người và cho cả phần tôi nữa. Bà con liên mồm khen tôi:

- Trời ơi con bé nó xinh xắn mà giỏi quá, thế đã có mối nào để mất chưa. Hay để bác làm mối cho, bác quen nhiều anh có gia thế, có điều kiện lắm.

Tôi gượng cười đáp:

- Dạ thôi con cảm ơn bác.

Rồi bác hỏi han đủ thứ nào là bên ấy chắc tôi mua được nhà riêng rồi, nào là tiết kiệm nhiều chưa, mẹ tôi bên ấy làm ăn tốt không, một câu, hai câu cũng đều nhắc đến tiền. Tôi thật sự chán ghét nhưng vì chị nên vẫn nhẹ nhàng trả lời cho phải phép.

Còn chồng chị thì mỗi lần về nhà đều bảo:

- Di Lệ lâu lâu mới về Việt Nam có muốn đi thăm thú đâu không anh làm tài xế miễn phí cho.
- Dạ có, anh có thể xé em về quê được không, em nhớ nhà quá.
- Quê à, để anh xem sắp xếp thời gian rồi báo em sau nhé.

Quê tôi chứ có phải đi đây đâu mà anh ta thay đổi thái độ nhanh đến thế, chắc anh ta coi thường quê nghèo nên thái độ chẳng. Tôi cũng chẳng thêm bận tâm, nghỉ ngơi 1 2 hôm cho lại sức tôi và chị cùng nhau về quê.

Căn nhà mái ngói lụp xụp ngày xưa của nhà bác cả đã được vợ chồng anh Hoàng phá bỏ, trên nền đất cũ ấy được anh xây dựng 1 căn nhà 3 tầng khá khang trang và đầy đủ tiện nghi.

Nghe thấy tiếng chó sủa, bác trai đi ra ngoài hiên nheo nheo đôi mắt đã mờ nhìn chúng tôi. Bác trai cũng già yếu nhiều rồi, thấy tôi bác cất tiếng hỏi:

- Sao lại về thăm này, thăm này về rồi thì tết có về được không Lệ?

Dù đang rất buồn nhưng vì không muốn ai biết chuyện nên tôi vẫn cố tỏ ra tươi cười đáp:

- Cháu về ăn bím bác luôn từ giờ đến tết đây.
- Bay chi khéo đùa.
- Con nói thật mà, có mình bác ở nhà thôi ạ?

Bác rót ít nước pha trà rồi trả lời:

- Uk, vợ chồng thằng Hoàng đi làm, còn mấy đứa nhóc đi học cả rồi, còn mình cái thân già này ở nhà đang buồn đây. May quá có 2 cô cháu gái đến thăm.

Chị Lan đi lấy đĩa sắp đồ thấp hương bác gái xong thì nói:

- Bác kêu buồn mà con rước lên Hà Nội chơi nhà con thì lại không chịu đi.
- Thôi bay ơi, tao sống ở quê quen rồi, lên đây xe cộ nhiều không quen. Lâu lâu chị em bay về thăm là mừng, là quý rồi.

Rồi bác quay qua hỏi tôi:

- Thế con lên Về Việt Nam từ bao giờ, công việc ở bên ấy ổn cả chứ, mà không dẫn cái anh chàng kia về ra mắt con định để đến bao giờ. Hăm tám, hăm chín tuổi đầu rồi đấy, lo mà lấy chồng đi đừng có suốt ngày mãi mê công việc nghe không?

Nhắc đến anh tôi lại thoáng buồn, gượng gạo nhìn bác trả lời:

- Con vẫn ổn bác ạ, bác dạo này thế nào, cái đầu gối có còn đau không. Mà thuốc cháu gửi về bác có uống đều không đấy?
- Đờ nhiều rồi, bây giờ đi lại được rồi, chứ mấy tháng trước tuyền phải chống gậy thôi. Công nhận cái thuốc ấy hiệu nghiệm thật đấy.

Ba bác cháu cứ thế ngồi hàn huyên đủ thứ chuyện đến khi mặt trời gần đứng bóng tôi mới bảo:

- Bác cho con mượn chìa khoá nhà ông bà, con chạy ù qua bên ấy thấp hương cho ông bà rồi còn về chuẩn bị cơm trưa ạ.
- À bác vẫn treo ở cái đình trên nóc đình màn kia kìa, bay qua đó lấy hộ bác.

Hai chị em tôi chào bác rồi rào chân bước đi trên con đường làng quen thuộc, con đường này trước đây là đường đất, mỗi trận mưa tới là lầy lội trơn trượt, nhưng từ khi cuộc sống của người dân quê khấm khá hơn, người ta cũng cùng nhau bê tông hoá đường làng nên việc đi lại khá sạch sẽ và thuận tiện.

Căn nhà mái ngói của ông bà tuy đã được chị Lan sửa sang lại nhiều nhưng vẫn chẳng thể xoá đi nét cổ kính với thời gian được. Nhẹ nhàng mở cửa bao nhiêu kỷ ức ngày ông bà còn sống lại ùa về, từng câu an ủi, từng lời dặn dò tôi đều ghi nhớ hết.

Chiều đó chị Lan trở lại Hà Nội luôn còn tôi thì ở quê thêm vài hôm thăm hỏi họ hàng cho khuây khoả. Phần vì đi đến đâu mọi người cũng hỏi thăm về anh khiến cho lòng tôi buồn hơn. Phần vì lo lắng cho tình hình của anh nên 2 ngày sau tôi trở lại Hà Nội, nhờ một vài người bạn làm Luật sư của chị tư vấn thêm về trường hợp của anh. Có điều pháp luật Việt Nam và Trung Quốc không giống nhau nên họ cũng chẳng thể nào tư vấn cho tôi cụ thể được.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Một tháng đầu nhà chồng chị đều nghĩ tôi về chơi, mãi sau này do vô tình nghe thấy tôi và chị nói chuyện họ biết được lần này tôi đang gặp chuyện mới trở về. Gần như ngay lập tức họ thay đổi hẳn thái độ với tôi, tôi biết nhưng mặc kệ, vì tôi muốn ở cạnh chị, có người trò chuyện cho tôi đỡ suy nghĩ.

Nhờ có thế tôi mới biết chị vất vả thế nào, trong gia đình tất cả công việc lớn nhỏ, từ đối nội, đối ngoại chồng chị đều phó mặc cả cho chị, anh ta không hề giúp đỡ chị bất kể việc gì.

Hàng ngày anh ta chỉ có nịnh nọt vợ để xin tiền sau đó lại đi chơi bởi đàn đúm. Nhìn cách nào tôi cũng chẳng thể nhận ra người mà năm xưa tôi tán tỉnh chị.

Mẹ chồng chị thì ngoài mặt lúc nào cũng tỏ vẻ yêu thương chị, nhưng thật tâm thì không như thế. Bởi vậy nên chị phải thuê tới 2 người giúp việc, 1 người lo việc nhà cửa, 1 người chăm cho cu Tít và phụ chị bán hàng. Vậy mà lần nào mẹ chồng chị cũng tỏ ý là thuê 2 người là tốn kém là lãng phí, bà muốn chị vừa chăm con vừa phải chạy đi chạy lại 3 cửa hàng để quán xuyến. Chưa kể đến việc còn phải đưa đón bé Ngọc Linh đi học nữa, quả là bao năm bà ấy vẫn vậy, chẳng bao giờ thương chị thật lòng.

Rất nhiều lần tôi góp ý với chị:

- Chị này, em thấy cuộc sống của chị như này là không ổn chút nào cả. Chị bây giờ làm ra kinh tế, hoàn toàn có thể lo cho cuộc sống của bé Linh và cu Tít đầy đủ. Tại sao lại cứ phải chịu nhẫn nhịn mãi như thế.
- Em chưa có con em không hiểu được đâu, hơn nữa chồng chị cũng thương chị nhiều mà. Em đừng nói thế đến tai anh ấy lại không hay.

Tôi tức giận gằn giọng hỏi chị:

- Chị cho rằng ba cái lời nịnh nọt để xin tiền chị là yêu thương, khái niệm yêu thương của chị chỉ đơn giản là dùng lời đường mật với nhau. Còn hành động như thế nào cũng được hay sao?

Chị chẳng thèm bận tâm đến lời tôi nói mà chỉ hờ hững đáp:

- Chừng nào em lập gia đình em sẽ hiểu
- Chị đừng cố chấp nữa được hay không?

Chị quay qua nhìn thẳng vào mắt tôi mà trả lời:

- Việc của chị, chị tự biết phải làm thế nào.
- Nhưng nhìn chị chịu khổ như thế em không chịu được.
- Lệ chị nói thế nào?

Tôi bất lực nhìn chị, dơ hai tay lên hàng sau đó trả lời:

- Được rồi, được rồi, em không nói nữa.

Chị thấy tôi có vẻ giận dỗi thì dịu giọng nói:

- Em giúp chị đi đón bé Linh sau đó cho con bé vào công viên chơi 1 lát hẵng về nhé. Hôm qua anh Long có hứa cho con bé ra đây chơi khi tan học, nhưng vừa rồi anh ấy nhận tin báo có việc đột xuất nên không về được. Em giúp chị nhé, hai dì cháu đi chơi chút cho thư thái đầu óc.

- Anh ta thì có việc gì ngoài cái việc đàn đúm chơi bời, mà sao anh ta nói gì chị cũng một mực tin không biết.

Chị nghiêm mặt nhìn tôi nói:

- Chị không muốn tranh luận thêm với em về việc này nữa đâu. Lần cuối cùng chị nhắc lại với em, chuyện gia đình chị, chị sẽ từ biết cách giải quyết.

Tôi thở dài mệt mỏi sau đó dắt xe ra khỏi nhà, lâu lắm rồi tôi chẳng đi dạo quanh hà nội như trước. Mọi thứ ở đây thay đổi nhiều quá, tôi chẳng còn nhận ra những khung cảnh xưa cũ trước kia nữa.

Nếu không dùng đếp google map chỉ đường, có lẽ tôi sẽ bị lạc ở chính giữa lòng Hà Nội, nơi mà tôi đã từng sinh sống suốt 5 năm liền.

Dừng ở cổng trường cấp 1 nhìn những đứa trẻ ríu rít nói cười mà tôi thấy lòng mình có gì đó xao xuyến. Chị còn chưa đầy 1 tháng nữa là đến tết, không khí ngoài đường cũng đã có phần náo nhiệt hơn.

Chẳng biết anh bên ấy thế nào, hàng ngày tôi vẫn gọi điện cho hai bác hỏi thăm về anh. Nhưng hai bác cũng chỉ biết chờ đợi, phải chờ đến qua tết, khi người ta mở phiên toà sơ thẩm thì mới có thể biết rõ tình hình được.

Bé linh thấy tôi cứ đứng thẩn người ra thì kéo tay tôi nói:

- Dì sao thế, đi thôi, nhanh không ra công viên hết kem bây giờ.

- Ok, bám chặt vào chúng ta lên đường nào.

Con bé cười tươi ôm chặt lấy eo tôi sau đó líu lo kể đủ thứ chuyện trên đời. Đúng là trẻ con, lúc nào cũng vô tư, hồn nhiên chẳng vướng bận điều gì.

Hai dì cháu cứ thế, thoải mái vui đùa đến khi thấm mệt thì trời cũng đã sẩm tối, nên đi lấy xe cùng nhau ra về.

- ----*-----*-----

Tôi tuy trở về Việt Nam nhưng vẫn giữ được mối liên lạc với bạn bè bên ấy nên vẫn có thể giúp chị nhập hàng. Chị cũng có một vài người bạn vẫn nhập hàng quen nên việc tôi trở về Việt Nam cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc kinh doanh của chị.

Hôm đó như thường lệ chị nhập hàng về, nhưng cậu nhân viên chuyên đi nhận hàng lại xin nghỉ. Chị có nhờ chồng chở chị ra đi lấy hàng, chẳng rõ do chờ lâu hay có xích mích gì mà khi trở về tôi thấy anh ta chửi chị thậm tệ.

Xe dừng trước cổng anh ta vội vàng lôi chị ra khỏi xe, sau đó xô ngã nhào xuống đất. Như chưa hả cơn giận anh ta cứ thế lao đến mà đấm, mà đá vào người chị. Tôi vì bất ngờ và đang bế cu Tít nên không phản ứng kịp. Còn mẹ chồng chị thì đứng đưng coi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vội vàng đặt cu Tít xuống tôi chạy tới hảy anh ta ra để đỡ chị dậy, vừa đỡ tôi vừa nói:

- Có chuyện gì thì hai vợ chồng ngồi lại nói chuyện với nhau, sao lại động tay động chân ngay trước mặt con cái thế này.

Vậy mà anh ta trợn trừng mắt lên, chỉ tay vào mặt tôi mà quát:

- Chuyện gia đình người khác thì đừng có xen vào.

- Chuyện gia đình anh, nhưng anh đang đánh chị, tôi không thể để yên được.

- Mà đừng để đến lúc tao táng cho vỡ mặt ra nhé con ranh, cút ra ngoài kia.

Tôi gần như phát điên với câu nói đó của anh ta, chị là người mà tôi yêu thương nhất. Bình thường nhìn chị khóc thôi tôi đã đau lòng rồi, vậy mà lần này còn tận mắt chứng kiến cảnh anh ta chửi bới đánh đập chị. Làm sao mà tôi có thể nhẫn nhịn được, chưa kể đến việc anh ta hèn hạ đánh vợ mà còn lớn tiếng thách thức tôi. Tôi tức giận chỉ vào mặt anh ta

- Mà là thằng hèn, thằng khốn nạn nên mới ra tay đánh vợ, chị tao bao năm qua vất vả làm lụng, lo cho mày đủ thứ, hầu hạ, dạ vâng nhà mày mà mày không biết tôn trọng. Hết lần này đến lần khác mày đánh đập chị tao, hôm nay nhất định tao không để cho mày làm tổn thương chị tao nữa đâu.

- Mày không để yên thì mày định làm gì tao, mày ngon mày nhào vào đây xem tao có đập chết con mẹ mày luôn không nào.

Cu Tít thấy ồn ào thì sợ hãi khóc thét lên, con bé Linh cũng từ trong nhà chạy ra méo máo nhìn mọi người. Chị xót con nên lết từng bước đau đớn lại dỗ dành chúng nó. Lúc này một bác giúp việc cũng chạy vội ra cùng với chị ghì lũ nhỏ, nhưng do chúng đang hoảng sợ nên nhất quyết bám chặt lấy mẹ.

Mẹ chồng chị chẳng may mây để tâm đến cháu, quay qua quát bác giúp việc vào nhà làm, sau đó còn chạy lại đổ thêm dầu vào lửa:

- Chuyện nhà anh chị thì để anh chị tự giải quyết, xưng hô với anh rể là mày tao như thế là không được.

Rồi bà ta quay sang con trai mình, nói bằng giọng điệu mỉa mai nhất có thể:

- Cũng không trách được chị em nó con ạ, chúng nó không có cha, có mẹ ở bên dạy dỗ nên mất dạy là điều đương nhiên. Con đừng tức giận làm gì cho một người.

Tôi đã từng vì chị mà gượng ép tôn trọng bà ta, nhưng giây phút này trong lòng tôi chỉ toàn là khinh bỉ. Nhìn thẳng vào mắt bà ta tôi đồng dạng nói:

- Bác nhìn con trai bác xem có giống 1 con người có học không, người có học không bao giờ người ta ra tay đánh vợ đâu bác. Mà chỉ có những cái loại đầu đường xó chợ, loại cận bã của xã hội mới hành xử 1 cách khốn nạn như thế thôi ạ.

Bà ta bị tôi nói mỉa thì mặt tím đen lại, thẳng con trai bà ta cũng định lao đến tôi mà đánh. Chị thấy thế thì chạy lại đứng giữa ngăn chông lại khóc lóc nói:

- Mẹ, con xin lỗi mẹ, nếu em gái con nó có nói gì không phải thì mẹ bỏ quá cho con bé. Anh cũng đừng để bụng, mấy nay con bé có chuyện buồn nên thế, em xin anh đừng làm các con sợ thêm nữa.

- Tốt nhất mày nên dạy lại con em mày cho tử tế, đừng để tao điên lên tao đập cho lại đồ tại số nghe không?

Đến nước này thì tôi chẳng thể nào mà nhịn thêm được nữa, chính vì chị tôi nhịn nhục nhiều quá nên họ mới quen thói mà bắt nạt chị. Nhất định hôm nay tôi phải thay chị đòi lại công bằng. Không thể để người mà tôi thương yêu nhất phải sống trong cái cảnh địa ngục trần gian này mãi được.

- Tại sao chị phải xin lỗi khi em không hề nói gì sai, còn anh nữa tôi nói cho anh biết, nhờ ai nhờ ại bố mẹ anh mới có cái nhà đẹp thế như bây giờ, nhờ ai mà anh mới được ở trong nhà cao cửa rộng. Không biết ơn lại còn định cắn càn à?

BỐP

Một cái tát như trời giáng lên mặt tôi khiến cho tôi mặt mày xây xẩm cả lại. Lực đánh của anh ta mạnh đến thế mà thời gian qua chị vẫn liên tục phải nhận hay sao. Càng nghĩ càng giận, tôi rút luôn chiếc dép dưới chân mà đập tới tấp vào người anh ta, vừa đánh vừa chửi:

- Cái loại cô hồn chắc đáng, cái loại mày ra đường thì cũng bị xe tông chết, mà chết rồi cũng không có chỗ chôn. Tao nói cho mày biết chị tao vì con nên mới phải nhẫn nhịn chịu đựng mày. Chứ riêng tao, tao không nhịn nhục đâu, hôm nay mày đánh tao nhất định tao sẽ kiện mày tội bạo lực gia đình.

Anh ta định đánh lại tôi, nhưng khi nghe đến việc tôi nói sẽ kiện thì hơi chần chừ. Mẹ chồng chị thấy con trai bị đánh thì chạy vội đến giữ tay tôi chửi:

- Cái con mất dạy này mày đánh con bà à, con mẹ mày nó đi đánh đi nó để ra chúng mày. Rồi nó lại vất bỏ chúng mày để theo trai, cái lũ không cha không mẹ dạy dỗ như chúng mày chỉ rặt một lũ mất dạy thôi. Mày đánh con bà này, đánh này, đánh này.

Cứ mỗi chữ đánh này là bà ta lại nhéo vào người dôi đau điếng. Tôi không tức vì bị đau mà tức vì bà ta dám sỉ nhục mẹ tôi. Lại còn nói chúng tôi vô học, mất dạy. vì thế nên tôi đẩy mạnh bà ta một cái, bà ta lao đảo rồi ngã nhào ra đất.

Chồng chị thấy mẹ bị ngã thì lao tới đập mạnh vào người tôi, khiến tôi cũng ngã lăn lông lốc ra sàn. Con đau từ cú đập, cộng với cú ngã đập đầu xuống đất làm cho tôi không đứng dậy nổi.

Mọi thứ xảy ra nhanh đến nỗi chị đứng đó nhưng chẳng kịp thốt lên lời nào, một tay bế cu Tít, một tay ôm bé Linh đang gào khóc, mà chị ngơ ngàng.

Mẹ chồng chị thấy tôi ngã thì chạy vội đến ấn đầu tôi xuống đất rồi gào lên:

- Đánh nó đi con, đánh chết nó đi, đánh cho chừa cái thói hỗn láo của nó đi. Đánh thật mạnh vào, tội vạ đâu mẹ chịu cho.

Anh ta thấy mẹ khích lệ thì càng hăng máu lao vào tôi mà đấm đá toí bời. Tôi cứ thế oằn mình mà chịu đau, chiếc điện thoại ở túi quần cũng vì thế mà rơi ra. Hắn ta cúi xuống nhặt, nhìn thấy bức hình tôi và Hạc Hiền ôm nhau cười rạo rờ thì cười khẩy nói:

- Mày cũng giống con mẹ mày thôi, sang bên ấy đi đánh đi nên bây giờ mới về đây mà trốn chui trốn lủi.

Dứt câu nói anh ta cũng thẳng tay ném chiếc điện thoại của tôi vào góc tường. Chiếc điện thoại đập mạnh vào tường rồi nảy ra, rơi xuống đất vỡ tan. Món quà kỉ niệm của tôi và anh mà hắn ta dám phá hỏng, bao nhiêu tin nhắn, bao nhiêu kỷ niệm của tôi và anh ở cả trong đó.

Lúc này chị tôi mới gỡ tay được lũ trẻ ra để chạy đến bên tôi, chị quỳ xuống lấy thân người đỡ che chắn cho tôi. CHồng chị thấy chị tới thì càng hăng máu mà đập mạnh hơn, tôi nhìn thấy rõ gương mặt chị đang nhăn lại vì đau đớn. nhưng vẫn cố van xin:

- Em xin anh, em xin anh, anh tha cho con bé đi mà, anh đánh thế con bé sẽ chết mất. Mọi chuyện là do em, do em sai, em xin lỗi anh.

Anh ta đập thêm mấy cái rồi bỏ đi, mẹ chồng chị thấy thế cũng thả tay tôi ra thản nhiên đi về, còn không quên ném cho tôi câu nói:

- Cho đáng đời cái lũ ngu, chị em mày mà có chết cũng chả có ai khóc đâu.

Chị khóc, tôi khóc, hai đứa trẻ bên kia ngồi trong lòng giúp việc cũng đang gào khóc, khung cảnh lúc này thật không thể chỉ diễn tả bằng hai từ thể lương cho được.

Chị cứ thế quỳ dưới chân tôi mà khóc, khóc trong đau đớn quằn quại. Tôi biết chị từng bị anh ta đánh rất nhiều lần, có lần khi chị chưa làm ra kinh tế, anh ta đánh xong đuổi chị ra ngoài ngay trong đêm. Bố mẹ chồng chị biết nhưng chẳng ai khuyên can một lời, họ cứ thế ở trong phòng. Mặc kệ chị đang một mình ôm bé Linh mới hơn 1 tuổi ngoài trời đông giá rét.

Lần ấy chị phải đến nhà 1 người bạn học chung đại học xin nhờ tá túc, và cũng chính người bạn đó đã kể lại cho tôi.

Tôi điện về hỏi thì chị một mực chối rằng, do đi chơi mà quên không mang chìa khoá, chồng và bố mẹ chồng đi vắng nên mới phải qua đó ngủ nhờ. Tôi biết chị vì muốn cho bé Linh có đầy đủ yêu thương của cả bố và mẹ nên mới chấp nhận chịu đựng.

Từ bé chị em tôi đã sống trong sự thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, và cũng vì thế mà từ bé đến lớn chúng tôi quen với việc luôn phải nhẫn nhịn để sống. Chưa từng có ai dạy cho chị cách bảo vệ bản thân, cũng như phải làm như thế nào mới thật sự mang lại hạnh phúc cho con. Chị cho rằng đời chị thêm hơi ấm của cha của mẹ nên mới chịu bao khổ cực, vậy nên dù có đau đớn đến mấy chị vẫn cố gữ cho con có đủ cha, đủ mẹ cạnh bên.

Tôi từng nghĩ có lẽ do chị quá nhẫn nhịn nên anh ta cũng như mẹ anh ta mới ngày càng quá đáng như thế. Nếu ngay từ đầu chị mạnh mẽ, ngay từ đầu chị cương quyết chống lại thì chắc mọi chuyện chẳng thể nào đi xa đến thế này.

Trách họ, nhưng tôi cũng trách cả chị vì sự nhu nhược ngu ngốc ấy, chẳng biết nhìn hai đứa bé đang sợ hãi, run rẩy trong lòng mẹ, chị có hiểu ra không. Hay vẫn mãi chấp niệm cái suy nghĩ hi sinh cho con.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sau khi bình tĩnh lại, tôi giục chị đến bệnh viện kiểm tra, ban đầu chị không đi nhưng vì tôi bắt ép nên miễn cưỡng giao con cho giúp việc mà đi. Tại bệnh viện thấy tôi yêu cầu bác sĩ giám định thương tật cho cả 2 chị em thì chị ngỡ ngàng lắm. Chị biết tôi định làm gì nên nói:

- Lệ nghe chị, bỏ qua chuyện này đi được không?
- Tất cả mọi thứ em đều có thể nghe chị, riêng chuyện này thì không.
- Em thương chị, thương 2 cháu thì bỏ qua được không em.

Tôi kiên định nhìn chị đáp:

- Em nói rồi, không, nhất định là không, chuyện này em chắc chắn sẽ làm tới nơi, tới chốn. Em không thể nhịn nhục như chị được, càng không thể để cháu em hàng ngày phải chứng kiến cái cảnh bố và bà nội đánh đập chửi bới mẹ được.

Chị nghe tôi trả lời thì giận dữ bỏ về, chỉ còn lại một mình tôi ở bệnh viện chờ đến lượt khám. Trong lúc chờ đợi tôi lôi chiếc điện thoại vỡ nát ra mà ngắm nhìn, lúc này tôi nhớ anh, nếu anh ở đây nhất định sẽ không bao giờ để tôi phải chịu uất ức như thế đâu.

Ở bên ấy chẳng biết anh có nhớ tôi không, tôi muốn gọi sang bên ấy hỏi thăm tình hình anh qua hai bác mà chẳng thể. Chiếc điện thoại là thứ duy nhất giúp tôi biết được tình hình về anh cũng bị hấn ta đập vỡ.

Món quà anh tặng, mà tôi chẳng thể giữ, từng khung hình, từng đoạn tin nhắn yêu thương mà tôi vẫn mò ra xem mỗi khi nhớ anh chẳng còn. Rồi đây mỗi khi nhớ anh tôi biết phải làm gì cho người nổi nhớ đây.

Tôi cảm hận anh ta, bất kể chị có giận tôi, có ghét tôi nhất định tôi vẫn sẽ kiện anh ta. Để cho mẹ con anh ta hiểu được, chà đạp chị em tôi cái giá phải trả như thế nào.

Tôi tức giận nghiêng rằng khiến cho vết thương lại nhói lên đau điếng, chị nhu nhược nhưng tôi thì không. Nhất định tôi phải mạnh mẽ, mạnh mẽ để bảo vệ bản thân, mạnh mẽ để bảo vệ chị và các cháu, và mạnh mẽ thì mới có thể hy vọng giúp cho anh được.

Nghĩ vậy nên tôi đi thẳng vào phòng bác sĩ nói chuyện, sau một hồi trao đổi thì bác sĩ đưa cho tôi 1 giấy xác nhận tỷ lệ thương tật là 12%. Cầm chắc kết quả trong tay ngay lập tức tôi gọi xe đến phòng luật sư gần nhất.

Chỉ mất khoảng 10 phút xe đã dừng trước cửa văn phòng luật “Ánh sáng công lý”.

Nghe tôi trình bày, luật sư Tùng có nói:

- Theo điều 104 trong bộ luật hình sự có viết, người nào cố ý gây thương tích hoặc gây tổn hại cho sức khỏe của người khác mà tỷ lệ thương tật từ 11% đến 30% thì bị phạt cải tạo không giam giữ đến 3 năm hoặc phạt tù từ 6 tháng đến 3 năm.

- Tỷ lệ thương tật của tôi là 12% nhưng tôi muốn anh ta phải đi tù thì cần những thủ tục gì thưa luật sư?

- Theo như những gì bạn kể thì anh ta đã phạm tội bạo lực gia đình, cố tình phá hủy tài sản riêng của bạn, đặc biệt là tội cố ý gây thương tích. Nếu bạn thuyết phục được chị gái mình đứng ra tố cáo chắc chắn với những tội danh trên anh ta sẽ phải ngồi tù.

Tôi biết chắc chắn chị sẽ chẳng bao giờ đứng ra mà tố cáo anh ta, vậy nên lo lắng hỏi:

- Vậy nếu chị gái tôi không tố cáo thì với những tội danh trên anh ta có thể đi tù hay không, hay chỉ phạt cải tạo không giam giữ.

- Cái này thì tôi không giám chắc, còn phải phụ thuộc vào lời khai từ phía bên anh ta để toà làm căn cứ xét xử.

- Luật sư, trăm sự tôi nhờ ông, tốn bao nhiêu cũng được, nhất định tôi phải bắt anh ta đi tù, có như vậy thì mẹ con anh ta mới tinh ngộ được

Sau đó luật sư còn tận tình hướng dẫn cho tôi các thủ tục và cùng tôi đi đến công an nộp đơn tố cáo.

Xong xuôi mọi thứ trời cũng đã tối, tôi chẳng muốn đối mặt với anh ta nhưng vẫn phải trở về. Nhưng hình như tôi lo xa quá, bởi anh ta đi từ lúc đó vẫn chưa về, chị bảo sau mỗi lần đánh nhau anh ta sẽ đi thâu đêm không về.

Thấy gương mặt bầm tím của tôi chị Lan cũng xót xa lắm

- Em sao rồi, còn đau lắm không?

- Em đỡ rồi, thế còn vết thương của chị, mà lúc nhóc ngủ cả rồi à?

- ừ, chắc do lúc sáng khóc nhiều nên mệt ngủ từ sớm rồi, em ăn uống gì chưa?

Tôi nhìn chị 1 lát rồi dần dần nói:

- Chị, em mới kiện anh ta về tội bạo lực gia đình và cố ý gây thương tích.

Chị sững sờ nhìn tôi, hình như chị sốc lắm, chị không nghĩ là tôi làm thật nên lắp bắp hỏi lại:

- Em. em... nói gì cơ?

- Em nói em đã gửi đơn kiện anh ta rồi, nếu được chị có thể cùng em đứng ra tố cáo không?

- Em điên rồi, điên thật rồi, tại sao em có thể làm như thế được, tại sao lại không nghe lời chị, em có biết em làm như thế là đang đẩy hôn nhân của chị đến bờ vực tan vỡ hay không?

Tôi đã đoán trước được phản ứng của chị nên cũng không quá ngạc nhiên, nhưng lại chẳng thể giải thích cho chị hiểu. Cái sự cố chấp, nhẫn nhịn đến ngu ngốc nó đã ăn vào máu chị rồi. Không thể nào chỉ 1 2 câu mà chị hiểu ra được, tôi chỉ có thể bất lực nói:

- Em không điên, em chỉ làm những gì mà em nghĩ là tốt cho chị thôi.

Chị gần như hét vào mặt tôi:

- Nếu em muốn tốt cho chị thì đi rút ngay đơn về, nếu em thương cháu muốn chúng có đủ tình thương thì tốt nhất em nên để chị tự giải quyết.

- Xin lỗi chị vì lần này em không thể nghe lời chị được, ngày mai em sẽ dọn ra ngoài sống, còn bây giờ em đi ngủ đây.

- Lệ, đứng lại, đứng lại nghe chị nói đã

Tôi mặc kệ chị chẳng buồn giải thích, ngày hôm nay với tôi đã quá mệt mỏi rồi. Tôi cần nghỉ ngơi sau lấy lại sức để ngày mai chuyển nhà.

Vốn cứ nghĩ ở đây để có chị có em cho vui vẻ quây quần, nhưng tôi đã sai mất rồi, có lẽ sự quyết định ở nhờ gia đình chị đã khiến chị bị chồng và gia đình chồng làm khó. Buồn lắm nhưng tôi vẫn phải nhất quyết chuyển đi.

Lúc tôi xách va li đi chị khóc nhiều lắm, nhưng mà tôi nghĩ kĩ rồi, tôi ở lại chỉ làm chị khổ thêm. Vậy nên ra ngoài sống là tốt nhất, tôi thuê 1 căn trung cư nhỏ cách nhà chị khoảng 3km. Thật ra tôi có thể mua luôn căn chung cư này, nhưng tôi không muốn vì muốn để dành tiền khi cần còn có thể lo được cho anh.

Một mình gặm nhấm nỗi buồn mới thấy nó kinh khủng như thế nào, một đêm dài tôi chỉ nằm khóc mà nhớ về những kỷ ức bên anh. Chiếc điện thoại kia tôi cũng đem đi sửa, nhưng đến ngay cả những người thợ cũng không dám chắc có thể sửa được nó. Họ khuyên tôi nên mua 1 chiếc mới thay vì tốn tiền sửa chữa chiếc này. Nhưng tôi vẫn quyết sửa, tôi không thể nào vứt bỏ món quà của anh được, nhất định tôi sẽ dùng nó để chụp lại khoảnh khắc tôi và

anh cùng đoàn tụ.

Họ gật đầu làm theo yêu cầu của tôi:

- Sửa cũng được nhưng hỏng nặng thế này sẽ lâu và tốn kém đấy chị gái nha.

- Ok, bao nhiêu cũng được chỉ cần sửa được là được. Còn giờ tôi muốn mua 1 chiếc điện thoại khác dùng tạm trong thời gian sửa nó.

Tôi theo chân anh ta ra tủ trưng bày, chọn đại 1 chiếc phù hợp với nhu cầu sử dụng của bản thân hiện tại. cầm chiếc điện thoại mới trong tay mà sao tôi cứ cảm giác trống rỗng, lúc này đây tôi cần lắm 1 lời an ủi, 1 chiếc ôm vỗ về nhưng lại chẳng biết gọi cho ai để tâm sự.

Một đêm dài cũng nặng nề trôi qua, vậy là tôi đã rời nhà chị được 2 ngày rồi, ngoài kia không khí tết cũng đang ngập tràn khắp nơi, còn tôi vẫn một mình cô quạnh nơi này.

Phải tới gần sáng tôi mới khó nhọc chợp mắt được 1 lát, thì bất ngờ điện thoại reo, tôi khó chịu nghe máy, là tiếng của mẹ anh:

- Lệ ơi, con ơi, Hạc Hiên, Hạc Hiên đã có quyết định ngồi tù rồi con ơi, chiều nay người ta nó sẽ chuyển nó đi thi hành án.

Cộp

Tiếng chiếc điện thoại rơi khô khốc trên sàn nhà, tôi tỉnh hẳn ngủ, vội vàng lấy ví gọi xe ra sân bay, làm thủ tục bay chuyển sớm nhất đến Chiết Giang, nhất định tôi phải gặp anh, nhất định phải cứu được anh. May mắn cho tôi vì có 1 chuyến 45 phút nữa sẽ cất cánh.

Ngồi trên máy bay mà lòng tôi như có lửa đốt, lo lắng sợ hãi khiến cho tôi cứ khóc nức lên từng hồi, người bên cạnh ái ngại đưa cho tôi hộp khăn giấy rồi hỏi:

- Bạn sao thế?

Có 1 người hỏi han lại càng khiến tôi tủi thân hơn, cứ thế tôi lại càng khóc to hơn, khiến cho anh ta không hiểu mình đã làm sai điều gì mà tôi lại khóc ngày 1 lớn.

Mọi người ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía tôi, nhưng tôi chẳng quan tâm, cái tôi quan tâm bây giờ chỉ có anh, hy vọng tôi sẽ tới kịp trước khi anh bị đưa đi.

Máy bay hạ cánh tôi lại tất tả tới nơi anh bị tạm giam trước đấy, trước mắt rồi là anh đang bị 2 người mặc quân phục công an kéo đi, phía sau là bố mẹ anh đang gào khóc.

Mới mấy tháng không gặp mà anh của tôi khác quá quá, râu ria mọc dài lồm chồm, tóc tai cũng lồm xồm cả rồi. Anh gầy và hốc hác khiến cho tôi không khỏi xót xa, tôi cứ thế lao đến mà ôm chặt anh, nhưng lại bị hai người công an khác kéo ra xa.

Chẳng để cho tôi được chạm vào anh thêm một lần nào nữa, họ cứ thế, tàn ác đem anh đi xa tôi.

Hoảng loạn, đau lòng, sợ hãi cứ thế quỳ xuống mà khóc, mà gào tên anh. Anh cũng cố gắng ngoái lại nhìn tôi mà khóc, hình như anh nói gì đó nhưng những tiếng gào khóc của bố mẹ anh, của bản thân tôi khiến tôi chẳng thể nghe nổi anh muốn nói điều gì.

Chiếc xe đang gần khép cửa, bất ngờ tiếng chuông cửa reo khiến tôi thoát ra khỏi cơn mơ. Sờ tay xuống gối ướt đầm lúc này tôi mới hoàn hồn, hoá ra tất cả chỉ là mơ, một cơn mơ buồn.

Một nhọc tiến ra mở cửa, là chị đến, tôi đã biết chắc sẽ sớm có cuộc gặp này. Chị đến đây tìm tôi đồng nghĩa anh ta đã nhận được giấy triệu tập của công an, mọi thứ lâu hơn tôi nghĩ.

Chị và tôi ngồi đối diện nhau nhưng chẳng ai nói với nhau câu nào, tôi thì còn đang bị những dư âm của cơn mơ chưa thoát ra được, còn chị đang nghĩ gì tôi cũng chẳng rõ.

Trầm ngâm 1 lúc lâu thì chị cất tiếng:

- Lệ, chị biết trong lòng em đang giận anh Long, nhưng em có thể..

- Có thể vì chị, vì các cháu mà bỏ qua phải không, vậy em nói luôn là không thể, chị đừng nói thêm mất công. Nếu chị đến đây chỉ nói chuyện này thì chị có thể về được rồi.

Chị sụt sùi khóc nói:

- Không phải chị chưa từng hận anh ấy, cũng không phải chị chưa từng nghĩ đến việc ly hôn, nhưng nhìn hai đứa con chị lại mềm lòng. Chị chỉ có một mong ước cho chúng lớn lên trong đầy đủ yêu thương của bố, của mẹ mà thôi.

- Thằng tít còn nhỏ thì không nói đến, nhưng còn con bé Linh nó đã đủ lớn để nhận thức mọi thứ xung quanh. Cho cho rằng hàng ngày nó phải chứng kiến cảnh bố chửi bới đánh đập mẹ thì nó sẽ hạnh phúc. Liệu rằng sau những câu mà bà nội đây nghiền mẹ nó thì nó có thể vô tư hồn nhiên được hay

không?

- Chị biết, chị biết sau mỗi lần ấy con bé tổn thương nhiều lắm, nhưng so với đau khổ mà chị em mình phải chịu khi sống cảnh không cha không mẹ thì sẽ chẳng thể bằng được đâu.

- Đây là do chị em mình bị mẹ bỏ rơi, bị ông ta chối bỏ, còn lũ nhóc nó vẫn có chị bên cạnh yêu thương chăm sóc. Em nghĩ về mặt kinh tế chị thừa khả năng lo cho chúng, còn tình cảm thì tất nhiên nếu nhận được đầy đủ yêu thương từ cả bố và mẹ thì sẽ hạnh phúc. Nhưng chị nhìn đi, anh ta ngoài thời gian chơi bời đàn đúm, và đánh đập chị ra thì có mấy khi dành thời gian cho các con hay không? Nếu anh ta thương chúng sẽ không bao giờ ra tay với chị trước mặt các con. Sống với 1 người bố vô tâm như thế, thì cũng có khác gì không có bố đâu. Mà có khi không có bố lòng chúng nó còn đỡ tổn thương hơn nhiều đấy.

Tôi càng nói, chị càng khóc, nhưng tôi vẫn phải nói, nói để mong cho chị hiểu ra, vậy mà chị vẫn cố chấp nói trong tiếng nấc:

- Em cũng từng lớn lên trong cảnh thiếu thốn tình cảm mà em lại nói thế. Còn chị, chị sợ lắm những đêm vắng một mình, sợ những trận đòn roi, sợ cả sự dằn vặt, soi mói, của người đời. Tuổi thơ chị thêm lắm 1 cái ôm, 1 lời cưng nựng em biết không. Chị đã từng trốn sau đồng rơm khóc chỉ vì nhìn thằng Luân nhà bác Lợi được bố bế lên quay vòng vòng khi nó được điểm 10. Còn chị em mình, năm nào cũng có giấy khen, nhưng mà tờ giấy khen của chị, ngoài chị ra, chưa ai ngó đến 1 lần em có biết không?

Tôi biết, tôi biết cả chứ, cái tuổi thơ ấy vẫn còn in hằn trong ký ức của tôi kia mà. Nhưng chị đang lằm lằm giữa 2 sự việc. Một đằng là chúng tôi bị bỏ lại phải đi ở nhờ nhà bác, một đằng là các con chị có chị yêu thương đùm bọc. Chị thừa sức lo cho chúng nó lớn lên thành tài cơ mà.

Ôm chị vào lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho chị tôi hỏi:

- Chị đã bao giờ hỏi bé Linh muốn sống cuộc sống như thế nào chưa, đã bao giờ chị nghe con bé tâm sự về cảm nhận của nó, hay mong ước của nó chưa. Không có cha mẹ là bất hạnh, nhưng có cha có mẹ cạnh bên, mà cha mẹ vô tâm thì bất hạnh cũng không kém đâu chị. Không phải cái gì đủ đầy cũng là tốt, em khuyên chị nên về hỏi con bé trước khi quyết định.

- Chị, chị... con bé nó còn nhỏ, nó còn chưa hiểu hết được thế nào là được là mất, còn chưa hiểu hết sự đời, làm sao hỏi nó được. Chị là mẹ, không lẽ chị để con bé khổ.

Tôi biết chị là một người bảo thủ, cố chấp nhưng không thể nghĩ chị lại ấu trĩ đến mức ấy. Hình như ngoài kia có không ít người có cái lối suy nghĩ giống chị, bởi thế mới vô tình đẩy gia đình đến bị kịch.

Nhìn cánh ánh mắt tha thiết van xin của chị tôi đã đôi chút mềm lòng thì ngoài cửa vọng vào tiếng đập cửa ầm ầm của ai đó. Ở đây ngoài chị ra làm gì có ai biết nơi tôi sống, xung quanh đây tôi cũng chẳng quen ai. Vậy ai mất lịch sự tới mức chuông bên cạnh không bấm mà lại đứng đập cửa lớn như thế.

Mang một bụng thắc mắc ra mở cửa, còn chưa kịp nhìn xem trước mặt mình là ai, thì bên má đã bỏng cháy vì cái tát bất ngờ.

Một tiếng “Bốp” chất chứa vang lên khiến tôi choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chưa kịp định thần thì lại nghe tiếng một người đàn ông nạt nộ:

- Con chó này mày thích gây sự đúng không, mày thích gây sự tao gây sự cho mày xem.

Nói rồi người đàn ông đó lao đến túm tóc tôi giật ngược lên mà tát liên tiếp vào mặt tôi. Trong nhà chị Lan cũng vội vã chạy ra hét lớn:

- Bỏ con bé ra, em xin anh bỏ con bé ra đi mà, anh không được làm như thế với con bé.

Thế là tôi không cần phải căng mắt ra nhìn người trước mặt cũng biết đó là ai, vốn dĩ tôi đã có chút mềm lòng sau khi nói chuyện với chị. Vốn dĩ đã định sau khi chị về tôi cũng sẽ đi rút đơn, nhưng chính anh ta, chính ta lại một lần nữa đẩy sự việc đi quá xa.

Anh ta thấy chị thì dừng tay và chỉ thẳng vào mặt chị tôi chửi:

- Cả con khốn này nữa, mày nuôi nong tay áo, nuôi cáo trong nhà, để bây giờ nó quay lại cắn tao đây này mày thấy chưa. Tao đã bảo với mày bao nhiêu lần là đuổi nó ra ngoài sống đi, cái loại sa cơ lỡ vận giữ trong nhà chỉ mang họa thôi mà mày không nghe. Bây giờ mày sáng mắt ra chưa?

Nhân cái lúc anh ta mãi chỉ chửi bới tôi đã nhanh tay gỡ được tóc mình ra và đứng lùi về phía sau mấy bước. Hai bên mép đang có chút máu rỉ ra nhưng tôi không thèm lau, cứ để nguyên đó lát còn có bằng chứng để tố cáo anh ta vào tù.

Nhìn chị mặt cắt không còn giọt máu mà tôi thấy giận chị ghê gớm, chỉ nhu nhược nên anh ta mới có thể lấn lướt như thế.

Càng nhìn càng giận nên tôi hét thẳng vào mặt anh ta rằng:

- Một là mày ra ngay khỏi đây, hai là tao gọi bảo vệ sau đó kiện mày thêm tội xâm phạm chỗ ở của người khác.
- Mày giỏi mày kiện đi, mày kiện cho tao xem, cái loại sa cơ như mày mà đòi đấu lại với tao được á, tính mạng đi cung, đây là Việt Nam chứ không phải Trung Quốc đâu mà mạnh mẽ. Tao điên lên tao lại và cho vỡ mồm bây giờ.

Biết tôi thân gái sẽ chẳng thể nào đấu lại với anh ta, còn chị chắc chắn cũng chẳng có gan mà đánh anh ta. Vậy nên tôi nhanh chân chạy vào phòng ngủ, chốt cửa lại sau đó gọi bảo vệ lên giải quyết.

Chưa đầy 5 phút sau 2 anh bảo vệ lực lưỡng đã có mặt, nhìn thấy họ anh ta còn lớn tiếng chửi:

- Lại mấy cái con chó trông nhà này hả, tao đến nhà em vợ tao chơi đấy thì làm sao?
- Chúng tôi đã nhận được thông báo của chủ nhà về việc xâm nhập bất hợp pháp của anh, yêu cầu anh ngay lập tức rời khỏi đây.

Một anh bảo vệ đã dùng giọng nói đanh thép của mình để nói chuyện, vậy mà anh ta vẫn căng căng cái mặt thách thức:

- Bỏ mày đi đâu, sao nào?
- Vậy thì xin lỗi anh chúng tôi phải dùng đến biện pháp không ché.

Nói dứt câu hai anh bảo vệ ngay lập tức tiến tới khoá tay anh ta và kéo đi, dường như anh ta vẫn chưa hiểu ra nên vẫn cố ngoái lại chửi:

- Con đi, mày nhớ lấy, mày chưa xong với bố mày đâu con ạ.

Tôi không bận tâm tới anh ta lắm, điều tôi lo lúc này là lát nữa về nhà chị sẽ bị anh ta làm khó. Nhìn chị đang đứng bám vào mép cửa lo lắng, run rẩy, tôi lại thấy thương chị. Có khi nào tôi đã làm sai rồi không?

Nhưng chuyện đã lớn đến thế này nếu tôi im lặng bỏ qua nhất định anh ta sẽ ngày càng quá đáng. Vốn dĩ anh ta nghĩ tôi xa cơ, không có tiền, có thể, không nhờ và được gì nên định trở mặt. Anh ta định dùng tiền để bịt miệng thiên hạ thì có lẽ anh ta đã nhầm, anh ta thích đấu nhất định tôi sẽ đấu tới cùng.

Thở dài một hồi, tôi nhẹ nhàng dìu chị vào ghế rồi hỏi:

- Chị có sao không, sao trông sắc mặt chị mệt mỏi vậy.

Chị từ từ đưa mắt nhìn tôi đáp:

- Chị, chị không sao, chị xin lỗi em, hết lần này tới lần khác mang phiền phức tới cho em.
- Sao chị lại nói thế, chị không có lỗi gì cả, có chăng chỉ là chị quá nhu nhược nên anh ta bắt nạt quen tay thôi.
- Thôi chị phải về đã, chị lo anh ấy về nhà không thấy chị sẽ lại mắng con vô cớ mất. Em nhớ suy nghĩ những lời chị nói ban nãy nhé.

Tôi bắt lực đến mức chẳng còn từ nào để miêu tả con người chị lúc này nữa, tiễn chị ra về mà lòng tôi nặng trĩu. Không phải tôi sợ anh ta sẽ lại đến đây, mà tôi lo cho chị, nếu tôi làm căng nhất định chị sẽ là người khổ nhất. Nhưng nếu tôi bỏ qua thì chị cũng vẫn sẽ khổ, thôi thì cứ thẳng tay 1 lần trừng trị, mày ra anh ta mới tỉnh ngộ được.

Những vết thương mới anh ta gây ra cho tôi, tôi cũng chực cả lại, việc xin giấy xác nhận tổn thương cũng không quá khó với tôi. Lần này tôi tin chắc bản thân thừa sức khiến anh ta đi tù, bản thân luật sư Luân cũng khẳng định với tôi, anh ta đã nhận được giấy triệu tập, không lên để giải quyết mà lại tới nhà tôi bạo hành lần 2 thì chắc chắn sẽ bị phạt từ 2 đến 6 năm tù.

Là do tự anh ta chuốc lấy chứ chẳng phải do tôi đẩy anh ta đến bước đường cùng. Ngay sau khi nhận được đơn tố cáo tiếp theo anh ta cũng bị cách đồng chí công an tới tận nhà, bắt tạm giam 3 ngày để điều tra.

Tôi cũng từng nhận được điện thoại của một số lạ, vừa bắt máy chưa kịp nói gì đầu dây bên kia đã chửi tôi xối xả:

- Cái con mất dạy, cái loại vô ơn, mày hại con tao thì tao nhất định không cho mày sống yên ổn đâu.
- Bác làm gì được cháu thì bác cứ làm, cháu cũng không ngại gặp bác ở toà đâu.

Nói rồi tôi tắt máy và chặn luôn số điện thoại đó lại để tránh bị làm phiền thêm. Đúng là phúc đức tại mầu, bà ấy như thế thì sao con trai không hư hỏng cho được cơ chứ.

Còn chị, ngày nào chị cũng tới nhà tôi van xin khóc lóc, chị bảo:

- Từ nhỏ chị đã thêm khát được yêu thương, vậy nên khi gặp anh, yêu anh chị đã dồn hết tình cảm của mình cho anh ấy. Những ngày đầu quả thật chị vô cùng hạnh phúc vì được anh yêu. Nhưng rồi khi bước chân vào cuộc hôn nhân, chính những mâu thuẫn giữa mẹ chồng, nàng dâu làm anh mệt mỏi. Bởi vậy anh mới thay đổi, còn chị vẫn dành toàn bộ tình cảm của mình cho anh ấy. Chị yêu anh ấy, chị thương các con, nên chị xin em có một lần, một lần cuối cùng thôi chị xin em. Hãy rút đơn kiện được không?

- Chị Lan này, em biết nói những điều này sẽ khiến chị đau lòng, nhưng chị đã bao giờ nghi ngờ anh ta có bồ nhí bên ngoài chưa?

- Không đâu, anh ấy chỉ hay nóng tính thôi, chứ anh yêu thương mẹ con chị lắm, chị không tin anh ấy như thế đâu.

Tôi đưa cho chị ít khăn giấy rồi nói:

- Em chỉ đang hỏi thôi, vì em cũng không có bằng chứng gì cả, nhưng mà nhìn cái cách anh ta đi tối ngày, về đến nhà cũng lại ôm cái điện thoại, vừa nhắn tin vừa cười em nghi ngờ lắm. Chưa kể đến việc ngày nào cũng lấy cả nắm tiền của chị nữa, dẫu sao chị vẫn nên chú ý đến anh ta 1 chút thì hơn.

- Em thôi đi, em không rút đơn thì chị sẽ bảo lãnh cho anh ấy, em đừng có đổ tiếng xấu cho anh ấy như vậy. Em ác lắm, em thừa hiểu cảm giác thiếu thốn tình cảm như thế nào mà vẫn nhẫn tâm đẩy các cháu vào hoàn cảnh đấy.

Thấy chị lớn tiếng tôi cũng bực mình mà quát lại:

- Em chưa kiện anh ta thêm cái tội xâm phạm trái phép nơi ở của em, lại còn áp đảo tại gia nữa là em đã vì chị lắm rồi đấy. Chị có thể tỉnh táo mà suy nghĩ giúp em đi được không? Nhìn thẳng vào vấn đề mà suy xét, đừng có cố chấp có được không?

Thấy tôi to tiếng chị lại dịu giọng năn nỉ:

- Chị biết anh ấy sai, sai nhiều lắm, nhưng chị tin tình cảm của chị dần dần sẽ giúp anh ấy thay đổi mà. Chị xin em, chị không thể để con chị không có bố được, em còn nhớ những lần chị em mình lên lau nước mắt khi nhìn những đứa bạn cùng lớp có bố đưa đón đi học. Hay khi chị em mình thi vào cấp ba, người ta có bố đưa đi, còn chúng ta tự đèo nhau trên con xe đạp cũ của bác cả, em đã nói gì hay không? Rồi cả những ngày chị em mình học đại học, thiếu thốn đủ thứ, những cái tết vì kiếm tiền mà chấp nhận ở lại nơi đây, em đã ước gì em nhớ cả chứ?

Ký ức của tôi cứ thế theo từng câu nói của chị mà ùa về, ngày chúng tôi học lớp 1, chị em tôi phải tự mình đi bộ gần 2km để tới trường. Xung quanh, bạn bè ai ai cũng có bố, có mẹ đưa đón.

Chị em tôi đã từng đứng nép sát vào cổng trường, lặng lẽ lau nước mắt cho nhau. Phía trước chúng tôi là 1 ông bố đang cẩn thận bế đứa con gái nhỏ lên xe, ông còn ân cần hỏi xem hôm nay đi học có gì vui, cô giáo dạy những bài gì, hay con có bị các bạn bắt nạt không? Nhìn cái ánh mắt chan chứa yêu thương của ông bố ấy, chị em tôi cứ thế nép sát vào người nhau để cảm nhận chút ít hơi ấm ít ỏi trong mùa đông lạnh giá.

Rồi cả khi lên cấp 2, khi chúng tôi cùng được nhận giấy khen, cùng được đi thi học sinh giỏi cũng chẳng có bố mẹ ở bên xoa đầu khen ngợi. Có chăng chỉ nhận được 1 vài lời động viên từ mọi người xung quanh. Nhưng ẩn sâu trong đó là 1 chút đố kỵ, đố kỵ vì chị em tôi giỏi hơn anh chị. Đố kỵ vì chúng tôi thiếu thốn nhưng vẫn học giỏi, bởi vậy bác gái từng chỉ vào đầu chị Liên mà dạy nghiêm:

- Mày nhìn đi, nhìn con Lan, con Lệ đi, nó không cha không mẹ bên cạnh mà nó đi thi huyện. Còn cái mặt mày, tao lo cho mọi thứ thì ngu dốt, mày nhìn nó mày không thấy xấu hổ hả con này. Từ nay tao cấm mày đi chơi, mày mà bước chân đi chơi tao vụt cho gãy chân. Cút ngay vào buồng học bài nhanh lên, lần này thi mà được điểm dưới 5 thì chết đôn với tao.

Những ngày chị em tôi còng lưng đèo nhau lên huyện để thi cấp 3 tôi vẫn còn nhớ, nhớ rõ từng giọt mồ hôi trên trán chị. Lúc ấy tôi đã buột miệng mà nói:

- Giá như, mình có bố thì giờ này có lẽ chị em mình cũng đang vui cười sau xe bố như tụi nó rồi.

Khi ấy chị Lan chỉ thờ dãi chứ chẳng đáp lại lời tôi, cả những tháng ngày đi học đại học xa nhà, nhìn gia đình người ta cùng nhau đi ăn, đi chơi, còn chúng tôi phải vất vả ở đây phục vụ, quả thật đã khiến tôi rơi nước mắt không biết bao lần.

Tôi cũng chẳng thể quên cái tết đầu tiên xa nhà, ngày nào tôi cũng ghi vào cuốn nhật ký mình vòn vẹn 1 dòng.

- Ước gì, tết này chị em tôi có cha có mẹ cạnh bên.

Quá khứ cứ từng chút, từng chút 1 hiện về, những hình ảnh ấy tuy có chút mờ nhạt trong tâm trí tôi, nhưng những nỗi đau, những tủi hờn, xót xa thì vẫn vẹn nguyên như thế. Ngay cả thời điểm hiện tại, khi mà tôi sắp bước sang tuổi 29, khi kinh tế đã đủ đầy thì đôi lần tôi vẫn chạnh lòng khi thấy gia đình nào đó vui vẻ cùng nhau.

Phải rồi, tôi nói chị ngu ngốc, khi nghĩ rằng hi sinh nhận nhịn vì con thì chúng nó sẽ hạnh phúc. Nhưng đến ngay cả bản thân tôi cũng thế, tôi cũng đâu biết chúng muốn gì, mà tôi đang áp đặt cho chị, cho cháu rằng rồi xa anh ta là sẽ hạnh phúc.

Tôi sai rồi, sai thật rồi, với bản tính của chị nhất định sẽ chẳng để anh ta ngồi tù đâu. Mà thậm chí anh ta có ngồi tù chị cũng sẽ chăm sóc, thăm nom và chờ đến ngày anh ta được thả. Như thế chẳng phải tôi đã vô tình làm khổ chị mình thêm hay sao?

Cuối cùng tôi nhe nhẻ nói:

- Chị lấy xe chở em đến công an phường nhé.

- Em, em định làm gì.

- Rút đơn.

Nghe được 2 chữ ngắn gọn từ tôi chị hạnh phúc ôm chặt tôi mà cảm ơn, tôi chẳng vui cũng chẳng buồn với quyết định của bản thân mình. Thôi thì cuộc sống của chị tôi nên để chị tự mình chọn lựa sẽ tốt hơn.

Khi ở phường, nhìn anh ta phờ phạc mệt mỏi tôi cũng có chút nguôi giận. Chẳng biết do 3 ngày trong đó anh ta tự suy nghĩ lại, hay do những bạn tù, quản giáo dạy dỗ mà nhìn thấy tôi anh ta thay đổi hẳn. Thấy tôi, anh ta không gào thét, chửi bới, chỉ cúi mặt lặng lẽ mà ra xe.

Tôi chán ghét đến mức không muốn nhìn thấy anh ta, nên gọi 1 chiếc taxi khác để về, chị biết nên cũng lặng im không nói gì. Ngồi trên xe, tôi chợt yêu cầu tài xế cho tôi đến chùa Kim Liên, bên bờ Hồ Tây, ngôi chùa mà ngày đi thực tập tôi thường xuyên ghé qua.

Tôi muốn được tĩnh tâm, muốn trút bỏ hết những ưu phiền ngoài kia cho nhẹ lòng, và cũng muốn cầu cho anh được bình an. Cầu cho chúng tôi sớm ngày được đoàn tụ.

Giây phút nhìn anh rề phờ phạc, tôi chợt nghĩ đến anh, anh rề mới chỉ ở đó chưa đầy 3 ngày đã mệt mỏi như thế. Vậy còn anh của tôi, anh ở trong đó sắp tròn 3 tháng rồi, liệu rằng anh phải chịu những gì. Tết này ăn tết trong đó anh có buồn không, giờ này chắc anh đang lo lắng nhiều lắm.

Chẳng biết trên cao kia đức phật có nghe thấy lời tôi thỉnh cầu hay không, nhưng lòng tôi được nói ra mọi thứ thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Dạo 1 vòng ngắm cảnh chùa sau đó tôi trở về nhà, ngày ngày ngoài đời lẫn ra ngoài mua đồ ăn thì tôi gần như chỉ nhốt mình với bốn bức tường. Nhà chị ngày đó nhưng tôi chưa 1 lần quay lại từ sau biến cố ấy.

Có vài lần anh ta chở chị và 2 đứa nhọc tới nhà tôi chơi, nhưng có lẽ ngại tôi nên chờ cho chị và cháu vào nhà anh ta cũng quay về. Tôi biết nhưng mặc kệ, ngay cả đến liếc mắt nhìn anh ta tôi cũng lười biếng chẳng muốn làm.

Tôi biết sau sự việc lần ấy anh ta đã thay đổi nhiều, không phải qua lời chị kể mà tôi nghĩ thế. Mà tôi để ý từ cái cách mà anh ta nói chuyện với chị. Anh ta nhẹ nhàng, ân cần hơn trước rất nhiều, đưa chị từ dưới lên tầng 7 nơi tôi sống anh ta cũng 1 tay bế cu tít, 1 tay xách túi đồ. Để cho chị được thoải mái đi trước.

Còn mẹ chồng chị sau lần ấy cũng không còn đến nhà chị như trước nữa, nhưng chị lại bảo thế chị càng thấy thoải mái hơn. Phải rồi, hàng ngày luôn luôn có ánh mắt soi mói để ý bạn thì sao mà dễ chịu được cơ chứ. Tôi mong bà ta đừng bao giờ đến làm phiền cuộc sống của chị nữa thì càng tốt.

Nhìn những nụ cười hạnh phúc luôn thường trực trên môi tôi cũng thấy mừng cho chị. Tất cả mọi thứ trước đây tôi làm cũng chỉ vì mong chị sẽ có hạnh phúc. Bây giờ nhìn gia đình chị như thế tôi cũng thấy an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Từ nhỏ đã chẳng có cha mẹ bên cạnh, hai chị em phải tự mình nương tựa vào nhau để sống. Cho đến tận bây giờ, khi mà tôi cứ nghĩ cuộc đời mình đã tìm được bến đỗ hạnh phúc thì tai họa từ đâu lại ập đến.

Không một ai bên cạnh để sẻ chia, tôi cứ thế ôm trọn những đau khổ buồn tủi vào lòng mà gặm nhấm. Suốt 1 tuần liền tôi không hề bước chân ra khỏi nhà, ngay cả chị đến chơi tôi cũng nói dối là mình đi vắng để không phải gặp mặt.

Tôi cứ thế đứng nép mình sau tấm rèm cửa sổ để mà ngắm nhìn phố phường nhộn nhịp từ trên cao. Đường phố dưới kia cờ hoa rực rỡ, dòng người hối hả chạy đua với thời gian. Còn tôi nơi đây, ngay cả những cuộc gọi về từ số của mẹ tôi cũng bấm nút từ chối không nghe.

Thật sự tôi không biết hiện tại mình đang rơi vào trạng thái thế nào, chỉ biết lúc nào tôi cũng thấy mệt mỏi. Ngại tiếp xúc với mọi người, trốn tránh tất cả, và đôi lần còn nghĩ tới cái chết.

Đỉnh điểm là có lần tôi đã tượng ra cảnh, nếu tôi rơi từ trên này xuống sẽ như thế nào. Hàng loạt hình ảnh máu me hiện ra trong đầu, đến khi sức tỉnh lại đã thấy mình đứng cạnh ban công từ khi nào.

Tôi biết bản thân đang có vấn đề nên ngay lập tức gọi cho chị, tôi sợ nếu cứ mãi trong tình trạng này tôi sẽ chẳng thể nào mà kiểm soát nổi hành động của mình.

Gọi điện cho chị xong tôi cũng ra khỏi nhà, lang thang ở dưới siêu thị dưới khu chung cư chờ chị đến. Tôi sợ những lúc ở một mình, nhất định tôi phải

thoát ra khỏi mớ bòng bong trong suy nghĩ của tôi.

Phải mất một lúc tôi mới lại thấy điện thoại của mình đổ chuông, là chị gọi, tôi vội vàng ra ngoài sảnh. Vẫy vẫy cánh tay gọi chị:

- Em ở đây?
- Sao rồi, em thấy trong người thế nào, có chỗ nào không khoẻ không?
- Em vẫn bình thường, chỉ là suy nghĩ của em hơi không bình thường 1 chút thôi.

Chị nhăn mặt hỏi lại:

- Sao lại không bình thường?
- Ờ thì đại loại là em ngại tiếp xúc với mọi người, chỉ muốn ở trong phòng, và trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến cái chết chị ạ.

Nghe đến đây chị liền dẫn đến bác sĩ tâm lý Thu Cúc mà chị quen. Chỉ bảo bác sĩ này là bác sĩ giỏi có tiếng, nếu không có quen biết thì rất khó xếp lịch khám.

Nghe tôi kể qua về tình trạng, ngay lập tức bác sĩ kết luận tôi bị trầm cảm. Tôi biết bản thân đang có vấn đề nhưng chưa từng nghĩ mình mắc căn bệnh trầm cảm. Bởi vậy tôi một mực phủ nhận, nhưng khi bác sĩ liệt kê những biểu hiện của căn bệnh này thì tôi đều có cả.

Bác sĩ còn dặn:

- Trong thời gian này tuyệt đối không nên để bệnh nhân sống 1 mình. Tốt nhất là người thân phải luôn bên cạnh, vừa là để tâm sự, trò chuyện cùng bệnh nhân, vừa là tiện cho việc theo dõi tình hình của bệnh nhân.

Sau đó bác sĩ kê cho tôi 1 số loại thuốc, dặn dò vài câu rồi chị em tôi cũng chào bác sĩ ra về. Suốt quãng đường chị nhất quyết bắt tôi phải chuyển lại về nhà chị sống, nhưng tôi không muốn. Bản thân tôi là người yêu ghét rõ ràng, chồng chị có thay đổi thật, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào sống chung 1 nhà như trước.

Bởi vậy tôi nhất quyết nói:

- Em đã nói rồi, sẽ không bao giờ em trở lại nhà chị nữa.
- Em sao thế, anh Long đã thay đổi nhiều, anh ấy cũng nhận tin xin lỗi em rồi, em còn muốn gì nữa. Quan trọng là bây giờ em đang thế này, không thể nào mà ở một mình được em hiểu không?

Thờ dãi nhìn chị tôi đáp:

- Chị hiểu con người em mà, một khi đã ghét ai thì rất khó lòng tha thứ chứ đừng nói đến việc đối mặt hay sống chung 1 nhà.
- Thế bây giờ em muốn sao?
- Tạm thời em sẽ về quê, ăn tết cùng mọi người ở đó luôn. Năm ngày nữa là đến tết rồi, về sớm cùng bác trai chuẩn bị cho có không khí tết, về đó chắc chắn sẽ thoải mái hơn sống nhà chị mà.

Biết chẳng thể nào thuyết phục được tôi nên chị đành cùng tôi trở về thu xếp đồ đạc và đưa tôi về quê ngay chiều hôm đó.

Vì không muốn bác lo lắng, cũng như không muốn ảnh hưởng đến không khí tết của mọi người nên chị em tôi quyết định không nói với mọi người về tình hình hiện tại của tôi.

Thấy tôi ngày nào cũng uống thuốc bác trai lo lắng hỏi:

- Con Lệ sao mà hôm nào cũng phải uống thuốc như thế, làm gì thì làm cũng phải để ý đến cái sức khoẻ nghe không?
- Dạ, cháu biết rồi mà, bác cháu mình cùng gói bánh chưng nha bác.
- Được rồi, bay ngồi đây cắt lá cho bác, nay đã 28 tết rồi, mai là bọn thằng Hoàng, thằng Hùng về cả rồi đấy.

Tôi nhanh nhẹn làm theo lời bác, từng lá dong xanh mượt được tôi cẩn thận cắt gọn gẽ. Bàn tay bác thoăn thoắt gói từng chiếc bánh chưng như gọi trọn nghĩa tình trong ấy. Bên cạnh là con bé Hà, bé Trang (con gái anh Hoàng) cũng đang háo hức chờ ông gói cho những chiếc bánh bé bé, xinh xinh.

Vừa gói bác vừa kể cho chúng tôi nghe về những kỷ ức ngày bác còn nhỏ, khi ấy ông bà ngoại tôi nghèo lắm. Cả năm chỉ có ngày tết mới có thịt để ăn, vì nhà đông con nên bà phải thái miếng thịt thật mỏng để chia cho đều. Mỏng tới mức mà nhiều khi bác gấp miếng thịt chỉ sợ nếu không nhanh nhanh cho vào mồm thì gió sẽ thổi bay đi mất ấy.

Tôi phá lên cười vì độ hài hước của bác, bác năm nay cũng sắp 70 rồi, chẳng biết tôi còn được cùng bác gói bánh bao lần nữa đây. Thầm mong bác

dùng vội vã đi xa như ông bà, để tôi có 1 nơi dùng chân mỗi khi về quê. Để được báo đáp công ơn dưỡng dục của bác trước đây.

Chợt hạnh lòng tôi lại nhớ tới anh và mọi người bên ấy, chẳng biết tết năm nay có được đầy đủ như mọi năm hay không, nhìn mẹ anh rom rớm nước mắt mỗi lần nói chuyện cùng tôi mà thương. Tôi nhớ anh 1 thì chắc bác nhớ 2 con của mình 10, vậy nên nỗi đau khi xa anh của tôi cũng chẳng thể nào so sánh nổi với người mẹ già khôn khổ ấy.

Đây có lẽ là cái tết buồn nhất đối với tôi, buồn hơn cả cái tết đầu tiên mà chị em tôi xa nhà.

Tết là để đoàn viên, để sum vầy, còn tôi và anh thì lại phải xa cách, xa đến nỗi nhìn mặt hay nghe giọng nói ảm áp ấy cũng chẳng thể nào được. Bởi vậy tôi cứ đếm từng ngày, từng giờ cho cái tết mau chóng trôi qua, để tôi còn trở lại Trung Quốc. Ít nhất sang bên ấy rồi tôi còn được cùng anh hít thở chung 1 bầu không khí, chứ không có cảm giác vạ dạm xa cách như nơi đây.

Ngày tết nặng nề trôi qua, nhờ có mọi người bên cạnh cộng với uống thuốc đều đặn nên tôi cảm thấy bản thân mình lạc quan hơn đôi chút.

Khi tiễn tôi ở sân bay chị Lan khóc nhiều lắm, cho lo sang bên ấy tôi lại một mình lủi thủi, sợ bệnh tình của tôi nặng lên mà không có ai để ý. Dù tôi đã hứa sẽ đều đặn bác sĩ kiểm tra lại và lấy thuốc uống, chị vẫn nhất quyết gọi thông báo với mẹ về tình hình của tôi.

Thấy tôi mẹ vội vã hỏi:

- Sao con không ở bên ấy mà sang bên này làm gì, mọi chuyện còn chưa lắng xuống đã vội sang là sao?

- Nhưng mà Hạc Hiến sắp hầu toà rồi mà mẹ.

- Nhưng mà con còn đang bệnh như thế, rồi ngỗ nghịch sang bên này lại liên lụy thì sao?

Tôi biết mẹ đang lo lắng cho tôi, nhưng đôi lại là tôi thì làm sao mẹ có thể ở lại Việt Nam được chứ. Tôi nghĩ ai vào hoàn cảnh của tôi cũng sẽ làm như tôi hiện tại, vậy nên tôi cố gắng trấn an mẹ:

- Con không sao đâu, con vẫn uống thuốc đều đặn nên khoẻ rồi, còn việc của Hạc Hiến con không thể vắng mặt được, mong mẹ hiểu cho con.

- Mẹ chỉ lo con sang đây, chứng kiến phiên toà rồi bệnh lại trở nặng thêm thôi. Bây giờ thế này, con mang đồ về ở cùng mẹ, để hàng ngày mẹ lo cho con, chứ con ở 1 mình như thế mẹ không yên tâm 1 chút nào cả.

Mẹ cũng như chị, luôn bắt tôi phải chuyển về ở bên cạnh mẹ, nhưng thật sự tôi vẫn nhất quyết ở lại nhà cũ. Phần vì không muốn va chạm với dư luận, phần vì nơi này đầy ắp kỉ niệm giữa tôi và anh nên tôi chẳng muốn dời đi.

Không còn cách nào khác mẹ dẫn tôi đến gặp 1 vị bác sĩ vô cùng nổi tiếng, vị bác sĩ này là nữ, ngoài 60 tuổi, hiện tại đã về hưu nên đang mở 1 phòng khám nhỏ tại nhà. Nhìn bảng hiệu ngoài cửa tôi được biết bác tên Nhã Tịnh, cả cái cách chữa bệnh của bác cũng khác với bác sĩ Thu Cúc ở Việt Nam tôi từng khám.

Câu đầu tiên vị bác sĩ ấy hỏi tôi không phải là, cô thấy trong người thế nào, hay tình trạng hiện tại ra sao như các bác sĩ khác. Mà câu hỏi tôi được nhận là:

- Chào con, có phải gần đây con có chuyện gì muộn phiền phải không, chúng ta có thể cùng nhau tâm sự không?

Câu hỏi nhẹ nhàng mà ảm áp khiến tôi ngay lập tức muốn trải lòng mình, tôi kể cho bác tóm tắt về cuộc đời tôi, từ nỗi bất hạnh bị cha mẹ bỏ mặc, đến cú sốc tinh thần khi ông bà cùng đi xa, rồi những ngày tháng cùng chị buồn chán thế nào. Có những điều tôi chưa 1 lần kể với chị, nhưng lại dễ dàng tâm sự cùng vị bác sĩ già đáng kính này.

Bác nhẹ nhàng, lắng nghe mọi khúc mắc trong lòng tôi, dù cho ngoài kia biết bao bệnh nhân đang chờ cũng chưa 1 lần tỏ ra vội vàng hay hối thúc. Cái cách bác sĩ nói chuyện cùng tôi hết như hai người bạn thân đang tâm sự. Bởi vậy tôi thấy gần gũi vô cùng.

Lượng thuốc mà bác sĩ Nhã Tịnh kê cho tôi cũng ít hơn hẳn lượng thuốc tôi được kê ở Việt Nam. Tôi nhớ bác sĩ có nói rằng đối với căn bệnh trầm cảm này uống thuốc không phải là 1 biện pháp tốt. Thuốc chỉ giải quyết được phần ngọn chứ không giải quyết được gốc rễ của căn bệnh. Cách chữa trị tốt nhất với bệnh nhân là lắng nghe họ tâm sự, khi họ được giải quyết mọi phiền muộn trong lòng, thì tâm trạng cũng sẽ tự động tốt hơn, bệnh vì thế cũng tự nhiên được đẩy lùi.

Quả thật chỉ mới nói chuyện cùng bác 1 tiếng mà tôi thấy bản thân mình thư thái hơn hẳn, vậy nên đều đặn mỗi tuần, tôi sẽ đến đây 3 lần để bác sĩ kiểm tra tình hình, cũng như cùng tôi trò chuyện. Phòng khám của bác sĩ đông lắm, nhưng với ai bác sĩ cũng nhiệt tình lắng nghe tâm sự của họ.

Mỗi ngày tôi kể cho bác sĩ nghe 1 đoạn nhỏ trong cuộc đời bất hạnh của tôi, lần nào cũng vậy, vị bác sĩ ấy cẩn thận lắng nghe như muốn nuốt lấy từng lời tâm sự của tôi. Sau đó còn cho tôi những lời khuyên, những câu an ủi chân thành giúp tôi có thể mạnh mẽ mà đứng dậy.

Sang được nửa tháng thì toà án nhân dân tỉnh Chiết Giang bắt đầu mở phiên sơ thẩm xét xử về tội của anh. Ngày diễn ra phiên toà sơ thẩm, anh được 2 người công an đưa vào phòng xử án. Anh đứng đó, ngay trước mắt tôi, nhưng tôi lại chẳng thể tiến lại gần hơn dù chỉ 1 bước.

Đưa ánh mắt bất lực nhìn về hàng ghế phía sau, nơi có tôi và những người thân trong gia đình anh, anh chẳng thể giấu nổi tiếng thở dài. Bên cạnh anh là Cao Lang cũng đang mặt mày chẳng kém anh.

Phiên toà bắt đầu, Hội đồng xét xử còn chưa kịp cất tiếng hỏi thì mẹ anh đã bật khóc gọi tên 2 con, tiếng gọi nghe đau đớn đến xé lòng. Dưới mái đầu bạc trắng, bác gái gục xuống vai chồng mà khóc nhìn càng lộ rõ vẻ xơ xác, tiều tụy.

Chứng kiến bờ vai bác đang run lên từng đợt tôi cũng không kìm lòng được mà bật khóc, vừa khóc vừa tự trách bản thân mình vô dụng, chẳng thể nào giúp được anh.

Thấy phía dưới ồn ào, vị đại diện Viện Kiểm Sát gõ mạnh chiếc búa công lý xuống bàn, yêu cầu tất cả mọi người giữ trật tự để tiến hành xét xử. Giọng vị chủ tọa đanh thép tựa như khối đá ngàn cân đè nặng lên tất cả những người có mặt ở đây.

Toàn bộ thông tin lý lịch của anh, rồi mọi hồ sơ pháp lý của công ty đang được vị luật sư trẻ đọc đồng dục. Hi vọng của tôi cũng bị từng câu từng chữ ấy dập tắt, tội trạng anh rõ ràng như thế. Mọi chứng cứ nằm cả ở kia, tôi biết làm cách nào để cứu được anh bây giờ.

Vị luật sư bào chữa cho anh, cũng chính là vị luật sư Minh Trí và ngày đầu tiên tôi đã đến hỏi. Dù ông có giỏi đến đâu, lập luận của ông có đanh thép đến đâu thì cũng chỉ có thể giúp anh nhận mức án: 5 năm tù giam, buộc phải đóng cửa công ty, đồng thời truy thu 435.000CYN, truy hoàn thuế 365.000CYN, và nộp phạt 300.000 CYN. Tổng mức phạt anh phải chịu là 5 năm tù giam và 1.100.000 CYN tương đương với hơn 3,5 tỷ Việt Nam đồng. Còn Cao Lăng cũng phải chịu mức án là 2 năm tù giam.

Phiên toà khép lại, anh cũng nhanh chóng bị người ta đưa đi, anh gầy đi nhiều quá, hai bên má hóp cả lại. Tóc tai, râu ria cũng mọc lóm chớm cả ra, ánh mắt thì trùng sâu nệt mõi. Tôi rất muốn nói cùng anh đôi điều, nhưng lại chẳng thể mở lời, chỉ có thể đứng chôn chân ở đó nhìn theo bóng anh khuất dần sau cánh cửa xe.

Bác gái ngất lịm ngay khi chiếc xe chở anh và Cao Lăng lăn bánh, tôi cũng vì hốt hoảng lo cho bác mà chẳng nghĩ thêm được gì. Cũng may bác chỉ bị tăng huyết áp đột ngột nên sau khi truyền nước sẽ được về.

Còn tôi, chưa bao giờ thấy tâm trạng mình tồi tệ đến thế này, trở về nhà tôi khoá chặt cửa nhốt mình trong phòng. Bỏ qua cả lịch khám với bác sĩ Nhà Tĩnh, tôi cứ ngồi bó gối nơi góc giường mà khóc, mà gào thét tên anh.

Tại sao chứ, sao ông trời lại thử thách tôi nhiều đến vậy, tôi sắp không chịu nổi, sắp gục ngã rồi ông biết không? Nếu bây giờ tôi chết đi, tôi từ đã cời đời này liệu những bất hạnh kia có còn đeo bám tôi hay không?

Liệu rằng ở trên đó ông bà có chờ đón tôi không, hay tới đó rồi tôi vẫn cô đơn lạc lõng. Nhưng mà chết rồi thì làm sao thấy anh được, làm sao thực hiện những gì đã hứa với anh đây?

Chắc chắn nếu tôi buông xuôi không chỉ anh, mà tất cả mọi người cũng đều hận tôi, trách tôi nhiều lắm. Nhưng nếu cứ sống mãi thế này tôi sợ mình sẽ không thể nào chịu nổi?

Phải làm sao, làm thế nào mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tiếng chuông điện thoại cứ vang lên từng hồi, nhưng tôi lười biếng đến nỗi chẳng muốn nhìn xem ai đang gọi đến. Càng nghe tiếng chuông, càng mệt mõi thêm, sau cùng tôi quyết định tắt luôn nguồn điện thoại.

Thành phố đã về đêm, ánh đèn cao áp đang chiếu sáng khiến cho khung cảnh trở nên lung linh huyền ảo hơn bao giờ hết.

Bên ngoài kia dòng người vẫn hối hả chạy đua với thời gian, chỉ có riêng tôi, riêng mình tôi thì đang chốn tránh hiện thực. Tôi tự an ủi bản thân bằng suy nghĩ, chỉ cần ngủ 1 giấc tỉnh dậy mọi đau khổ sẽ tan biến. Vậy nhưng đến ngay cả khi tôi cố gắng lắm mới dỗ bản thân đi ngủ được, thì những ký ức đau buồn ấy lại theo tôi cả vào trong giấc mơ

Trong đầu tôi hàng ngàn, hàng vạn ký ức đau buồn cứ như 1 bộ phim quay chậm đang tua đi tua lại nhiều lần, mọi thứ tựa như đang xoáy sâu và nhấn chìm tôi xuống dưới đáy vực thẳm.

Trong lúc tắm tối ấy bản thân tôi gần như muốn buông xuôi mọi thứ, từng lời chế diễu, từng câu chửi bới của người thân ngày con nhỏ cứ thế liên tục vang lên. Cả ánh mắt u buồn của anh phía trước, như đang muốn gọi đi theo.

Tôi phải xa anh đằng đẳng 5 năm, 5 năm không có anh bên cạnh liệu rằng tôi có vượt qua được hay không?

Tôi không biết với mọi người quãng thời gian 5 năm là dài hay ngắn, nhưng với riêng bản thân tôi thì nó quá dài. Tôi đã quen có anh ở bên, quen với bất kể vui buồn gì cũng đều có anh sẻ chia, quen với việc được anh che chở, bao bọc. Giờ bắt tôi phải tự lo tất cả, tự sống 1 mình, giống với cuộc sống mà

khi anh chưa từng xuất hiện, tôi e mình không thể làm được

Trước đây, khi anh chưa xuất hiện, tôi vẫn là 1 cô gái vô ưu vô lo, nhưng bây giờ trong tim tôi, trong ký ức tôi, tất cả mọi thứ đều chứa đựng hình bóng anh, làm sao tôi có thể mạnh mẽ như trước được đây?

Nhìn đôi tay anh bị còng, nghe những lời anh dặn dò tìm tôi như chết lặng, đến phút cuối tôi vẫn chẳng thể giúp được cho anh điều gì. Vậy mà anh vẫn lo cho tôi, trước khi bị đưa đi vẫn cố nói cùng tôi:

- Em ở lại nhớ giữ gìn sức khoẻ, đừng lo gì cho anh cả, nhớ phải ăn cơm đúng bữa, không được khóc nhiều. Còn lời hứa giữa anh và em, em có thể quên đi, anh không muốn em phải lãng phí tuổi xuân cho anh.

Tôi như chết lặng, đôi chân chẳng thể bước, còn nước mắt thì cứ thế rơi, tôi biết khi nói ra những câu ấy anh đau lòng lắm, bởi vậy khi dặn bé Phương chăm sóc cha mẹ giúp anh anh đã bật khóc.

Tôi đau, anh cũng khổ chẳng kém phần, chỉ cần nghĩ đến anh trong đó, không chỉ cực khổ về thể xác, mà còn đau đớn về tinh thần là lòng tôi đau đớn khôn nguôi. Chưa kể đến tương lai, sự nghiệp mà anh gây dựng bao năm cũng tiêu tan hết cả.

Tôi đã từng nghĩ mình may mắn, mình hạnh phúc nhất thế gian vì được anh yêu, anh chiều. Nhưng bây giờ thì sao, tình yêu ấy của chúng tôi lại khiến cho anh đau khổ, dẫn vệt.

Người ta bảo nếu buồn thì cứ khóc 1 trận cho đã, sẽ thấy nhẹ lòng hơn, nhưng sao tôi đã khóc, khóc đến cạn nước mắt rồi, mà sao lòng tôi vẫn nặng trĩu ưu tư? Không một ai có thể hiểu được cảm giác lúc này của tôi, cái cảm giác ngỡ bản thân đã chạm tay vào hạnh phúc lại bị người đời tàn nhẫn cướp đi. Cảm giác tưởng rằng ông trời đang bù đắp cho quãng thời gian đau khổ trước đây, đến cuối cùng chợt nhận ra, hoá ra tất cả còn bi thương hơn trước nhiều lần.

Tôi đến cuối cùng vẫn chẳng thể hiểu, rốt cục bản thân đã làm sai điều gì mà ông trời đầy đoạ tôi nhiều đến vậy.

Bỗng dưng trong phút chốc, tôi nhận ra bản thân mình đã mất tất cả. Sự hạnh phúc trong tình yêu, một người hết lòng lo lắng cho tôi và cả niềm tin trong cuộc sống. Cứ thế tôi thất thủ trong tuyệt vọng, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ về cái chết để mong giải thoát được cho bản thân.

Bước chân tôi cứ thế vô thức bước ra ngoài ban công, thời tiết lúc này đang là mùa xuân nên buổi tối vẫn còn khá lạnh. Từng cơn gió buốt giá cứ thế lùa vào mặt, đôi chân chân vừa khẽ chạm lên thành ban công thì bất ngờ tôi nghe thấy tiếng nói quen thuộc:

- Lệ, đứng lại đó, con không được phép làm như thế.

Ngoảnh đầu lại, phía sau ông bà đang giận giữ nhìn tôi, bất giác tôi oà khóc như một đứa trẻ. Bao khổ đau, mệt mỏi dồn nén bấy lâu cứ thế theo dòng nước mắt mà tuôn ra hết. Cứ thế tôi nói trong tiếng nấc:

- Ông, bà có thể nào cho con theo cùng được không, ở nơi này con mệt mỏi lắm, con cô đơn lắm.

- Mạnh mẽ lên con, mọi chuyện ông trời đều đã an bài cả, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, con đừng suy nghĩ nhiều rồi lại làm điều dại dột nghe không?

- Nhưng...

Tôi vừa mới cất tiếng thì ông nghiêm mặt quát:

- Không nhưng gì cả, bay phải nghe lời bà bay, chết không thể nào giải quyết được vấn đề mà chỉ làm đau lòng những người yêu thương bay thôi. Bay mà không nghe lời thì đừng trách ông đánh đòn nghe chưa?

Tôi cụp ánh mắt xuống, ngày nhỏ mỗi lần nhìn thấy ông cầm cây roi là tôi sợ run bắn cả người lên rồi. Chưa cần đánh tôi đã khóc mếu xin lỗi rồi rít, sau đó một là núp sau lưng bà, hai là bám chặt lấy chị Lan mà khóc. Vậy nên ông cầm roi nhiều lần nhưng chẳng mấy khi đánh tôi được cả.

Nhưng bây giờ tôi lại mong được ông đánh, ông đánh thật đau để cho tôi có thể tỉnh táo hơn thì càng tốt. Chỉ tiếc ông chỉ dùng ánh mắt thất vọng mà nhìn tôi, chứ trên tay không hề có cây roi nào cả.

Thấy tôi im lặng bà lại ân cần nói, tiếng nói của bà như vọng về từ nơi xa xăm.

- Mạnh mẽ lên con, hãy mạnh mẽ và kiên cường như ngày con còn nhỏ. Ngày ấy còn biết bao tủi cực mà con vẫn vượt qua được, thì tại sao bây giờ con lại gục ngã?

Bà nói đúng, tôi đã kiên cường gặm nhấm lên khó khăn để có ngày hôm nay, vậy thì đâu có lý nào bây giờ tôi lại phụ lòng mọi người được chứ.

Như nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt tôi, ông bà mỉm cười gật đầu sau đó dời đi. Trước mắt tôi lại chỉ còn lại một màu u tối, những ánh sao trên cao kia cũng đã bị từng đám mây đen che lấp. Bầu trời lúc này là một màu đen huyền ảo.

Ừng... Oàng

Một tiếng sấm vang trời, kéo theo đó là 1 tia sét sáng chói ré rạch bầu trời đêm khiến tôi giật mình. Toàn thân run lên vì ớn lạnh, định thần nhìn lại mới

biết mình đang cuộn mình nằm ngoài ban công. Ngoài kia hình như trời sắp mưa, vậy những lời ông bà nói ban nãy là thật hay tôi mơ.

Nếu là thật, tại sao tôi lại bị tiếng sấm kia đánh thức, còn là mơ thì rõ ràng đêm qua tôi ngủ trên giường, sao bây giờ lại thức giấc ngoài ban công? Càng nghĩ, càng cảm thấy đau đầu hơn.

Con mưa đã bắt đầu trút xuống, tôi phải nhanh chóng chở vào nhà, ngược lên nhìn đồng hồ đã 3h sáng. Có lẽ sẽ khó mà ngủ tiếp, nên tôi cứ nằm hướng mắt lên trần nhà mà nghĩ mông lung.

Mặc kệ là mơ hay thật, thì nhờ những câu nói của ông bà mà tôi đã thức tỉnh, nhất định tôi phải mạnh mẽ mà bước tiếp. Mạnh mẽ để còn là chỗ dựa cho anh và gia đình anh nữa, tôi không thể gục ngã vào lúc này được.

Ngoài kia mưa cũng dần ngớt, hừng đông dần lên giúp cho bầu trời trở nên đẹp đẽ vô cùng. Lâu lắm rồi tôi chưa có dịp ngắm bình minh, có lẽ vì thế mà tôi quên mất ánh nắng của mỗi sớm mai đẹp như thế nào.

Bà nói đúng, mọi chuyện ông trời đã an bài cả, sau cơn mưa, nhất định trời sẽ sáng. Tôi tin rồi anh sẽ bình an, tôi tin là như thế.

Đây là thành phố lớn, nên bất kể là nửa đêm hay sáng sớm, lúc nào cũng thấy dòng người vội vã hối hả cho kịp với guồng quay cuộc sống.

Đang thần người ngắm nhìn mọi thứ, tôi chợt giật mình bởi tiếng chuông cửa. Mới 5 giờ sáng thôi mà, ai lại đến nhà tôi và tầm này được nhỉ.

Cánh cửa còn chưa kịp mở đã nghe thấy tiếng mẹ tôi lo lắng gọi lớn:

- Lệ, lệ có nhà không, mau mở cửa cho mẹ nhanh lên.

Phải rồi điện thoại tôi vẫn còn đang tắt máy, có lẽ mẹ gọi cho tôi không được nên lo lắng đến đây.

- Con đây, mẹ chờ con 1 chút.

Nhìn thấy tôi mẹ vội vã ôm chặt vào lòng, vuốt tóc tôi và hỏi:

- Con, con có sao không, đêm qua có ngủ được không, tại sao chiều qua con không đến phòng khám, mẹ gọi cũng chẳng thèm nghe máy là sao hả?

- Con ổn mà mẹ, con không sao đâu, hôm qua con mệt nên ngủ quên mất thôi, mẹ đừng lo. lát nữa con sẽ gọi cho bác sĩ Nhã Tịnh để hẹn lại lịch, mẹ ăn uống gì chưa?

- Mẹ chưa, tính sang đây cùng con ăn sáng sau đó đưa con đến phòng khám đây. Hôm nay mẹ xin nghỉ 1 ngày để đi cùng con, chứ để con một mình thế này mẹ chẳng yên tâm chút nào cả.

Bao lâu nay tôi cứ ngỡ mẹ vô tâm với mình, tôi cho rằng mẹ mãi lo cho gia đình mới nên chẳng mấy bận tâm đến chị em tôi. Nhưng tôi đã lầm, những lúc khó khăn thế này mới cảm nhận được sự ấm áp của tình thân.

Mỉm cười hạnh phúc tôi nhìn mẹ đáp:

- Con lớn rồi mà mẹ, mẹ không cần quá lo lắng cho con đâu.

- Làm sao mà không lo được cơ chứ, thôi thay quần áo mau đi rồi mẹ đưa đi ăn sáng.

- Mẹ ngồi xuống đây đợi con, con vệ sinh cá nhân 1 lát, sau đó sẽ nấu cho mẹ món bún bung. Chắc chắn lâu lắm rồi mẹ không được ăn món này phải không, hôm trước con sang có mang theo cái hoa chuối. Đảm bảo mẹ ăn xong lại muốn ăn nữa cho xem.

Mẹ tôi vội vã xua tay:

- Thôi thôi con ạ, con đang mệt nấu nướng làm gì, ra ngoài ăn ừ cái là xong mà.

- Mẹ này, mẹ cứ ngồi đây, con làm loáng cái là xong, mẹ không phải lo cho con, con làm được mà. Chờ con tí nha.

Nói rồi tôi mau chóng đi bắc nồi xương hầm, sau đó mới dời đi vệ sinh cá nhân. Xong xuôi bước ra thì mùi xương hầm cũng thơm nức mũi, khiến tôi vừa thái hoa chuối vừa hít hà mãi không thôi.

Mẹ tôi ngoài nhà cũng chạy vào phụ tôi nhặt rau sống, còn không quên khen:

- Chưa ăn nhưng mà ngửi mùi hấp dẫn quá con gái ạ, không ngờ gái mẹ lại giỏi vậy luôn.

- Chuyện con cơ mà lì.

Hai mẹ con tôi cứ thế cùng nhau nói chuyện, cười đùa và ăn sáng, xong xuôi thì đồng hồ cũng điểm hơn 7h. Mẹ lại giục tôi đi thay đồ để mẹ đưa đến phòng khám.

Hôm nay là thứ 4 nên phòng khám cũng không quá đông như mọi hôm, nhìn thấy tôi bác sĩ hỏi ngay:

- Con đi đâu mà hôm qua không tới khám, gọi cho con không được nên bác gọi cho mẹ con.
- Dạ con xin lỗi, con có chút chuyện ngoài ý muốn.
- Được rồi chờ ta 1 lát rồi kể cho ta nghe xem mấy ngày qua con gặp khó khăn gì nhé.

Tôi mỉm cười gật đầu thay câu trả lời, vị bác sĩ già lại tắt tà đi thăm khám cho những bệnh nhân đến trước. Mẹ nắm tay tôi kéo đến hàng ghế chờ cùng tôi ngồi đợi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tới khi tới lượt mình thì cũng đã gần trưa, nhưng bác sĩ không hề tỏ ra mệt mỏi mà vẫn nhẹ nhàng cùng tôi trò chuyện. Trước tiên bác hỏi xem sáng nay tôi đã ăn gì, thấy tôi kể mình đã tự tay nấu món đặc sản quê hương thì bác ngạc nhiên lắm. Còn nói hôm nào có dịp nhất định sẽ tới thưởng thức món ăn Việt Nam.

Tiếp đến bác hỏi xem những ngày qua tôi có chuyện gì buồn hay không vừa ý hay không. Tôi như người chết đuối vớ được cọc nên vội vàng kể cho bác nghe từng chút một về phiên toà hôm trước, cả về nỗi ám ảnh bởi ánh mắt u buồn của anh, và giấc mơ kỳ lạ đêm hôm trước nữa.

Thấy tôi hoài nghi về giấc mơ bác mỉm cười nói:

- Giấc mơ ấy không có gì phải lo lắng cả, nó chỉ đơn giản là để hoàn thành những gì mà ta mong muốn khi còn thức. Hay nói cách khác giấc mơ giúp chúng ta hiện thực hoá những mong muốn mà ta chưa đạt được ở hiện thực.
- Vâng, và giấc mơ ấy cũng đã thức tỉnh con nhiều điều bác sĩ ạ, nó giúp con xoá bỏ được những suy nghĩ tiêu cực trong đầu mình.
- Đúng rồi, chỉ cần con lạc quan thì mọi thứ sẽ tốt dần lên, bệnh của con cũng sẽ bị đẩy lùi.

Rồi như sự nhớ ra điều gì đó bác sĩ lại nói:

- À, con có thể kể rõ cho ta về anh chàng Hạc Hiến được không, cả về việc anh ta bị truy tố về tội trốn thuế nhé.

Tôi gật đầu sau đó tỉ mỉ kể lại từng chi tiết về anh, từ tính cách, con người đến cả những dự định của chúng tôi. Sau cùng là những bế tắc khi không thể nào giúp anh khi khó khăn được, chính vì thế đã khiến tôi rơi vào trầm cảm.

- Hy vọng ta có thể giúp con được, chờ ta một lát.

Tôi không hiểu bác sĩ đang muốn nói điều gì nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi chờ, vô tình liếc lên nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh, đã gần 12h. vậy là tôi đã nói chuyện cùng bác sĩ gần 2 tiếng, thế mà bác sĩ không hề tỏ ra khó chịu vì những câu chuyện dài dòng của tôi. Bản thân tôi cũng không ý thức được thời gian lại trôi nhanh như thế.

Một lần nữa tôi lại càng ghi nhận cái tâm với nghề của bác. cánh cửa phòng mở ra bác đưa cho tôi 1 tờ giấy nhỏ và dặn:

- Đây là số điện thoại và địa chỉ của con trai bác, hiện nó đang làm thẩm phán ở Toà án nhân dân tỉnh Chiết Giang. Hy vọng có thể giúp con được gì đó.
- Bác, con cảm ơn bác nhiều lắm ạ, con thật sự chẳng biết lấy gì trả ơn bác cả.
- Còn chưa biết là có thể giúp được con hay không mà, với ta nhìn thấy bệnh nhân của mình vui vẻ trở lại đây đã là 1 món quà rồi. Hơn nữa qua những câu chuyện của con ta cảm nhận được anh ta là người tốt, chỉ là anh ta vô tình mắc sai lầm mà thôi. Tới đó con nhớ nói được ta giới thiệu, ta cũng gọi điện cho Tuấn Kiệt nói trước về con.

Tôi hạnh phúc đến bật khóc, cứ thế ôm trầm lấy bác sĩ mà cảm ơn, tới khi bác nói:

- Thôi được rồi, bây giờ cũng muộn rồi, con về nghỉ ngơi đi, nhớ phải uống thuốc và khám đúng lịch nghe không. Chúc con may mắn.

Tôi hết khóc lại cười, cứ nâng niu tờ giấy như thể báu vật trên tay. Mẹ nghe tôi kể lại cũng hạnh phúc cảm ơn bác sĩ, nhưng bác đều xua tay vì bác nghĩ rằng bà chỉ có thể cung cấp địa chỉ còn có giúp được hay không lại phụ thuộc vào con trai.

Thời tiết hôm nay vô cùng đẹp, sau 1 cơn mưa lớn thì trời cao và xanh hơn bao giờ hết. Từng tia nắng ấm áp đầu xuân cũng nhẹ nhàng sưởi ấm lòng tôi.

Bây giờ thì tôi hiểu vì sao trong giấc mơ bà lại nói: thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng”. Bà đang hàm ý nói với tôi rằng, rồi Hạc Hiến của tôi sẽ được giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Suốt buổi chiều hôm ấy tôi chẳng thể tập trung làm việc gì, cứ thế đứng ngồi mong ngóng thời gian trôi thật nhanh để còn đến nhà của thẩm phán Tuấn Kiệt, con trai bác sĩ Nhã Tịnh.

Cuối cùng thì chiếc kim đồng hồ cũng nặng nề nhích đến số 8, vậy là đã đến giờ hẹn, tôi mau chóng cùng mẹ lái xe đến địa chỉ mà bác sĩ Nhã Tịnh ghi trên giấy.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về vị thẩm phán này là một người khá chừng mực, khuôn mặt chữ điền vuông vức, khiến cho tôi có cảm giác tin tưởng ngay lần đầu gặp mặt. Tôi được biết ông chính là con trai cả của bác sĩ Nhã Tịnh, và năm nay ông cũng ngoài 40, nhưng về ngoại của ông trẻ hơn tuổi rất nhiều.

Cách nói chuyện của ông cũng chân tình ấm áp hết như bác sĩ, nói sao nhỉ, cách nói ấy dễ đi vào lòng người và khiến người ta có thể dễ dàng trải lòng mình cùng họ.

Sau khi nghe tôi trình bày lại toàn bộ mọi thứ, vị thẩm phán nói:

- Vụ việc về công ty TNHH Hiền Lãng tôi cũng đã nắm được, nhưng bạn có thể cung cấp cho tôi toàn bộ hồ sơ về công ty được không? Tôi cần xem kỹ lại toàn bộ chúng mới đưa ra câu trả lời cho bạn được.

- Dạ có ạ, toàn bộ bản sao của hồ sơ cháu có đem cả ở đây, mong thẩm phán giúp cho ạ. Cháu cũng không dám xin cho anh ấy trắng án, cháu chỉ mong có thể giúp anh ấy giảm nhẹ tội nhất có thể. Nếu như không phải ngồi tù thì càng tốt, còn về việc nộp phạt cũng như chi phí cho việc hầu toà, bao nhiêu cháu cũng lo được ạ.

- Được rồi, mẹ tôi cũng có nói với tôi về trường hợp của bạn rồi, tôi hứa sẽ gắng hết sức để giúp 2 bạn, còn kết quả thế nào tôi chưa dám chắc đâu nhé.

Trao đổi thêm 1 lát thì tôi và mẹ ra về, mẹ biết tôi đang lo lắng nên lái xe giúp tôi, còn không quên an ủi:

- Mẹ tin ông ấy sẽ giúp được 2 đứa, lạc quan lên con.

- Vâng, con cũng tin như thế. Hạc Hiền là người tốt, nhất định sẽ không sao đúng không mẹ.

- Đúng rồi con gái, đừng suy nghĩ nhiều quá, kéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe.

Phải rồi, nhất định là vị thẩm phán ấy có thể giúp được anh mà, tôi tin là như thế. Nghĩ đến giấc mơ hôm trước tôi càng có lòng tin nhiều hơn ở vị thẩm phán này.

- ----*-----*-----

Người ta vẫn thường nói, chờ đợi không đáng sợ, mà cái đáng sợ nhất là không biết phải chờ đợi đến bao giờ. Cho đến thời điểm hiện tại tôi mới thấm thía câu nói ấy, thẩm phán chỉ nói tôi về nhà và chờ câu trả lời từ ông ấy, chứ không hề nói tôi phải chờ đợi trong bao lâu. Với tôi chờ đợi từ thẩm phán Kiệt 1 câu trả lời quả thực khiến tôi cảm thấy thấp thòm vô cùng.

Cuối cùng thì sau 3 ngày, tôi cũng nhận được điện thoại của thẩm phán vào chủ nhật tuần đó, ngay lập tức tôi đến nhà của ông để trao đổi. Cả quãng đường đi tôi luôn miệng cầu xin ông trời, cầu xin phật tổ, cầu xin bồ tát... tất cả các vị thần linh mà tôi biết để mong có thể được giúp đỡ.

May mắn cho tôi và cho cả anh là lần này các vị thần linh đã nghe thấu lời thỉnh cầu của tôi. Khi mà thẩm phán Kiệt có nói:

- Tôi đã xem qua toàn bộ sổ sách mà bạn cung cấp, tội danh của cậu ấy là có thật, nhưng tôi đã cố gắng nhờ tất cả những nơi mà tôi quen biết, đồng thời nghiên cứu sâu đến những chi tiết có thể giảm nhẹ tội. Chỉ cần làm đúng theo những gì mà tôi hướng dẫn, tôi tin có thể giúp được cho hai bạn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm mừng rỡ nói:

- May quá, cháu đợi ơn thẩm phán nhiều lắm, cả đời này chúng cháu sẽ không quên ơn thẩm phán đâu.

- Bạn không cần phải khách sáo đâu, vì bạn là người do mẹ tôi giới thiệu tới nên tôi sẽ cố gắng hết sức. Thứ nhất hầu hết những khoản bị truy hồi thuế đều nằm trong khoảng từ sau khi cậu ấy dời trụ sở công ty về Chiết Giang. Bởi vậy chúng ta có thể nói là do chuyển công ty nhiều việc, không kiểm soát hết được nên dẫn đến sai sót. Nhưng trước tiên chúng ta phải gặp được cậu ấy, và tìm cách nói cho cậu ấy rằng những khoản kia là do bất cẩn sau lần chuyển trụ sở công ty chứ không hề cố ý. Nhất định phải thống nhất 1 số lời khai như tôi đã liệt kê ở giấy đây. Sau đó, tôi muốn bạn giúp tôi hẹn gặp luật sư Minh Trí, người đang bào chữa cho cậu ấy. Tôi có một vài điều muốn trao đổi với vị luật sư đó.

- Nhưng cháu không thể vào thăm anh ấy được ạ, còn bố mẹ anh ấy cháu nghĩ cũng sẽ khó lòng nói về những vấn đề này cho anh ấy hiểu được.

- Không, cái này tôi sẽ trao đổi với luật sư và nhờ ông ấy, cũng chỉ có ông ấy mới có thể trao đổi với Hạc Hiền về vụ án được. Bạn chỉ cần giúp tôi hẹn gặp luật sư thôi, còn lại tôi sẽ tự sắp xếp.

Tôi gật đầu đáp:

- Dạ, cháu sẽ hẹn ngay ạ. Còn cần phải làm những gì xin thẩm phán cứ nói ạ.

- Tạm thời cứ thế đã, tôi phải trao đổi kỹ với luật sư sau đó mới tính tiếp được. Còn nữa, bạn về dặn người nhà làm đơn kháng cáo, để toà mở thêm phiên phúc thẩm, sau đó chúng ta sẽ bào chữa cho cậu ấy nhé. Nhớ là làm càng sớm càng tốt.

Phân vân nhìn thẩm phán, sau đó tôi rụt rè hỏi:

- Vậy, liệu anh ấy có phải ngồi tù tiếp không ạ?

Ông nhìn tôi sau đó mỉm cười nói:

- Tôi nghĩ mình có thể giúp cậu ấy hưởng án treo, nhưng để chắc chắn hơn thì chờ sau phiên toà phúc thẩm bạn sẽ có câu trả lời.

Tôi như vỡ oà trong hạnh phúc, cứ thế rối rít cảm ơn vị thẩm phán tốt bụng. Những ngày qua tôi không dám nói chuyện này với bố mẹ anh. Tôi sợ, sẽ khiến cho hai bác hy vọng rồi lại thất vọng thêm lần nữa. Cứ thế một mình tôi âm thầm cầu nguyện cho anh.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh của tôi được cứu rồi, tôi phải mau chóng thông báo cho hai bác, để cho hai bác mừng. Và cũng là để hai bác sớm làm đơn kháng cáo để đưa anh ra khỏi đó.

Luật sư Minh Trí cũng có nói ngày kia ông ấy có thể thu xếp gặp thẩm phán Tuấn Kiệt được, vậy là mọi việc coi như tạm ổn. Tôi có thể an tâm hơn phần nào rồi, càng nghĩ tôi càng thấy những lời bà nói trong giấc mơ là đúng: “nhất định ông trời không tuyệt đường sống của người tốt”.

Có lẽ cũng chính bà đã giúp tôi gặp bác sĩ Nhã Tịnh, để anh có cơ hội được con trai bác sĩ, Thẩm phán Tuấn Kiệt giúp đỡ.

Trước khi ra về tôi không quên chân thành cảm ơn vị thẩm phán lần nữa. Vị thẩm phán ấy thấy tôi hạnh phúc, tươi tắn hơn mấy ngày trước thì cũng mỉm cười nói:

- Chúc mừng bạn, cô nàng bản lĩnh. Tôi đã được nghe mẹ kể về bạn, quả thật tôi vô cùng khâm phục ý chí kiên cường của bạn.

- Nếu kiên cường cháu đâu có phải đến bác sĩ chữa bệnh đâu ạ.

- Bạn nên nghĩ đó là cái duyên giúp cho tôi và bạn gặp nhau, đừng nghĩ là do mình kém cỏi. Vì thật ra tôi thấy bạn vô cùng giỏi, có những thứ mà với 1 người đàn ông như tôi, ở tầm tuổi của bạn tôi còn chưa làm được. Nhưng bạn thì khác, và tôi tin bạn sẽ hạnh phúc, thành công trong cuộc sống này.

Tôi nở 1 nụ cười rạng rỡ sau đó dắt xe ra về, tôi có giỏi thật không, tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết Hạc Hiên của tôi đã có hy vọng rồi, và tôi phải thông báo tin này với hai bác ngay để cho họ mừng.

Chiếc xe đang lăn bánh trên con đường quen thuộc đến nhà anh, lâu lắm rồi tôi chẳng cười nhiều đến thế. Tâm tư tình cảm của tôi cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Từ ngoài cổng tôi đã nhìn thấy bác gái đang ngồi ủ rũ trong nhà, bác có vẻ còn rất mệt mỏi. Thấy tôi, bác khó nhọc đi ra hỏi:

- Lệ tới hả con, vào nhà đi.

- Dạ, bác trai với bé Phương đi đâu rồi bác.

- Bác trai và con bé phương về quê có chút việc, đang thấp hương cho ông bà tổ tiên cầu xin phù hộ cho 2 anh em nó luôn.

Tôi cẩn thận để xe ngay ngắn ở góc sân sau đó kéo tay bác vào nhà hơn hờ khoe:

- Bác, con mới ở chỗ thẩm phán Tuấn Kiệt về, ông ấy nằm trong hội đồng thẩm phán xét xử trong phiên toà hôm trước đấy ạ. Ông ấy nói ông ấy có thể giúp Hạc Hiên và Cao Lăng hưởng án treo ạ.

Bác ôm trầm lấy tôi vừa khóc, vừa cười rồi rít nói:

- Cảm ơn trời phật, cảm ơn con, đúng là may mắn quá rồi, cảm ơn con nhiều lắm, bác phải báo ngay tin này cho ông ấy mừng với được, chờ mai ông ấy lên, bác sẽ vào thăm chúng nó.

Tôi mỉm cười nhìn bác không đáp, còn bác lật đật móc chiếc điện thoại trong túi ra gọi cho bác trai, vừa khóc vừa nói:

- Ông ơi, cái lệ, cái lệ nói là đã tìm được người giúp cho 2 đứa rồi, họ còn nói sẽ giúp cho chúng được hưởng án treo nữa ông ạ. Tôi mừng quá báo ngay cho ông đây, ông nhớ thấp nén hương cảm ơn tổ tiên nghe ông.

Tôi biết bác đang mừng lắm, bởi bác nói chuyện với bác trai nhiều câu nhiều chữ lộn xộn cả lên. Vậy nên bác trai gọi cho tôi để hỏi kỹ hơn về mọi việc, khi được tôi một lần nữa khẳng định rằng vị thẩm phán kia nói như thế. Thì tôi cảm nhận rõ giọng bác nghẹn lại, bác run run nói:

- Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu nhiều lắm, bác chẳng biết nói gì ngoài lời cảm ơn cháu cả, cảm ơn cháu.

Nghe bác nói mà tôi cũng cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên má mình, Cả tôi, cả bác đang khóc vì vui mừng. Khóc vì người mà chúng tôi yêu thương cuối cùng cũng có 1 chút hy vọng được cứu giúp.

Mau chóng lau khô nước mắt tôi dặn dò bác trai:

- Nhưng mà trước tiên chúng ta phải làm đơn kháng cáo đã bác ạ, để toà án họ nhận được đơn và mở lại phiên toà phúc thẩm, sau đó thẩm phán sẽ giúp chúng ta.

- Được, được, bác biết rồi, bác sẽ bắt xe lên đó ngay, sau đó gặp cháu để bàn bạc cụ thể, cảm ơn cháu nhiều lắm.

Ngoài thẩm phán Tuấn Kiệt, thì người mà tôi biết ơn nhiều nhất lúc này chính là bác sĩ Nhã Tịnh, bác có 1 tấm lòng nhân hậu, lại có ơn vô cùng lớn đối với tôi cũng như với Hạc Hiên và Cao Lăng

Bác gái sau khi nghe tôi kể thì cũng nhất quyết đòi cùng tôi đến nhà bác sĩ Nhã Tịnh để cảm ơn. Vậy nhưng bác đồng bệnh nhân nên phải đến xé chưa mới rảnh để nói chuyện được.

Nhìn thấy tôi bác nói luôn:

- Chắc con cũng nghe được tin tốt rồi phải không, nhìn sắc mặt của con là bác đoán được. Chúc mừng con, mà hôm nay con đi cùng ai thế?

- Dạ, con phải cảm ơn bác sĩ nhiều lắm, còn đây mà mẹ của Hạc Hiên, người mà con vẫn hay kể cho bác nghe.

Bác gái nghe tôi nói xong thì cũng nắm chặt tay bác sĩ mà cảm ơn, hai người họ cũng trạc tuổi nhau nên rất dễ nói chuyện. Bác sĩ thì nhất quyết chỉ nhận lời cảm ơn, chứ tuyệt nhiên không nhận bất kỳ món quà nào cả. Khiến cho tôi và bác gái càng cảm phục bội phần.

Khi con người ta vui vẻ thì thời gian cũng trôi qua nhanh hơn, bởi vậy mới đây mà đã tới thứ 3, tôi thấp thòm chờ thẩm phán Tuấn Kiệt và luật sư trao đổi với nhau để hỏi thêm về tình hình của anh.

- Tôi nghĩ với khả năng của thẩm phán, nhất định sẽ giúp cho 2 người họ được hưởng án treo.

Tôi đã được thẩm phán nói về điều này, nhưng hôm nay nghe luật sư Minh Trí khẳng định lại một lần nữa tôi vẫn không giấu nổi sự vui mừng.

Đơn kháng cáo cũng được luật sư hướng dẫn gửi lên nơi có thẩm quyền, chỉ 1 tháng nữa thôi là đến phiên toà phúc thẩm rồi, anh của tôi có lẽ cũng đã nghe được thông tin từ luật sư.

Cuối cùng thì phiên toà phúc thẩm cũng diễn ra, tôi vẫn ngồi hàng ghế đầu để nhìn anh được rõ nhất. Anh vẫn vậy, trầm mặc, ánh mắt buồn bã, nhưng không còn phờ phạc như phiên xử trước.

Bác gái vẫn con buồn, nhưng không khóc như lần trước, chỉ im lặng theo dõi toàn bộ quá trình diễn ra của phiên toà.

Chẳng hiểu do tôi tự nghĩ ra hay thật sự là thế, mà tôi thấy lần này những câu hỏi đặt ra cho anh nhẹ nhàng hơn nhiều. Thái độ của họ cũng nhẹ nhàng hơn với anh, và tất nhiên anh và Cao Lăng trả lời đúng như những gì thẩm phán dặn.

Mọi thứ diễn ra đúng như những gì mà thẩm phán Tuấn Kiệt đã dự liệu, với những bằng chứng mà luật sư nhấn mạnh, cùng lời khai của anh. Rất nhanh sau đó toà đã thay đổi mức án.

Mức phạt anh phải nhận được giảm xuống là 3 năm cải tạo không giam giữ, với cao lăng thì thời hạn vẫn là 2 năm, nhưng được đổi thành cải tạo không giam giữ. Còn tiền phạt và án phí thì vẫn giữ nguyên như thế, công ty vẫn bị bắt buộc đóng cửa, ít nhất cho đến khi anh thi hành án xong.

Nghe toà kết luận ai cũng mừng mừng, tủi tủi, rơm rớm nước mắt, vậy là sau bao cố gắng, anh của tôi cũng lại trở về bên mọi người

Nhìn anh được các cán bộ công an cẩn thận mở khoá còng tay mà tôi bật khóc. Anh vừa xoa lưng lại thì bác gái cũng tiến đến ôm chặt anh, rồi xót xa nói:

- Sao con của tôi gầy thế này, hai đứa ở trong đó không ăn được cơm hay sao mà đứa nào cũng gầy thế hả?

Cao Lăng đứng bên cạnh thấy thế thì nắm tay bác gái nói:

- Mẹ, con và anh vẫn khoẻ mạnh mà, mẹ đừng khóc nữa.

Nhưng làm sao mà bác gái có thể ngừng khóc ngay lúc này được, bác khóc vì hạnh phúc, khóc vì vui mừng, khóc vì sau bao tháng ngày, sau bao cố gắng cuối cùng con trai mình cũng được bình an. Mà trong căn phòng này đâu phải có mình bác khóc đâu, còn có tôi, có bác trai, có bé Phương, có mọi người cũng khóc mà. Ngay cả anh và Cao Lăng cũng đang đoè hoe nơi đuôi mắt còn gì.

Mọi người đang vây quanh anh để chúc mừng, để hỏi han, còn tôi, đứng im lặng ở đây nhìn anh qua hàng nước mắt lưng tròng. Tôi cũng nhớ anh, cũng muốn chạy tới mà ôm anh vào lòng lắm, nhưng tôi hiểu nên nhường anh cho gia đình trước. Tôi và anh sau này còn có cả đời để bên nhau kia mà. Hiện tại thì chỉ cần đứng ngắm nhìn anh từ xa thế này là tôi cũng vui lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Anh ở kia, trong vòng tay của những người thân, nhưng ánh mắt anh vẫn liên tục nhìn về phía tôi mỉm cười, còn tôi, chưa 1 giây nào rời mắt khỏi anh.

Nhìn anh chậm chậm bước từng bước về phía tôi mà tôi cảm nhận rõ được trái tim mình đang loạn nhịp. Mong anh, nhớ anh, nhưng ngay lúc này đây tôi lại chẳng nghĩ ra mình nên nói gì đầu tiên với anh. Chúc mừng anh ư, mọi người ngoài kia đã chúc nhiều rồi. Hay là nói yêu, nói nhớ anh, nhưng mà ở trước đám đông nói thế thì tôi không đủ can đảm. Mà những điều đó, có lẽ chẳng cần tôi nói ra anh cũng biết cả rồi.

Còn đang phân vân, cân nhắc xem nên nói gì thì anh đã ôm chặt tôi vào lòng. Sững sờ mất một lát, tôi mới vội vàng đưa tay lên ôm anh. Anh gầy đi nhiều quá, vòng tay của tôi ôm anh mà xót xa. Mùi hương quen thuộc của anh lại sộc thẳng vào mũi khiến cho nước mắt tôi cứ thế mà tuôn rơi. Giọt nước mắt của vui mừng, hạnh phúc, xen lẫn cả tủi hờn khi phải xa cách nhau ngần ấy thời gian.

Không một mỹ từ nào có thể miêu tả được chính xác cảm xúc của tôi khi ấy. Cứ thế tôi nức nở trong vòng tay anh. Vòng tay quá đỗi quen thuộc, có chăng chỉ là anh gầy hơn trước nhiều, và gương mặt tuy đang cười nhưng vẫn thấp thoáng đâu đó một chút buồn.

Cho đến khi cảm nhận được khuôn ngực mình ướt đầm, anh mới từ từ đẩy tôi ra mà hỏi:

- Em sao thế, sao lại khóc, nín đi, anh được về với em rồi em phải vui mới phải chứ.

- Đúng rồi, phải vui, phải vui anh nhỉ.

Anh ân cần lau hết những vệt nước mắt lấm lem trên gương mặt tôi, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán, sau nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, anh có rất nhiều chuyện muốn nói cùng em, nhưng mà bây giờ chúng ta cùng nhau trở về nhà trước đã nhé.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu và bước theo anh, chắc chắn cả đời tôi sẽ chẳng thể quên được giây phút này, giây phút tôi và anh sau bao chồng gai, thử thách lại được gần bên nhau.

Phía ngoài cửa bố anh đã gọi sẵn xe chờ chúng tôi. Thấy tôi và anh tay trong tay bước ra em gái anh reu re gọi:

- Gớm quá hai người này, không sợ em ghen tị hay sao?

- Ghen thì mau mau mà kiếm người yêu để mà quan tâm như anh mày đi.

- Anh không phải thách, em là em chưa thích thôi nhá.

Cảm xúc trong tôi lúc này vẫn còn chưa sắp xếp được, nên cũng chỉ đứng im mỉm cười mà nhìn hai anh em họ đấu khẩu.

Mẹ anh thấy thế thì vội nói:

- Anh em mày cứ đứng đấy mà cãi nhau, mẹ với bố mày về trước để mẹ chuẩn bị chậu than xả xui nữa.

Chiếc xe của bác lẫn bánh, thì phía sau xe tôi cũng chậm chậm khởi hành, bầu trời ngày hôm nay hình như cao hơn, những ánh nắng ngoài kia cũng vàng hơn trong mắt tôi. Cả con đường quen thuộc này nữa, sao tôi thấy nó đẹp thế này.

Anh mân mê chiếc nhẫn trên tay tôi khẽ hỏi:

- Mấy tháng qua em sống thế nào?

- Em ổn, còn anh trong đó chắc khổ cực lắm hả?

- Không, trong đó cơm ăn ba bữa, quần áo mặc cả ngày em ạ.

Xót xa nhìn anh tôi đáp:

- Thế sao em thấy anh gầy đi nhiều thế?

- Thì tại nhớ em không ngủ được chứ sao.

Tôi đắm nhẹ lên ngực anh hôn đôi môi:

- Người ta nói chuyện nghiêm túc mà sao anh cứ đùa không vậy?

- Anh nói thật mà.

Đúng lúc này thì em gái anh phía trên ngoái đầu xuống, lè lưỡi trêu ghẹo:

- Thôi xin hai người bớt mùi mẫn lại cho em nhờ, em còn bé lắm, chưa xem được mấy cảnh này đâu.

Cao Lăng ở bên cạnh cũng đồng tình nói:

- Phải rồi, ở đây toàn người cô đơn mà hai người tra tấn như thế, bố ai mà chịu được.

- Đấy nhé, không phải mình em đâu, cả anh Lăng cũng ý kiến kia kìa, bớt sến sảm lại đi, già đầu mà còn như bọn con nít mới biết yêu vậy.

Anh dơ nắm tay dư dư lên phía trước đe dọa bé phượng, con bé cũng chẳng kém phần, khi cứ làm mặt xấu trêu ghẹo chúng tôi. Vậy là một màn đấu khẩu giữa anh và em gái lại diễn ra, còn tôi và Cao Lăng cứ thế nhìn họ mà ôm bụng cười.

Trở về đến nhà anh chúng tôi đã ngửi thấy mùi hương trầm thoang thoảng, bên hiên nhà bố anh đang cẩn thận rắc muối thành một đường thẳng. Nghe thấy tiếng chúng tôi mẹ anh vội vã bê chậu than đỏ rực bước ra nói:

- Hai anh em bước qua chậu than rồi hẵng vào nhà nhé, mẹ đang đun nước lá bưởi kia rồi, chờ 1 lát rồi tắm rửa sạch sẽ, sau đó cả nhà chúng ta sẽ ra ngoài ăn mừng được chứ.

Cao Lăng nhìn chằm chằm vào chậu than hỏi:

- Bước qua cái chậu này làm gì hả mẹ, sao bố còn rắc muối quanh nhà làm gì thế kia?

- Cái thằng này, mẹ bảo làm gì thì cứ làm đi, hỏi nhiều, bước đi cho anh mày còn bước.

Sau khi hoàn tất các thủ tục giải sui theo yêu cầu của mẹ anh, thì tất cả chúng tôi lại lên xe đến nhà hàng gần đó để chúc mừng cho anh và Cao Lăng đã tai qua nạn khỏi.

Bố mẹ anh có ngờ ý nói tôi gọi điện cho mẹ mình, nhưng mẹ tôi bận nên không thể đến được. Cả bữa tiệc không một ai nhắc về chuyện cũ nữa, mà chỉ đề cập đến những kỉ niệm vui vẻ, và những dự định trong tương lai mỗi người.

Chiều ngày hôm đó 5 người chúng tôi, bố mẹ anh, anh, Cao Lăng và tôi cùng nhau đi đến nhà Bác sĩ Nhã Tịnh, Thẩm phán Tuấn Kiệt và luật sư Minh Trí để cảm ơn.

Khi đi qua công ty tôi bất gặp ánh mắt u buồn của anh, tôi biết, công sức bao năm qua anh gầy dựng giờ phải đóng cửa nên anh không tránh khỏi tiếc nuối được. Biết anh buồn nên tôi nhẹ nhàng nắm tay anh thay cho lời an ủi.

Anh nhận được cái nắm tay của tôi thì cũng quay lại nhìn tôi mà mỉm cười, dường như anh đang muốn an ủi tôi rằng anh vẫn ổn. Nhưng tôi vẫn đọc được trong ánh mắt anh, có một chút không đành lòng.

Mọi thứ tạm gọi là ổn thỏa, bây giờ việc quan trọng trước mắt là dồn sao cho đủ tiền để nộp phạt. Số tiền 1.100 CNY không hề nhỏ. Bởi trước đó số tiền chúng tôi bỏ ra cho vụ án của anh cũng không ít. Ngẫm nghĩ một lát anh quyết định bán căn nhà cùng toàn bộ tài sản anh có, Cao Lăng cùng bố mẹ cũng dồn toàn bộ tiền tiết kiệm nhưng vẫn chẳng đủ.

Ngay lập tức tôi cũng rao bán căn nhà nhỏ của tôi, cùng chiếc ô tô mà tôi đang đi. Khi anh biết về quyết định ấy của tôi đã một mực phản đối, còn tôi chỉ nói với anh rằng:

- Em và anh tuy hai mà một, anh gặp khó khăn em không thể nào mà khoanh tay đứng nhìn được.

- Nhưng đó là những gì em vất vả lắm mới kiếm được, hơn nữa thời gian qua em đã hi sinh vì anh nhiều quá rồi, anh không thể nào nhận được nữa.

- Đó là của chung hai chúng ta, từ giây phút này không có gì là của em hay của anh, mà tất cả đều là của chung, vui chung, buồn chung, hạnh phúc hay đau khổ cũng cùng chung nhau san sẻ.

Anh ôm đầu suy nghĩ, mãi tới khi mái tóc kia bị anh vò rối tung anh mới đau khổ nói:

- Nhưng đó là tất cả những gì em có, đem cả cho anh rồi thì em phải làm sao?

- Tất cả của em chỉ gói gọn là anh thôi, chỉ cần có anh bên cạnh là đủ. Những thứ kia chúng ta sẽ cùng nhau gầy dựng lại là được mà anh. Sau này nhất định em sẽ đi theo bắt vạ anh, không chỉ 1 ngày, 1 tháng đâu, mà là theo anh cả cuộc đời đây. Hay là anh lại không muốn.

- Anh không có ý đó.

- Nếu không có ý đó thì đừng có từ chối nữa, mau cùng em đi đến trung tâm môi giới bán nhà nhanh lên.

Anh vẫn đứng chôn chân ở đó nhìn, tôi nhanh chóng kéo tay anh:

- Đi, nhanh nào, còn đứng đây làm gì.

Anh miễn cưỡng bước theo.

Sẽ có người nói tôi ngốc khi mà dốc cả ruột gan cho anh, nhưng tôi lại không nghĩ thế, với tôi những thứ đó dùng để mua lại hạnh phúc cho bản thân. Tôi chấp nhận hi sinh mọi thứ, để đổi lại một tương lai êm ấm bên anh. Vì tôi chỉ cần được thấy anh mỗi ngày, được cùng anh già đi, thì những hi sinh này có đáng là gì?

Tình cảm tôi và anh dành cho nhau nhiều hơn 1 chữ thương, bởi vậy chỉ mong được trọn đời bên nhau.

- ---*-----*----

Anh bị phạt cải tạo không giam giữ tại đại phượng, đồng nghĩa với việc anh phải trở về Mạc Hà, còn tôi, hiện tại nhà cũng đã bán, công việc thì xin nghỉ từ khi anh gặp rắc rối. Dù rất sợ cái lạnh giá của nơi ấy tôi vẫn chấp nhận theo anh cùng về.

Ở đây tuy lạnh giá nhưng không phải quá khó để sống, tôi tin rồi tôi sẽ quen với nơi này. Dùng chút vốn ít ỏi còn lại anh mở 1 quán ăn nho nhỏ đúng như dự định trước kia giữa chúng tôi. Còn tôi, sau khi quán ăn đi vào ổn định, tôi quyết định nhập thêm hàng về bán thêm.

Những ngày tháng mới bắt đầu lập nghiệp ở nơi xa vô cũng khó khăn với tôi, dù đang là mùa xuân nhưng nơi này vẫn khá lạnh. Tôi mặc đến 3 chiếc áo bông dày mà vẫn không ngừng run rẩy, những ngày đầu tôi thậm chí còn không dám dời khỏi bếp sưởi trừ khi đi ngủ.

Mọi công việc gần như một mình anh làm hết, bố mẹ anh có ý gọi chúng tôi về sống cùng nhưng anh nhất quyết thuê 1 căn phòng nhỏ để làm tổ ấm cho chúng tôi. Anh nói tuy không giữ đúng lời hứa cùng tôi về Việt Nam, nhưng anh muốn thực hiện 1 phần của lời hứa. Đó chính là cùng tôi xây 1 tổ ấm vững bền.

Phải mãi 1 tháng sau đó tôi mới dần quen với sự lạnh giá nơi đây, nơi đầu tiên anh đưa tôi đến chính là Ủy ban nhân dân xã Hắc Hà. Tôi khá ngạc nhiên vì không biết vì sao anh lại đưa mình tới đây. Dem ánh mắt tò mò nhìn anh, nhưng anh chỉ bí mật nói:

- Vào trong em sẽ rõ.

Tò mò bước tiếp theo anh vào 1 căn phòng nhỏ, mà ở phía ngoài có một tấm biển màu xanh, ghi ngay ngắn hàng chữ: “Phòng tư pháp”. Ở đây có 1 vị cán bộ trẻ niềm nở chào đón chúng tôi:

- Chào 2 bạn, hai bạn muốn làm gì?

- Chào anh, chúng tôi muốn đăng ký kết hôn.

Đăng ký kết hôn, anh vừa nói muốn đăng ký kết hôn cùng tôi sao? Nhưng mà anh đang hưởng án treo, liệu có được phép kết hôn hay không?

Như đọc được suy nghĩ trong mắt tôi anh mỉm cười nói:

- Anh đã tìm hiểu kỹ rồi, em yên tâm đi, trong các điều luật không hề ghi người chịu án tù treo không được kết hôn. Nếu nghi ngờ em có thể trực tiếp hỏi cán bộ tư pháp cho rõ.

- Thưa cán bộ, có đúng như anh ấy nói không ạ?

Vị cán bộ tư pháp cẩn thận mở cuốn sổ đã sòn hết mép ra nhìn vào đó nói:

“Tại Điều 8 Luật Hôn nhân gia đình năm 2014 có quy định về điều kiện để được kết hôn như sau:

- Nam từ đủ 20 tuổi trở lên, nữ từ đủ 18 tuổi trở lên.

- Việc kết hôn do nam và nữ tự nguyện quyết định.

- Không bị mất năng lực hành vi dân sự.

- Việc kết hôn không thuộc một trong các trường hợp cấm kết hôn theo quy định tại các điểm a, b, c và d khoản 2 Điều 5 của Luật Hôn nhân gia đình năm 2014.

Và các trường hợp bị cấm kết hôn tại các điểm a, b, c và d khoản 2 Điều 5 của Luật Hôn nhân gia đình 2014. Bao gồm:

- Kết hôn giả tạo, ly hôn giả tạo.

- Tào hôn, cưỡng ép kết hôn, lừa dối kết hôn, cản trở kết hôn

- Người đang có vợ, có chồng mà kết hôn hoặc chung sống như vợ chồng với người khác hoặc chưa có vợ, chưa có chồng mà kết hôn hoặc chung sống như vợ chồng với người đang có chồng, có vợ.

- Kết hôn hoặc chung sống như vợ chồng giữa những người cùng dòng máu về trực hệ; giữa những người có họ trong phạm vi ba đời; giữa cha, mẹ nuôi với con nuôi; giữa người đã từng là cha, mẹ nuôi với con nuôi, cha chồng với con dâu, mẹ vợ với con rể, cha dượng với con riêng của vợ, mẹ kế với con riêng của chồng.

Như vậy, nếu cả 2 bạn đáp ứng các điều kiện trên và không thuộc một trong các trường hợp cấm kết hôn thì dù bạn trai bạn đang chấp hành án treo thì vẫn được kết hôn bạn nhé”.

Tôi như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, nên quay ra tự nhéo mạnh vào tay mình. Đến khi thấy đau tôi vô thức “á” lên một tiếng. Anh nhìn thấy hành động đó của tôi thì bật cười hỏi:

- Em sao thế, cán bộ tư pháp nói mà còn nghi ngờ hay sao?

- Không, tại bất ngờ quá nên em sợ là mình lại đang mơ. Mà anh tìm hiểu những điều này từ bao giờ.

- Ngay từ những ngày đầu tiên về đây cùng em anh đã tìm hiểu rồi, nhưng vì lúc đầu em chưa quen với giá rét nên chưa thể ra ngoài được. Em chịu thiệt thòi vì anh nhiều quá rồi, hiện tại anh chỉ có thể bù đắp cho em bằng hành động nhỏ này. Nhưng sau này anh hứa, sẽ cố gắng hết sức để bù đắp cho em. Khi thời hạn thi hành án kết thúc, nhất định anh sẽ cùng em trở về Việt Nam lập nghiệp. Anh hứa đấy.

Quãng thời gian xa anh tôi đã hiểu ra một điều: chỉ cần được sống bên anh, thì ở đâu không quan trọng. Và tôi tin trên trời cao kia ông bà cũng hiểu cho tôi. Lời hứa năm xưa với bà, tôi vẫn sẽ cố gắng để thực hiện, còn việc có cùng anh trở về Việt Nam hay không, đó là chuyện của tương lai. Tôi chỉ cần quan tâm tới hiện tại của chúng tôi mà thôi.

Không chỉ tôi, mà cả vị cán bộ tư pháp kia cũng đang mỉm cười hạnh phúc, không chần chừ thêm nữa, tôi cùng anh đặt bút ký vào tờ đăng ký kết hôn. Như 1 hình thức thắt chặt thêm tình cảm của chúng tôi.

Cầm tờ giấy đăng ký kết hôn trên tay tôi vui mừng báo tin cho mẹ và chị, khác với tâm trạng háo hức của tôi. Mẹ và chị chỉ buồn bã chúc mừng, chứ không hề tỏ ra vui vẻ như tôi nghĩ. Tôi hiểu vì sao họ có thái độ như thế, nhưng tôi cũng tin vào anh, tin vào quyết định ngày hôm nay của tôi.

Suốt cả quãng đường về tôi và anh cùng nhau ôn lại những kỷ niệm hạnh phúc khi bên nhau. Bất giác hai má tôi nóng bừng lên khi anh nhắc đến cái đêm đầu tiên tôi và anh ân ái, khi anh nhận quyết định hưởng án treo.

Đó không phải đêm mặn nồng đầu tiên của chúng tôi, nhưng lại là đêm tôi thấy ngọt ngào nhất. Vì sau bao nhiêu sóng gió, cuối cùng chúng tôi lại được trở về bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngày hôm đó gia đình anh về quê trước, còn tôi và anh thì ở lại Chiết Giang, chờ hoàn thành thủ tục rao bán nhà và xe sau đó sẽ trở về sau. Đêm đầu tiên sau 7 tháng rong xa nhau, cũng là đêm cuối cùng chúng tôi cùng nhau ở trong căn nhà đầy ắp kỷ niệm này.

Một người đàn bà từng nếm qua cái mùi vị của thể xác, thật sự mà nói tôi cũng rất thèm muốn khi nằm bên anh. Nhưng vì sợ anh mệt nên tôi cố gắng kìm nén cái ham muốn ấy lại, tôi tự an ủi mình rằng chúng tôi còn rất nhiều thời gian bên nhau sau đó. Rằng khi ấy anh sẽ bù đắp cho tôi, rằng tôi đã chờ đợi hơn nửa năm qua, thì hôm nay đợi thêm 1 ngày nữa cũng chẳng sao cả.

Nhưng anh không nghĩ thế, anh ác độc lắm, anh nhìn thấu lòng tôi, còn cố tình trêu ghẹo khi mà băng quơ hỏi:

- Khó chịu lắm phải không?

- Khó, khó gì cơ?

- Thì em đang phải kìm nén khó chịu lắm phải không?

Cái con người này, dù người ta đã bao lần cùng anh hoà nhịp, nhưng đâu sao người ta cũng là phụ nữ, nói thẳng toẹt như thế thì xấu hổ chết mất thôi.

Thấy tôi cứ bặm môi không đáp, thì anh đặt nụ hôn phớt nhẹ trên cánh môi tôi, sau đó thì thắm vào tai tôi:

- Không phải kìm nén đâu, vì nhất định đêm nay anh sẽ không tha cho em đâu.

Lời nói ma mị của anh như đánh thức mọi giác quan trong tôi. Biết anh đang trêu ghẹo mình nên ngay lập tức tôi gi chặt anh xuống mà hôn. Dùng chiếc lưỡi mềm mại của mình tôi khám phá mọi ngóc ngách trong khoang miệng của anh.

Lâu lâu lại cắn nhẹ bờ môi anh trêu ghẹo, anh cũng vì sự mạnh bạo của tôi mà bắt đầu hoạt động chân tay. Khi hơi thở của cả hai bắt đầu khó khăn tôi mới chịu buông anh ra, ngay lập tức anh chiếm thế thượng phong bằng cách dùng sức đè tôi xuống giường. Dùng ánh mắt nóng bỏng quét khắp cơ thể tôi, anh còn cố chiều cắn nhẹ vành tai tôi khiến tôi vừa khó chịu vừa kích thích.

Như chưa thỏa mãn, ngay lập tức anh kéo tôi dậy, cời phẳng chiếc váy vương vãi ra khỏi người tôi. Chỉ để lại bộ đồ lót màu hồng phấn, mà trước đó tôi đã mua dự định để dành đến cái đêm cùng anh sinh con ở lại.

Cứ thế anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán lên, lên má, lên môi, lên khắp khuôn mặt tôi rồi thủ thi:

- Cảm ơn em, cảm ơn em đã đến bên đời anh, cảm ơn em đã đồng ý ở bên cạnh anh, và cảm ơn em đã hy sinh cho anh mọi thứ.

Tôi mỉm cười nhìn anh không đáp, bàn tay anh dời từ khuôn nhợt nhạt nhô của tôi xuống phía dưới mà trêu ghẹo, kèm theo đó là nụ hôn ướt át chạy dọc xương quai xanh. Cứ thế anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên từng tấc da, thứ thịt trên người tôi.

Mỗi nơi nụ hôn của anh đặt xuống đều khiến giác quan nơi ấy của tôi bị kích thích đến cao độ. Tôi bắt đầu không thể điều chỉnh được nhịp thở của bản thân, bàn tay cũng bắt đầu cời từng cúc áo trên người anh.

Vòm ngực này sau bao khó khăn nay đã không còn vỡ như trước, nhưng vẫn đủ giúp tôi an tâm mỗi khi dựa vào. Gét nhất là cái làn da này, tại sao càng ngày nó càng trắng như vậy, gét quá nên cố tình để lại trên đó chỉ chút dấu hôn cho bớt cái sự ghen tị.

Không cần nhìn, tôi cũng biết phía dưới kia của anh đang biểu tình sau mỗi động tác của tôi thế nào. Biết nhưng tôi vẫn cứ cố tình dạo chơi, nhất định phải để cho anh phát điên vì chịu đựng mới được.

Nhưng nghĩ và làm là hai việc khác xa nhau quá, chẳng biết anh đã đến giới hạn chịu đựng chưa, còn tôi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, sắp không làm chủ nổi bản thân nữa đây.

Tôi đã ngậm chịu thua bằng hành động mạnh bạo cời phẳng chiếc quần của anh mà ném đi, chàng lính ngự lâm của anh đang ngóc đầu đầy khiêu khích mà nhìn tôi.

Chiếc quần nhỏ tôi đang mặc càng khiến cho tôi khó chịu vì cảm giác ướt át. Trong đầu ngàn vạn câu đang chửi thầm anh vì sao còn chưa tiến tới, vì sao để tôi phải oằn mình trong ham muốn tột độ đến thế này.

Quả đúng là yêu nhau con người ta như có thần giao cách cảm, tôi chỉ vừa mới nghĩ thôi, thì toàn bộ những gì còn sót lại trên cơ thể tôi cũng bị anh gỡ bỏ.

Ánh mắt gần như ngây dại, cùng cái cảm giác phía dưới đang được anh lấp đầy, anh cứ thế nhẹ nhàng mà tiến vào phía trong tôi.

Từng cú huých, từng tiếng va chạm nhẹ nhàng của da thịt khiến cho tôi chột liên tưởng đến tiếng pháo nổ râm ran, mừng ngày đoàn tụ của chúng tôi.

Đôi chân bắt đầu vòng ra phía sau eo anh mà quặp chặt lại, bàn tay thì không ngừng mân mê khuôn ngực phía trước mặt tôi. Dùng đôi bàn tay của mình, tôi vuốt ve toàn bộ cơ thể anh, giống như đang tìm kiếm một thứ gì đó vừa thân thuộc vừa xa lạ.

Cứ mỗi nhịp luân động, anh lại kèm theo một câu yêu thương, trái tim tôi thì lâng lâng vị ngọt hạnh phúc, còn cơ thể tôi cũng bị cảm xúc làm cho tê liệt.

Tôi yêu anh, yêu tất cả những gì là của anh, yêu tất cả những giây phút chúng tôi hoà vào làm một.

Cứ thế chúng tôi cùng nhau thử hết tư thế này, sang kiểu mới lạ khác, và mỗi kiểu đều đem đến cho tôi sự khoái lạc tột cùng. Đến khi cả hai thấm mệt anh mới bắt đầu tăng tốc, toàn bộ thân dưới của anh vận động không ngừng. Khi dòng chất lỏng ấm nóng kia của anh phóng thích trong cơ thể tôi cũng chính là lúc tôi lên đến đỉnh cao của cảm xúc.

Anh mệt nhoài phủ phục lên trên người tôi, một tay ôm trọn bầu ngực đầy đặn của tôi, tay còn lại thì đan chặt lên những ngón tay tôi, tôi cứ thế nằm lặng im lắng nghe hơi thở của anh. Còn anh ngược đôi mắt chan chứa yêu thương lên, nhìn tôi mà thì thầm:

- Anh yêu em

Lời nói nhẹ tựa như gió, nhưng lại khiến tim tôi rung rinh liên hồi, cố nhướn mình tôi thì thầm lại vào tai anh:

- Em cũng yêu anh.

Như cảm nhận được chút khó nhọc trong lời nói của tôi, anh vội vàng rời tôi ra và nằm xuống giường, có một chút xót xa anh hỏi:

- Thời gian qua khó khăn với em lắm phải không?

- Em ở ngoài này tự do tự tại thì làm gì có gì khó khăn chứ, chỉ là thương anh trong đó tù túng, khổ cực thôi.
- Em đừng giấu anh nữa, anh biết hết về bệnh tình của em rồi, anh xin lỗi, xin lỗi vì chẳng thể bảo vệ cho em, xin lỗi vì làm em phải liên..

Tôi vội vàng bịt miệng anh lại.

- Giữa chúng ta không cần phải nhắc đến những mỹ từ sáo rỗng ấy, tất cả là em tự nguyện, em tự nguyện yêu anh, tự nguyện bên anh. Vì em biết, trên đời này ngoài anh ra sẽ không còn ai yêu em nhiều như thế cả. Vậy nên từ nay chúng ta chỉ nên nhắc đến tương lai tươi đẹp phía trước, đừng kể về quá khứ bị thương kia nữa.

Vòng tay anh siết chặt tôi thêm một chút, hôn lên tóc tôi anh nói:

- Anh biết rồi, anh hứa cả đời này sẽ bên cạnh em, bù đắp cho em, em chính là món quà vô giá mà ông trời ban tặng cho cuộc đời anh. Nhưng có điều hiện tại chắc chắn phải để em phải chịu thiệt thòi 1 chút rồi.
- Em không sao, chỉ cần được bên cạnh anh, có thể nào em vẫn vượt qua được.
- Nhưng anh không thể cùng em về Việt Nam như dự kiến, việc sinh con có lẽ cũng phải lùi lại, vì hiện tại kinh tế của chúng ta không thể nào lo tốt cho con được.
- Anh không cần phải nói gì cả, em hiểu hết, em đã đồng ý cùng anh trở về Mạc Hà sinh sống, là em đã chấp nhận mọi khó khăn. Chúng ta cùng nhau cố gắng, em tin rồi cũng sẽ thành công.

- ---*---*-----

Phía trước mắt tôi là cánh đồng ớt đang vào vụ, những quả ớt chín đỏ như điểm xuyết lên màu xanh tươi mát kia, đẹp đẽ vô cùng, tôi vội vàng kéo áo anh:

- Anh, dừng lại đi.
- Sao thế em?
- Dừng xe đi, chúng ta xuống kia chụp ảnh kỷ niệm rồi về.

Chiếc iphone X anh tặng được tôi cẩn thận lấy ra từ trong túi xách, đã giúp tôi và anh ghi lại những khoảnh khắc hạnh phúc bên nhau.

Trong tất cả những bức hình ấy, đều có tờ giấy đăng ký kết hôn được chúng tôi nâng niu ở giữa. Một vài người nông dân đi qua, còn cố ngoài đầu lại nhìn chúng tôi mà mỉm cười.

Trên bầu trời cao kia từng tia nắng cuối xuân đang len lỏi chiều xuống, làm bừng sáng lên cuộc đời tôi.

Cùng lưu giữ lại tất cả những niềm vui niềm hạnh phúc, sau đó chúng tôi lại lên xe ra về. Ngồi dựa đầu vào lưng anh, tôi cứ thả hồn vào chiếc bóng đang chuyển động ở dưới đường của 2 đứa mà suy nghĩ vẩn vơ.

Tôi năm nay đã 29 tuổi rồi, không còn trẻ trung nữa, ở tuổi này của tôi ở quê anh người ta đã có con bé con bông cả rồi. Nếu tôi cứ kế hoạch mãi, chỉ e 1 vài năm nữa lớn tuổi rồi việc sinh đẻ sẽ gặp khó khăn.

Hơn nữa chúng tôi cũng đã đăng ký kết hôn, đã chính thức là vợ chồng của nhau, đã được chính quyền công nhận, chỉ là điều kiện hiện tại chưa thể tổ chức đám cưới. Dù rằng kinh tế chẳng được như xưa, nhưng tôi nghĩ sẽ không quá khó để nuôi thêm 1 đứa trẻ.

Có con rồi chúng tôi sẽ càng bền chặt và có động lực phấn đấu hơn, nhất là lúc này tôi cũng thêm lắm được cất những lời hát ru ầu ơ mà ngày thơ bé vẫn hay nghe bà hát lắm rồi.

Siết chặt thêm vòng ôm tôi hỏi nhỏ:

- Anh, em thêm có con bây giờ có được không?

Tôi cảm nhận được anh sững sờ 1 giây, bởi chiếc xe máy đang chạy có chút thay đổi vận tốc, nhưng chỉ là 1 chút thôi, bởi rất nhanh sau đó anh trả lời tôi:

- Anh chỉ sợ bây giờ chúng ta còn đang khó khăn, có con thời điểm này em và con sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi thôi.
- Chỉ cần anh hết lòng yêu thương mẹ con em, thì nhất định mẹ con em sẽ không thiệt thòi đâu.
- Nhưng còn về vật chất thì sao em, thiếu thốn anh chịu được, anh chỉ lo cho em và con thôi.

Tôi kiên định thuyết phục anh:

- Anh quên tuổi thơ em thế nào à, em còn thiếu gấp năm, gấp ba lần thế này mà em vẫn lớn lên đầy thôi. Nhiều đây nhằm nhò gì với em, còn con, em tin

đến thời điểm con ra đời công việc của chúng ta cũng ổn định hơn rồi.

Tôi hiểu anh, anh cũng khao khát làm cha từ lâu lắm rồi, chỉ là điều kiện kinh tế cũng như hoàn cảnh của anh hiện tại, khiến cho anh không dám yêu cầu tôi sinh con. Anh sợ tôi sẽ phải khổ cực, anh sợ sinh con ra không lo được vẹn tròn cho nó. Nhưng sau khi nghe những lời nói chân thành từ tôi, anh chợt hiểu ra nên đáp:

- Vậy đành để em chịu thiệt thòi 1 chút vậy. Bây giờ chúng ta cùng về nhà bố mẹ nhé, anh muốn thông báo với mọi người và cùng em thắp hương tổ tiên nữa. Cho anh nợ em 1 đám cưới được không, bây giờ anh đang chịu án, không thể làm rình rang được.

- Em hiểu mà, chúng ta đi nhanh thôi anh.

Vòng xe lại đều đặn lăn bánh, hình bóng chúng tôi lồng vào nhau in dấu trên khắp quãng đường. Tôi chẳng dám mơ 1 đời giàu sang, chỉ mong cả đời được bình an bên anh là đủ.

Thấy chúng tôi trở về bố mẹ anh từ ngoài vườn vội vã chạy tới hỏi han:

- Sao hai đứa lại về tầm này, mà Lệ có rét không con, mau vào trong nhà sưởi ấm đi kẻo ốm bây giờ.

- Dạ con cũng quen rồi bác ạ, mà hai bác đang làm gì vậy?

- Vào đi vào mau đi, bác rửa ừ cái tay chân rồi vào nói chuyện sau.

Anh mỉm cười kéo tay tôi rảo bước vào trong nhà, ngoài kia bố mẹ anh đang vừa rửa chân tay vừa bàn chuyện đàn gà, con lợn. Hình ảnh bình dị, thân quen đến nỗi tôi cứ nghĩ đó là bác trai bác gái ngày ngày còn sống. Dù chân tay họ lấm lem bùn đất, nhưng tôi chẳng thấy khó chịu mà ngược lại còn thấy gần gũi vô cùng.

Nghe chúng tôi thông báo về dự định sinh con sắp tới, bác gái lập tức đi giết gà, để làm 1 mâm cơm nhỏ cho tôi và anh thắp hương gia tiên. Nén hương vừa cắm lên, bác trai đã hồ hởi nói:

- Từ nay con lệ phải đổi cách xưng hô đi nghe không, còn thằng Hiền phải yêu thương con bé thật nhiều đấy. Nó mà làm gì khiến con buồn cứ gọi điện mách bố, bố trị tội cho.

- Đấy anh nghe chưa, đừng có mà nghĩ sẽ bắt nạt em nghe không.

Anh làm bộ sự mặt ra nói:

- Mẹ thấy không, có con dâu mới là bố cho con ra rìa ngay.

- Cha bố anh, còn cái thân anh nữa ấy, anh mà không tử tế với con bé thì liệu hồn với tôi. Con bé nó đã phải cực khổ theo anh về đây sống, hi sinh cả tương lai sự nghiệp cho anh, anh phải ghi nhớ những ngày tháng này, để sau này nhất định không được phụ lòng con bé.

- Rõ thừa mẹ.

Những tiếng cười vang hạnh phúc cứ thế nối dài trong căn nhà nhỏ ấm áp. Lâu lắm rồi, kể từ khi ông bà mất, tôi chưa từng được ăn một bữa cơm nào trọn vẹn và ấm áp thế này.

Cuộc đời tôi từ nay cũng có cha có mẹ yêu thương rồi đấy thôi, họ đối với tôi chỉ toàn là yêu thương, hết như cha mẹ ruột. Còn tôi cũng đáp lại họ bằng tình cảm chân thành nhất của bản thân.

Tôi từng đọc được ở đâu đó rằng: “Khi bạn đau khổ nhất, cũng chính là khi bạn gần với hạnh phúc nhất. Cũng giống như thời gian trong 1 ngày, càng về khuya thì càng tiến gần tới một ngày mai tươi đẹp hơn. Và nếu không có màn đêm u tối kia, thì làm sao ta thấy được ánh nắng bình minh mỗi sớm mai”

Và cuộc đời tôi cũng thế, nhờ những gian khổ kia, mà ngay hôm nay tôi đã chạm tay được đến hạnh phúc. Tôi tin cuộc đời tôi từ nay đã bước sang một trang mới tươi đẹp cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ngoại truyện

- Thư Di, Vĩ Thành đứng lại đó cho bố.

Mặc kệ bố chúng đang quát tháo phía sau, hai đứa trẻ 1 gái 1 trai vẫn vô tư rượt đuổi nhau khắp phòng chờ của sân bay. Còn tôi ngoài việc ngồi trông

hành lý để cho anh quản lý nhóc kia, thì chẳng thể nào làm gì hơn với cái bụng bầu gần 7 tháng này nữa.

Phải vất vả lắm anh mới bắt chúng ngồi im một chỗ, nhưng chân tay nghỉ ngơi thì cái miệng của chúng lại bắt đầu hoạt động:

Thư Di chớp mắt hỏi tôi:

- Mẹ chúng ta đi đâu vậy mẹ.
- Đi về Việt Nam con ạ.
- Việt Nam là ở đâu? Về đó có gì vui hả mẹ, mẹ quen ai ở đó sao mẹ?

Tôi quay sang xoa đầu con bé, nhẹ nhàng đáp:

- Con nhớ mẹ đã từng kể cho con nghe về nơi mẹ từng sinh ra và lớn lên không nào? Đó chính là Việt Nam con ạ, ở đó có người thân của mẹ, và còn rất nhiều thứ để con có thể khám phá nữa. Có Chị Linh này, anh Tít này, Bác Lan và ông bà ở quê nữa.

Nghe xong con bé thích thú reo lên:

- Oa thích quá, lần nào nói chuyện chị Linh cũng nói sẽ dạy con vẽ, lần này gặp nhất định con sẽ bắt chị ấy hướng dẫn cho con. Sau đó con sẽ vẽ 1 bức tranh cả gia đình ta thật đẹp, mẹ nhớ giúp con đóng khung treo nhà mẹ.
- Được rồi, con ngồi ngoan kéo em bin lại học theo bây giờ.

Thư Di chu môi lên nói:

- Vì Thành đang nói chuyện với bố mà, con buồn nên mẹ phải nói chuyện với con chứ.
- Nhưng mà con không sợ em bé trong bụng nghe tiếng con sẽ mất ngủ hay sao?
- Bây giờ là 9h sáng rồi, em bé ngủ nướng thế hả mẹ.

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu con bé trả lời:

- Vì em còn bé nên em phải ngủ thì mới mau lớn được con ạ.
- Nhưng mà nếu không được nói chuyện con sẽ buồn chết mất.

Tôi bật cười với lý lẽ của cô nhóc, cô nhóc ấy mới hơn 4 tuổi thôi, nhưng mà lúc nào cũng như thế bà cụ non, lú lo suốt ngày.

Thư Di chính là con gái đầu lòng của vợ chồng tôi, con bé chào đời vào mùa đông năm 2019. Không rõ do vợ chồng tôi cùng nhau cố gắng, hay con bé chính là ngôi sao may mắn của vợ chồng tôi. Mà sau khi sinh con bé xong công việc làm ăn của chúng tôi cũng tốt hơn hẳn.

Còn nhớ trước đó, mặc dù anh nấu ăn khá ngon, nhưng quán vẫn chẳng có khách mấy. Có thời gian anh chán nản tới mức nói với tôi:

- Hay là anh đóng cửa quán, trả lại mặt bằng, sau đó đi kiếm công việc khác làm tạm em nhỉ?
- Sao lại phải đóng cửa?

Anh nhìn tôi rầu rĩ đáp:

- Em thấy đấy, có những hôm cả ngày chỉ lèo tèo vài người khách, đến tiền thuê mặt bằng còn chả đủ, nói gì đến lời lãi nữa. Em lại sắp sinh rồi, bao nhiêu thứ tiền phải lo, nếu không phải quán mỹ phẩm của em bán tạm ổn chắc cả nhà mình đói ăn mất.
- Anh đừng nói thế, vạn sự khởi đầu nan, mà gian nan thì không được nản, có như thế mới mong thành công được. Cái gì cũng phải cần có thời gian để khẳng định đâu thế ngày 1 ngày 2 mà thành công ngay được đâu.
- Anh biết, nhưng em mang bầu sang tháng thứ 8 rồi, hơn 1 tháng nữa là sinh, đồ đạc em bé chưa sắm được gì nhiều, thức ăn bồi bổ cho hai mẹ con anh cũng chẳng mua nổi, anh thấy bản thân mình vô dụng lắm.

Tôi ép anh nhìn thẳng vào mắt mình rồi từ tốn nói:

- Nhìn em này, nếu không phải anh giúp em đi lấy hàng rồi giao hàng, làm sao em có thể bán được hàng kia chứ, công sức này là của anh, nên anh đừng nghĩ bản thân mình vô dụng. Hai chúng ta cùng dựa vào nhau thì mới đi đến ngày hôm nay được. Không hiểu sao em luôn có linh cảm chắc chắn anh sẽ thành công trong ngành ẩm thực. Mà linh cảm của đàn bà rất chính xác, vậy nên tạm thời anh đừng đóng cửa vội, đợi em sinh xong chúng ta tính tiếp được không?

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống, rồi ngày tôi trở dạ cũng tới gần, khó khăn tới mức tôi và anh còn phải nhờ bố mẹ anh hỗ trợ thêm về kinh tế.

Nhưng nhìn thiên thần nhỏ bé say giấc bên cạnh, tôi chưa 1 lần hối hận về quyết định năm xưa.

Anh nói đúng, kinh tế của chúng tôi khó khăn, nên tôi chẳng có điều kiện bồi bổ nhiều như những bà bầu khác. Nhưng bù lại anh chăm tôi từng chút một, kể từ khi biết tin tôi có bầu anh chẳng để tôi động tay vào việc nhà nữa. Toàn bộ từ nấu nướng dọn dẹp, giặt giũ anh đều đảm nhiệm tất. Mỗi lần tôi có ý định làm gì đó phụ anh là anh lại nghiêm mặt nói:

- Em, để ngay xuống đó, đi ra ngoài kia ngồi cho anh, mau lên.
- Em làm được mà, ngồi không buồn chân buồn tay lắm.
- Em cứ ra ngoài trông cửa hàng thôi, để đó anh làm, em bầu bì đã mệt mỏi rồi, mấy việc con con này anh làm một loáng là xong.

Tôi xuống giọng năn nỉ anh:

- Em cùng anh làm có được không, giờ này chưa có khách, ra ngoài kia ngồi một mình buồn lắm.

Anh dừng việc rửa bát lại ngẩng lên nhìn tôi nói:

- Buồn phải không, được rồi chờ anh chút.

Nói rồi anh chạy ngay đi pha một cốc nước cam bê lên đưa cho tôi bảo:

- Đây ghế đây, em ngồi xuống đây, ngồi uống hết cốc này đi rồi anh hát cho mà nghe. Nhớ là ngồi im đó không cần phải làm gì cả, công việc của em bây giờ chỉ có chăm sóc 2 mẹ con thật tốt thôi biết chưa.

Tôi bất lực nhìn anh, tôi hiểu tính anh, có nói nữa anh cũng chẳng để tôi làm, nên đành ngoan ngoãn ngồi im nghe anh hát. Còn hơn là phải ra ngoài kia một mình buồn chết đi được.

Anh nhẹ nhàng cất tiếng hát, giọng hát của anh không quá hay, nhưng nó trầm ấm vô cùng. Chính vì thế mỗi đêm tôi luôn nhắm mắt bắt anh hát ru để tôi ngủ.

Cho đến hiện tại 2 con của tôi cũng đều thích được bố ru ngủ hơn mẹ, nhiều khi nhìn ba cha con họ ôm nhau nghêu ngao hát tôi cũng có chút tủi thân trong lòng vì bị cho ra rìa, nhưng mà lâu dần thì lại thành quen.

Khi con gái Thư Di của tôi được 2 tuổi, thì cũng là lúc anh kết thúc thời gian thụ án. Lúc này, chúng tôi đã mua được một căn nhà nhỏ, và chuyển về đó sống, còn cửa hàng bán mĩ phẩm của tôi thì thuê thêm 3 nhân viên nữa, vì một mình tôi không thể nào bán kịp với lượng khách đông như thế.

Quán cơm của anh hiện tại không còn là một quán ăn bình dân nho nhỏ nữa, mà nó đã trở thành một nhà hàng sang trọng bậc nhất ở Mạc Hạ. Anh trở thành ông chủ lớn, nhưng vẫn luôn ưu tiên dành thời gian cho mẹ con tôi sau đó mới tới công việc.

Ngày anh nhận quyết định kết thúc thời gian thi hành án, và được phép mở cửa lại công ty anh đã phân vân rất nhiều. Công việc của anh ở đây đang trên đà phát triển, nhưng công ty trên kia cũng là tâm huyết bao năm của anh.

Bản thân tôi thì chẳng thể nào khuyên anh từ bỏ 1 trong 2 thứ được, nên tôi chọn cách im lặng và tôn trọng quyết định của anh. Sau cùng anh lựa chọn ở lại Mạc Hạ, và tiếp tục phát triển nhà hàng. Đây cũng là lúc tôi phát hiện ra bản thân mình mang bầu bé thứ hai.

Anh vui lắm, lần này anh còn chăm tôi kỹ hơn trước rất nhiều, bất kể thứ gì ngon thứ gì tốt cho bà bầu anh đều mua về ép tôi ăn. Nhiều tới mức mỗi lần nhìn thấy anh cúi húi trong bếp tôi lại hoảng.

Kết quả tới lúc lên bàn đẻ tôi đã tăng đến 30kg, bé con của tôi cũng gần 4kg nên chẳng thể nào sinh thường như lần trước mà bắt buộc phải mổ. Chẳng biết mọi người thế nào chứ với tôi đi đẻ nhẹ nhàng lắm, dù cho là lần trước sinh Thư Di còn khó khăn về kinh tế, hay đến lần này sinh Vĩ Thành, tôi cũng được chồng và mẹ chồng chăm chút cho hết mực. Nhiều người còn lầm tưởng tôi là con gái chứ không phải con dâu.

Ngày tôi sinh mẹ đẻ tôi cũng tới, hai bà cứ thay phiên nhau người bế cháu, người chăm tôi, đầm ấm vô cùng.

Mới đây thôi mà giờ Vĩ Thành cũng đã 18 tháng rồi, 5 năm kể từ ngày tôi cùng anh ký vào tờ giấy đăng ký kết hôn. Năm nấn đằng đằng xa Việt Nam, hôm nay tôi mới lại trở về, lần này tôi không còn đi một mình như trước nữa, mà còn có anh, có hai con, cùng cái bụng bầu 7 tháng này nữa.

Đón gia đình tôi ở sân bay không ai khác là chị Lan, dù 2 đứa trẻ chưa gặp chị lần nào, nhưng chúng tôi vẫn cùng nhau nói chuyện qua video, nên thấy bác, chị em chúng tranh nhau đòi bế.

Một tay chị bế Vĩ Thành, tay còn lại dắt Thư Di, sau đó quay sang thấy tôi khệ nệ chị reu:

- Khiếp làm gì mà đi Lệ với chú Hiền tăng gia sản xuất ghê thế.
- Có đâu chị, lỡ đấy chứ bọn em dự định về Việt Nam lập nghiệp ổn định đã rồi mới sinh tiếp.
- Đã suy nghĩ kỹ chưa, sao không đợi sinh xong hẵng về cho đỡ vất vả. Cửa hàng và quán ăn bên đó thì giao cho ai.

- Em thì sao cũng được, nhưng anh ấy muốn về ngay, còn nói đã trễ hẹn với em 2 năm rồi không thể đợi thêm nữa nên nhất quyết về. Cửa hàng em nhờ bé Phương quản lý giúp, còn quán ăn thì bố mẹ chồng em và Cao Lăng đảm nhiệm.

Chị quay qua dùng tiếng Trung nói với Hạc Hiên:

- Em đi đường xa có mệt không?

- Em khoẻ như voi, chỉ lo cho mẹ con cô ấy thôi chị.

- Có anh chồng thế này, chị cũng mừng cho con bé. Nhưng mà con bé sắp sinh rồi, liệu hai đứa có kịp ổn định nơi ở và công việc hay không?

- Em sẽ cố gắng chị ạ, hai lần trước cô ấy sinh ở bên kia, thời tiết lạnh giá nên em thương lắm. Lần này em muốn giây phút trở dạ cô ấy được gần quê hương, gần người thân nên quyết định trở về.

Chúng tôi cứ vừa đi vừa trò chuyện, ra đến ngoài thấy chồng chị đang đứng dựa cửa xe chờ. Chuyện đã qua hơn 5 năm, nhưng nhìn thấy anh rể lúc này tôi cũng thấy không được tự nhiên cho lắm. Vậy nên mặc kệ anh rể vồn vã hỏi han, tôi chỉ trả lời qua loa cho lấy lệ.

Nhân lúc mọi người đang mãi xếp hành lý lên xe, anh rể run run nói với tôi:

- Cảm ơn em thời gian trước đã thức tỉnh anh. Nhờ có em anh mới nhận giá trị thật sự của gia đình mình. Mong em bỏ qua cho những lỗi lầm trước kia của anh.

Tôi gạt đầu không đáp, rồi nhanh chóng ngồi vào xe. Câu nói vừa rồi, quả thật đã phá tan sự ghét bỏ trong lòng tôi đối với anh rể. Trước đây tôi làm tất cả cũng chỉ vì muốn chị và các cháu được sống vui vẻ hạnh phúc. Bây giờ anh rể thay đổi, biết yêu thương vợ con hơn, chẳng phải tôi cũng nên bỏ qua mọi thứ hay sao.

Chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh đưa tất cả chúng tôi về nhà anh chị, ngày kia là sinh nhật cu Tít. Vợ chồng tôi thống nhất sẽ dự sinh nhật xong, rồi về quê chào họ hàng sau đó trở lại Hà Nội, mua nhà, và tìm địa điểm cho anh mở một nhà hàng.

Mẹ chồng chị gặp tôi tỏ rõ sự ngượng ngùng, nên chúng tôi cũng chỉ nói chuyện xã giao vài câu rồi việc ai người nấy làm. Sinh nhật cu Tít tròn 6 tuổi chị đặt tiệc ở một nhà hàng lớn, còn cẩn thận đánh xe về quê đón bác trai cùng mọi người lên dự.

Tôi khá bất ngờ khi nhìn thấy ông ta ở bữa tiệc, hoá ra 5 năm qua chị vẫn qua lại thăm nom ông ta. Thấy tôi có vẻ không được vui anh hỏi:

- Em sao thế.

- Ông ta... là... bố đẻ em.

Anh nhìn theo hướng tay tôi chỉ, sau đó nắm chặt tay tôi nói:

- Cuộc sống, cái gì tha thứ được thì tha thứ cho nhẹ lòng em ạ.

- Là anh chưa từng trải qua những tháng ngày gian khó như em nên mới nói thế, còn em, thời điểm hiện tại em không còn hận ông ta như trước nữa. Nhưng để tha thứ và nhận lại bố như chị Lan thì em không làm được.

- Anh hiểu, anh tôn trọng quyết định của em, chỉ cần bản thân em thấy thoải mái là được. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, hôm nay là sinh nhật cu Tít mà, nín đi.

Tôi quệt ngang dòng nước mắt và nắm tay anh đi lướt qua ông ta, tới tặng quà cho cu Tít. Ông ta dường như muốn nói gì đó với tôi, nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại thôi.

Bữa tiệc kết thúc, chị Lan đưa cho tôi một mảnh giấy nhỏ, trên đó chỉ vắn vện vài chữ: “Bố xin lỗi con!” Tôi không rõ cảm xúc trong lòng tôi là như thế nào, nhưng mà câu xin lỗi này tôi không muốn nhận.

- ----*-----*-----

Mùi thơm, mùi lúa mới đang xộc thẳng vào mũi khiến tinh thần tôi khoan khoái vô cùng. Năm năm rồi, mọi thứ thay đổi nhiều, nhưng hương vị của quê hương thì vẫn vẹn nguyên như vậy.

Năm nay bác trai cũng mừng thượng thọ tuổi 80, nếu đứng theo dự kiến thì khi đó tôi mới sinh được hơn 1 tháng. Chỉ lo chẳng thể về chúc thọ bác được, bác biết những băn khoăn trong lòng tôi thì cười hề hề nói:

- Không sao, bay không về được thì đã có thằng Hạc Hiên với 2 đứa nhỏ về với bác. Phải không Hạc Hiên.

Tôi cũng từng hướng dẫn cho anh 1 chút tiếng việt, nên chắc anh hiểu được lời bác nói, bởi tôi thấy anh cười tươi rói mà gạt đầu.

Đứng trước căn nhà nhỏ của bà, những kỉ niệm khi xưa lại ùa về, lời hứa năm nào với bà, hiện tại tôi chưa thực hiện được. Nhưng Hạc Hiên đã đồng ý

với tôi, đợi sau khi tôi mẹ tròn con vuông, đích thân anh sẽ về đây xây dựng. Còn lý do vì sao không phải bây giờ mà phải đợi đến khi tôi sinh xong thì anh nói:

- Xây nhà xây cửa khi trong nhà có người mang thai là không nên, hơn nữa bây giờ vợ chồng mình con phải ổn định chỗ ở và công việc nữa. Anh sợ sẽ không lo chu toàn cho việc xây nhà ở quê được.

Tôi thì chẳng kiêng kỵ mấy thứ ấy, nhưng anh nói đúng, chúng tôi mới chân ướt chân ráo về đây. Một lúc bắt anh ôm đồm quá nhiều công việc thì quá sức với anh nhiều quá.

Chúng tôi chọn mua một căn nhà nhỏ ở đối diện hồ tây, thay vì mở cửa hàng tại phố cổ như dự định trước kia của chúng tôi, thì anh quyết định mua thêm căn nhà bên cạnh để làm nhà hàng.

Mọi thứ có thể nói là vô cùng suôn sẻ với vợ chồng tôi, niềm vui càng nhân đôi khi mà ngày anh khai trương quán cũng chính là ngày tôi trở dạ sinh cu út. Anh vừa lo khai trương ổn thoả, lại tất tả đưa tôi vào viện, bên cạnh tôi có anh, có vợ chồng chị Lan, bác trai và hai con nhỏ, nên dù đang bị cơn đau đẻ hành hạ tôi vẫn cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

Cuộc đời tôi có thể nói quả thật là khổ tận cam lai, đôi khi tôi từng nghĩ, nếu không có những vất vả ngày trước, liệu rằng hôm nay tôi có thể có hạnh phúc vẹn tròn thế này hay không.

Ngoài kia không khí tết cũng bắt đầu ngập tràn, ở đây, tôi cùng mọi người cũng đang nỗ lực cười mãi nguyện vì hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đứa Con Bị Chối Bỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.